

รายงานการวิจัย

เรื่อง

การศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษา

ที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

**The Study of Sexual Behavior and Self – Esteem among Students
Having One-Night Stand Experience**

โดย

พัชรภา ดันติชูเวช

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

พ.ศ.2553

ชื่อเรื่อง	การศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มี ประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน		
ผู้วิจัย	พัชรภา ตันติชูเวช		
สถาบัน	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต		
ปีที่พิมพ์	2554	สถานที่พิมพ์	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
แหล่งที่เก็บรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์	: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต		
จำนวนหน้างานวิจัย	110	หน้า	
คำสำคัญ	พฤติกรรมทางเพศ, การเห็นคุณค่าในตนเอง, เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน		
ลิขสิทธิ์	มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต		

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยมีวัตถุประสงค์คือ

- 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
- 2) เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
- 3) เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
- 4) เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี อายุระหว่าง 18 - 24 ปีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 58 คน แบ่งเป็นเพศชาย 42 คนและเพศหญิง 16 คน เก็บข้อมูลทั้งเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ โดยข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การสัมภาษณ์เชิงลึก และนำมาวิเคราะห์เนื้อหา เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และสำหรับข้อมูลเชิงปริมาณเป็นการตรวจสอบการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ผู้วิจัย

เปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบ
ข้ามคืนด้วยค่าสถิติที (t - test)

ผลการศึกษามีดังต่อไปนี้

1. ข้อมูลเชิงคุณภาพพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนแบ่ง
ออกเป็น 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมี
เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ความพึงพอใจในตัวเอง ประสพการณ์การมีเพศสัมพันธ์ใน
อดีต และการมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต และปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ได้แก่
การสื่อสารภายในครอบครัว การเห็นแบบอย่างจากสังคม การทำแบบอย่างจากกลุ่ม
เพื่อน การพักอาศัยกับบิดามารดา การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ การได้รับสื่อกระตุ้น
อารมณ์ทางเพศ และการเที่ยวสถานบันเทิง
2. สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณพบว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายที่มี
ประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าสูงกว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของ
นักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 และ
ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไม่
มีความแตกต่างกันกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบ
ข้ามคืน คือ เพศหญิงจะมีความวิตกกังวลกับผลที่เกิดขึ้นในอนาคตกับตนเอง และ
อนาคตด้านต่างๆในชีวิตมากกว่าเพศชายโดยกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและ
เพศหญิงจะเลิกมีพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืนหากมีครอบครัวในอนาคต สำหรับ
วิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน คือ การสวมถุงยางอนามัย
และการกินยาคุมกำเนิด

Title: The Study of Sexual Behavior and Self – Esteem among Students having One-Night Stand Experience

Researcher: Patcharapa Tantichuwet

Institution: Dhurakij Pundit University

Year of Publication: 2011

Publisher: Dhurakij Pundit University

Source: Dhurakij Pundit University

No. of page: 110 pages

Keyword: Sexual Behavior, Self - esteem, One-Night Stand Experience

Abstract

The objectives of this study are:

- 1) To analyze one-night stand behavior of university students and influenced factors to have this behavior.
- 2) Comparison of self-esteem scores between male and female students who have one-night stand behavior
- 3) Comparison of self-esteem scores between students with and without one-night stand behavior
- 4) To analyze the impact of one-night stand behavior to the students and how they protect themselves from the consequences of this behavior.

Participants were undergraduate students: Their are ages from 18 to 24 years, living in Bangkok and suburb area. 58 undergraduate students consist of 42 males and 16 females are interviewed in-depth for data collection and content analysis. T- test are conducted to compare self-esteem scores of male and female students who have one-night stand behavior and those without such behavior.

The results show that

1. Data qualitative found that One-night stand behavior of the students can be influenced by internal and external factors.
 - Internal factors include self value and attitude toward one-night stand behavior, satisfaction in sexual partner, past experience with sex and having boyfriend/girlfriend and family.
 - External factors are communication within family, imitate social modeling and peer of such behavior, students who are living with parent or living outside with friends, drinking alcohol, receiving pornographic media and visiting nightclub.
2. Data quantitative found that Students with and without one-night stand behavior were not different in their self-esteems scores at $p \leq .05$ and Self-esteem scores of male students more than female students with one-night stand behavior at $p \leq .05$
3. Moreover, the result of study found that female students are found more concern in the consequences of one-night stand behavior toward their future life than male students. Majority of students intend to give up this behavior once they have family and they protect themselves from the impact of one-night stand behavior by using condom and birth-control pill.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่องการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคตินี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีเนื่องจากได้รับแนวทางการดำเนินงานวิจัย ข้อเสนอแนะ และคำแนะนำต่างๆที่เป็นประโยชน์รวมถึงเพื่อให้งานวิจัยมีความถูกต้องเหมาะสมมากขึ้นจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรัญญา ตัญคุ้มกีร์ รองคณบดีฝ่ายวิจัย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และรองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร ที่ปรึกษาฝ่ายกิจการนิสิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ให้ทุนสนับสนุนในการวิจัยครั้งนี้ ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สรชัย พิศาลบุตร ผู้อำนวยการศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ที่ให้คำแนะนำและข้อเสนอแนะ รวมถึงการตรวจสอบความถูกต้องของงานวิจัยให้กับผู้วิจัย ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

งานวิจัยชิ้นนี้จะสำเร็จลุล่วงไปไม่ได้หากขาดนักศึกษาที่ทำหน้าที่เสมือนเป็นผู้ช่วยผู้วิจัยในการติดต่อ นัดสัมภาษณ์ กับกลุ่มตัวอย่างให้กับผู้วิจัย และขอขอบคุณนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างทุกคนที่สละเวลาในการให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์ และทำแบบสอบถามในครั้งนี้ รวมถึงการให้ข้อมูลที่สำคัญหลายอย่างกับผู้วิจัย ทั้งที่ข้อมูลดังกล่าวเป็นเรื่องเพศสัมพันธ์ และถือได้ว่าเป็นเรื่องส่วนตัว แต่กลุ่มตัวอย่างก็ให้ข้อมูลดังกล่าวเพื่อให้งานวิจัยมีความสมบูรณ์มากขึ้น ผู้วิจัยขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

คุณประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ขอมอบให้กับมหาวิทยาลัย ธุรกิจบัณฑิตย์ ผู้บริหาร คณาจารย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักศึกษาทุกคน ตลอดจนผู้ที่มีความสนใจ และเล็งเห็นถึงความสำคัญของปัญหาพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคตินของนักศึกษาทุกท่าน

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ค
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญ	ฉ
สารบัญภาพ	ณ
สารบัญตาราง	ญ
บทที่ 1 บทนำ	
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
ขอบเขตของการวิจัย	6
ข้อจำกัดของการวิจัย	6
ข้อตกลงเบื้องต้น	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
วัยรุ่น และพัฒนาการของวัยรุ่น	10
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ	15
รูปแบบพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทย	17
ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศ	19
รูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ในสังคมไทย	27
แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง	30
องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง	31
ความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเอง	34
ลักษณะของบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำ	35
เพศและการเห็นคุณค่าในตนเอง	35
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	37

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 ระเบียบวิธีการวิจัย	
กลุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	44
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	47
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4 การวิเคราะห์ข้อมูลและการอภิปรายผล	
ตอนที่ 1 ผลการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษา ที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ำมคีน	51
ตอนที่ 2 ผลการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์ เพศสัมพันธ์แบบข้ำมคีน	66
ตอนที่ 3 ผลการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ำมคีน และนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ำมคีน	67
ตอนที่ 4 ผลการศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเอง ของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ แบบข้ำมคีน	68
อภิปรายผล	71
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการวิจัย	87
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป	92

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
รายการอ้างอิง	94
ภาคผนวก	98
- ภาคผนวก ก : ตัวอย่างแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง	99
- ภาคผนวก ข : ตัวอย่างแบบบันทึกการสัมภาษณ์พฤติกรรมทางเพศ ฯ	103
ประวัติผู้วิจัย	109

สารบัญภาพ

แผนภาพที่

หน้า

แผนภาพที่ 1 แสดงรูปแบบกิจกรรมทางเพศ

19

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	51
2 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต	55
3 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบันและพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	57
4 แสดงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายเปรียบเทียบกับนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน	66
5 แสดงผลเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน	67
6 แสดงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน	68

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันกระแสโลกาภิวัตน์และวัฒนธรรมตะวันตกได้หลั่งไหลเข้ามาสู่วัฒนธรรมของคนในสังคมไทยเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยรุ่นทั้งในวัยรุ่นตอนต้นและวัยรุ่นตอนปลาย ต่างก็รับเอาวัฒนธรรมความเป็นตะวันตกเข้ามาในสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะสังคมโลกในปัจจุบันนี้เป็นสังคมของเทคโนโลยี และการสื่อสารที่สามารถย่อโลกทั้งใบให้อยู่หน้าคอมพิวเตอร์ได้ง่ายมากขึ้น นักศึกษาในระดับปริญญาตรีหรือผู้ที่มีอายุอยู่ระหว่าง 18 - 24 ปี ก็เป็นกลุ่มคนในสังคมไทยอีกกลุ่มหนึ่งที่รับเอาวัฒนธรรมต่างๆ เข้ามาในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัฒนธรรมและความเสมอภาคทางเพศ ซึ่งสามารถพบได้จากค่านิยมของการมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาในปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีตเป็นอย่างมาก เช่น การมีเพศสัมพันธ์กันครั้งแรกของวัยรุ่นชายและวัยรุ่นหญิงเร็วมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของ สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ที่พบว่าร้อยละ 11.9 ของวัยรุ่นชาย และร้อยละ 8.6 ของวัยรุ่นหญิงที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกเมื่ออายุ 13 ปี สอดคล้องกับผลการสำรวจจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล ในปี พ.ศ. 2545 (สุมน โภกขุ, 2553) พบว่า แนวโน้มการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นทั้งหญิงและชายครั้งแรกมีอายุน้อยลงเรื่อยๆ โดยวัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่อายุเฉลี่ยประมาณ 14 - 18 ปี ในระดับมัธยมศึกษา นักเรียนชายเฉลี่ยร้อยละ 13 - 48 และนักเรียนหญิงร้อยละ 5 - 15 เคยมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งนักเรียนมัธยมชายในภาคเหนือและนักเรียนมัธยมหญิงในภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอัตราส่วนการเคยมีเพศสัมพันธ์สูงสุด

ในขณะที่ระดับอาชีวศึกษา นักศึกษาชายเฉลี่ยร้อยละ 44 - 68 และนักศึกษาหญิงร้อยละ 12 - 25 เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยนักศึกษาชายในเขตกรุงเทพและนักศึกษาหญิงในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีอัตราส่วนการเคยมีเพศสัมพันธ์สูงสุด เช่นเดียวกันกับในระดับอุดมศึกษา นักศึกษาชายเฉลี่ยร้อยละ 40 - 58 และนักศึกษาหญิงเฉลี่ยร้อยละ 17 - 18 เคยมีเพศสัมพันธ์ โดยนักศึกษาชายในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือและนักศึกษาหญิงในเขตกรุงเทพมหานครมีอัตราส่วนการเคยมีเพศสัมพันธ์สูงสุด ทั้งนี้จากการสำรวจยังพบว่าทัศนคติหรือการยอมรับในเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานนั้นมีความเปลี่ยนแปลงไป โดยผล

การศึกษาพบว่าในกลุ่มคนโสด พบว่ามีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในอัตราที่เพิ่มมากขึ้น เยาวชนหญิงในเขตเมืองเกือบครึ่งหนึ่งมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน วัยรุ่นชายหญิงปัจจุบันเชื่อว่าชายหญิงมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงาน และวัยรุ่นหญิงยอมรับแนวคิดการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานมากขึ้น

นอกจากนี้ยังพบว่าบุคคลแรกที่วัยรุ่นมักมีเพศสัมพันธ์ด้วยนั้นคือเพื่อนหรือคู่รักมากกว่าหญิงบริการทางเพศ (สุมน โภกขุ, 2553) เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ นภาพร ชโยวรรณ (2546) ที่พบว่าในวัยรุ่นชายได้เปลี่ยนพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกจากการมีเพศสัมพันธ์จากหญิงบริการเป็นการมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนหญิง สอดคล้องกับการงานวิจัยของ Pattaravanich (1995, อ้างถึงใน พิมพิชา สุพัตกุล, 2551) ที่พบว่า แฟน คู่หมั้น และคนรู้จักคือบุคคลแรกที่วัยรุ่นชายนิยมมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส มากกว่าหญิงบริการเหมือนในอดีต

จากทัศนคติและค่านิยมในเรื่องเพศของสังคมไทยที่มีความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะพบว่าแตกต่างกับทัศนคติและค่านิยมในเรื่องเพศของสังคมไทยในภาพรวม ทั้งนี้เพราะสังคมไทยพยายามปิดกั้นหรือหลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลในเรื่องเพศกับวัยรุ่น เพราะมองว่าการพูดความจริงในเรื่องเพศออกไปจะทำให้วัยรุ่นยังมีความอยากรู้อยากเห็นและสนใจในเรื่องเพศเร็วและมากเกินไปกว่าวัยที่ควรจะเป็น ซึ่งการปิดบัง หลีกเลี่ยงการให้ข้อมูลในเรื่องดังกล่าวกลับยิ่งทำให้วัยรุ่นแสวงหาและเรียนรู้ด้วยตนเองและกลุ่มเพื่อนจากโลกภายนอกมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การมีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนหลายคน การแลกเปลี่ยนคู่นอนระหว่างเพื่อนในกลุ่มเดียวกันและต่างกลุ่ม เป็นต้น ซึ่งทัศนคติและค่านิยมในเรื่องเพศของสังคมไทยจะตรงข้ามกับสังคมตะวันตกในปัจจุบันที่มองว่าการให้ข้อมูลในเรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา มีการสอนเพศศึกษากันแบบใหม่ โดยเริ่มต้นที่สังคมครอบครัว พ่อแม่เป็นผู้อธิบายถึงความเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจในเรื่องของเพศศึกษาตามช่วงวัยที่เปลี่ยนไป เช่น ในเด็กเล็ก 3 - 8 ปี พ่อแม่จะสอนให้เข้าใจและรู้จักถึงสัดส่วนตลอดจนหน้าที่ของอวัยวะเพศ ความแตกต่างระหว่างหญิงและชาย เมื่ออายุระหว่าง 9 - 15 ปี พ่อจะทำหน้าที่ในการสอนลูกชายถึงฮอร์โมนที่เพิ่มขึ้น ความต้องการทางเพศ การระงับความต้องการทางเพศอย่างถูกต้อง รวมถึงการใช้เครื่องมือป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ด้วย ในขณะที่แม่จะทำหน้าที่ในการสอนลูกสาวเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงทางสรีระ การใช้อุปกรณ์ป้องกันและรักษาความสะอาด การสอนให้เห็นถึงคุณค่าของพรหมจรรย์ รวมทั้งยังเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดเห็นภายในครอบครัวเกี่ยวกับเรื่องเพศด้วย

ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางเพศที่เกิดขึ้นในช่วงวัยนี้อาจทำให้เด็กรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Self - esteem) จากการมีการเปลี่ยนแปลงทางเพศที่ทำให้เป็นที่สนใจของผู้อื่น ในทางตรงข้ามเด็กที่มีการเปลี่ยนแปลงทางพัฒนาการทางเพศช้า หรือไม่มีลักษณะเด่นทางเพศอาจมองว่า

ตัวเองไม่มีค่า เสียความมั่นใจตนเอง (Self - confidence) บางครั้งอาจแสดงออกทางเพศมากขึ้น เพื่อให้ตนเองรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง หรือบางคนอาจแสดงออกด้วยการมีแฟนเร็วหรือมีเพศสัมพันธ์เร็วเพราะเป็นวิธีที่ทำให้รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีคนต้องการ นอกจากนี้วัยรุ่นยังมีความเป็นตัวของตัวเองสูง (independent : autonomy) อีกทั้งยังมีความอยากรู้ อยากเห็น อยากลองในเรื่องเพศ ทำให้อาจเกิดพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงได้ง่าย เช่น การแต่งกายยั่ววนทางเพศตรงข้าม การเที่ยวกลางคืน การดื่มเหล้า หรือเสพยาเสพติดแล้วทำให้เกิดเพศสัมพันธ์ตามมา

นอกจากพฤติกรรมกรออยากรู้ อยากลองในเรื่องเพศดังกล่าวจะส่งผลให้วัยรุ่นในปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้นตามที่กล่าวในข้างต้นแล้ว พฤติกรรมทางเพศในอีกรูปแบบหนึ่งที่กำลังปรากฏขึ้นในสังคมวัยรุ่นและนักศึกษาปัจจุบัน นั่นคือพฤติกรรมกรอมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ซึ่งพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวเป็นอีกพฤติกรรมหนึ่งที่ได้รับอิทธิพลโดยตรงมาจากวัฒนธรรมต่างชาติ โดยความหมายหรือลักษณะของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนคือเป็นการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชาย - หญิงที่ไม่เคยรู้จักหรือคุ้นเคยกันมาก่อน โดยเริ่มจากการสร้างสัมพันธภาพทำความรู้จักกันในระยะเวลาอันสั้น หลังจากนั้นก็มีเพศสัมพันธ์ด้วยความยินยอมทั้ง 2 ฝ่าย และภายหลังจากนั้นก็ไม่มีภาระผูกพันใด ๆ กันอีก เช่นเดียวกับที่ วิภาดา เอี่ยมแยม (2548) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของวัยรุ่น และได้กล่าวถึงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไว้ว่า เป็นพฤติกรรมของชายหญิงที่ไม่รู้จักกันมาก่อน แต่ก็รู้สึกถูกใจและยินยอมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศ เพื่อระบายความต้องการทางเพศหรือความใคร่ของทั้งสองฝ่าย และนำมาซึ่งความสนุกสนาน ตื่นเต้น อีกทั้งไม่ต้องมีความผูกพันทางด้านจิตใจต่อกันและไม่ต้องรับผิดชอบต่อสัมพันธภาพที่เกิดขึ้นภายหลัง โดยกระบวนการทั้งหมดนี้จะเริ่มต้นและจบลงอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ยังพบว่าปรากฏการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนถือเป็นพฤติกรรมทางเพศที่ถือว่าไม่ใช่เรื่องใหม่ เนื่องจากมีมานานแล้ว แต่ปัจจุบันยอมรับว่ามีเพิ่มมากขึ้น โดยเริ่มจากการไปเที่ยวในสถานบันเทิง เมื่อฝ่ายชายถูกใจฝ่ายหญิงก็จะเข้าไปพูดคุย และพากันไปมีเพศสัมพันธ์ในทันที ถึงแม้จะเพิ่งรู้จักกันไม่นานก็ตาม ทั้งนี้ถือว่าเป็นความสัมพันธ์แบบชั่วคราวเพื่อแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในเรื่องเพศเท่านั้น

พฤติกรรมกรอมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนดังกล่าวถือได้ว่าเป็นความเสี่ยงสูงต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ นอกจากนี้ปัญหาการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงประสงค์ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่เป็นผลจากพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ซึ่งนำไปสู่ปัญหาการทำแท้งของวัยรุ่นและนักศึกษาต่างวัยที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์หรือโทรทัศน์ถึงการพบศพเด็กทารกนับพันศพถูกซ่อนไว้ในวัดแห่งหนึ่งใจกลางกรุงเทพมหานครเมื่อปลายปี พ.ศ. 2553 ที่ผ่านมา และปัญหาดังกล่าวก็ถือเป็นปัญหาสำคัญที่ส่งผลโดยตรงต่อการศึกษา ทำให้นักศึกษาหลายคนต้องลาออกจากการเรียนซึ่งจะทำให้เสียอนาคตและขาดโอกาสในการประกอบอาชีพที่ดีในภายหน้าได้ (Phoolcharoen, 2004 อ้างถึงใน วิภาดา เอี่ยมแยม, 2548)

จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่าการเห็นคุณค่าในตนเองและพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์นั้น แบ่งได้เป็น 2 แนวทาง คือ แนวทางแรก ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางบวกกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์สูง เนื่องจากมีความมั่นใจว่าการกระทำของตนเองนั้นถูกต้อง รวมถึงมั่นใจว่าตนเองจะไม่มีโอกาสติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้ ดังเช่นการศึกษาของ Magnani, Serber, Gutierrez, และ Vereay (1999, อ้างถึงใน พิมพ์สา สุพัตกุล, 2551) ที่ได้ทำการศึกษาผลของระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นเพศชายต่อการมีเพศสัมพันธ์ที่ขาดการป้องกัน พบว่า ระดับของการเห็นคุณค่าในตนเองที่สูงในวัยรุ่นเพศชายจะมีความสัมพันธ์ในทางลบกับพฤติกรรมการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในขณะที่มีเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ วัยรุ่นเพศชายจะไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์เพราะมั่นใจว่าตนเองจะไม่มีโอกาสติดโรคทางเพศสัมพันธ์ได้

สำหรับแนวทางที่สองคือ ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ในทางลบกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ กล่าวคือ หากวัยรุ่นมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง ก็จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ต่ำ และในทางตรงข้ามหากมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ ก็จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควรหรือเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์สูง สอดคล้องกับการศึกษาของ ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ที่ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลที่สตรีวัยรุ่นตอนปลายและสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้นมีเพศสัมพันธ์โดยขาดการป้องกัน ผลการศึกษาพบว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์โดยขาดการป้องกัน กล่าวคือสตรีที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำมีแนวโน้มที่จะยอมตามใจให้คู่นอนถาวรและคู่นอนชั่วคราวในการไม่ใช้ถุงยางอนามัยเมื่อมีเพศสัมพันธ์

จากงานวิจัยดังกล่าวที่ผ่านมาจะพบได้ว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศก่อนวัยอันควร ซึ่งรวมถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของนักศึกษา ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืนว่าจะมีความแตกต่างกับนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืนหรือไม่อย่างไร อีกทั้งผู้วิจัยยังต้องการศึกษาพฤติกรรมทางเพศเหตุผลที่ทำให้ให้นักศึกษามีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และแนวทางการป้องกันตนเองของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ป้องกัน และแก้ไข พฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนให้กับนักศึกษา เยาวชน ผู้ที่สนใจ และผู้ที่เกี่ยวข้องต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
4. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

นิยามศัพท์เฉพาะ

- **การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self - esteem)** หมายถึง ความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีความสามารถ ซึ่งสามารถวัดได้จากคะแนนแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ของคูเปอร์สมิท (Coopersmith Self - Esteem Inventory: Adult form - Coopersmith, 2002) ฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดย ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548)
- **นักศึกษา** หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับอุดมศึกษาหรือปริญญาตรีในคณะหรือชั้นปีใดๆ ที่ศึกษาอยู่ทั้งในมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชน และมีอายุระหว่าง 18 - 24 ปี
- **เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน (One-night stand)** หมายถึง การมีความสัมพันธ์ทางเพศของชายและหญิงที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ยินยอมและพร้อมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศในระยะสั้นภายในเวลา 1 วันหลังจากรู้จักกัน และไม่มีสัมพันธ์ภาพต่อเนื่องหลังจากนั้น
- **พฤติกรรมทางเพศ (Sexual behavior)** หมายถึง การกระทำใดๆที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ หรือมีแนวโน้มที่จะทำให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ และเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

งานวิจัยชิ้นนี้มุ่งศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามค่าน ในด้านต่างๆดังต่อไปนี้

ด้านพฤติกรรมทางเพศ ศึกษาในประเด็นดังนี้

1. พฤติกรรมทางเพศในอดีต
2. พฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน
3. พฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามค่าน ภายใน 6 เดือนที่ผ่านมา
4. ผลกระทบที่เกิดขึ้น และวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามค่าน

ด้านระดับการเห็นคุณค่าในตนเอง ศึกษาใน 2 ประเด็นคือ

1. เปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างนักศึกษาชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามค่านกับนักศึกษาคหุึ่งที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามค่าน
2. เปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามค่านกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามค่าน

ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาในครั้งนี้มุ่งเน้นศึกษาพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามค่านของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจึงเป็นการศึกษาเฉพาะนักศึกษาทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีอายุระหว่าง 18 - 24 ปี กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหรือระดับอุดมศึกษาทั้งสถานศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑลเท่านั้น และมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามค่านมากกว่า 1 ครั้งภายในระยะเวลา 6 เดือน - 1 ปี ที่ผ่านมา ซึ่งอาจจะมีคู่อภิเษการอยู่แล้วหรือไม่ก็ได้ จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน

ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลด้านคุณภาพในเชิงลึกโดยการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคล (In-depth Interview) ในเรื่องที่ยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย จึงทำให้ไม่สามารถหากกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนมากได้ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

จึงมีขนาดเล็ก และอาจจะไม่สามารถเป็นตัวแทนในการอธิบายพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของนักศึกษาหรือกลุ่มประชากรได้ทั้งหมด

นอกจากนี้พฤติกรรมที่ต้องการศึกษาคือพฤติกรรมทางเพศที่ถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัวและยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย เพราะเป็นพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืน กลุ่มตัวอย่างจึงอาจมีความลำเอียงในการตอบคำถาม ทำให้คำตอบที่ได้อาจจะไม่ใช่คำตอบที่แท้จริงทั้งหมด ซึ่งผู้วิจัยได้ตระหนักและพยายามแก้ไขข้อจำกัดดังกล่าว โดยกำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของผู้มีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนได้ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาจะต้องเคยมีหรือยังคงมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมากกว่า 1 ครั้ง ภายในระยะเวลา 6 เดือน - 1 ปีที่ผ่านมา ทั้งนี้เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีประสบการณ์และเข้าใจสังคมและวัฒนธรรมพิเศษของตนได้ดี และมีเวลาพอเพียงในการให้ข้อมูลเพื่อการศึกษาโดยการสัมภาษณ์อย่างน้อย 20 นาทีต่อ 1 ครั้ง

ข้อตกลงเบื้องต้น

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ซึ่งยังไม่เป็นที่ยอมรับในสังคมไทย ดังนั้นเพื่อให้การศึกษาในครั้งนี้มีความสมบูรณ์ของข้อมูลมากยิ่งขึ้นและเพื่อเป็นการรักษาความปลอดภัยและชื่อเสียงให้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงมีข้อตกลงเบื้องต้นในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ

1. ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะมีการสร้างความคุ้นเคยและความไว้วางใจให้กับกลุ่มตัวอย่าง ทั้งนี้เพราะกลุ่มตัวอย่างต้องมีความไว้วางใจและเชื่อใจในการให้ข้อมูลที่เป็นข้อมูลส่วนตัวและเป็นความลับของกลุ่มตัวอย่างให้กับผู้วิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะต้องใช้ระยะเวลาในการทำความรู้จักและคุ้นเคยกับกลุ่มตัวอย่างก่อนการสัมภาษณ์จริงเป็นระยะเวลาหนึ่ง เช่น การนัดพบเพื่อทานข้าว หรือพูดคุยในเรื่องทั่วไป
2. ในกรณีที่กลุ่มตัวอย่างไม่สะดวกที่จะให้ข้อมูลด้วยการเจอผู้วิจัย เนื่องจากเหตุผลใด ๆ ก็ตาม เช่น อาย ไม่กล้าให้สัมภาษณ์ต่อหน้า (face to face) หรือไม่สะดวกที่จะเดินทางมาสัมภาษณ์ เป็นต้น กรณีดังกล่าวผู้วิจัยจะนัดกลุ่มตัวอย่างสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์แทนการให้สัมภาษณ์ต่อหน้า
3. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาวิจัยจะได้จากกลุ่มตัวอย่างที่มีความยินยอมและสมัครใจในการให้ข้อมูลและสัมภาษณ์เท่านั้น ผู้วิจัยจะไม่มีการบังคับหรือกระทำการใด ๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มตัวอย่าง และจะยกเลิกการเป็นกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยหากบุคคลดังกล่าวไม่ยินยอมและไม่สมัครใจที่จะให้ข้อมูล
4. ยึดหลักจรรยาบรรณในการวิจัยในการเก็บความลับของผู้ที่ให้ข้อมูลอย่างเคร่งครัด โดย การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะไม่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวใดๆของกลุ่มตัวอย่าง เช่น ชื่อ-สกุล

ที่อยู่อาศัย สภาพครอบครัว มหาวิทยาลัย คณะ หรือชั้นปี เป็นต้น ซึ่งการวิเคราะห์ผล การศึกษาจำเป็นต้องมีการอ้างอิงถึงข้อมูลส่วนบุคคล ผู้วิจัยจะทำการวิเคราะห์ผลใน ภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง ไม่มีการระบุเป็นรายบุคคล รวมถึงระหว่างการศึกษาหรือ การสัมภาษณ์จะไม่มีการอัดเสียง บันทึกภาพกลุ่มตัวอย่าง หรือกระทำการใดๆที่จะทำ ให้มีผลกระทบต่อกลุ่มตัวอย่างได้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
2. เพื่อทราบถึงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มี ประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
3. เพื่อทราบถึงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
4. เพื่อทราบถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบ ข้ามคืนและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
5. เพื่อเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และ สามารถป้องกันหรือแก้ไขการมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม เช่น การมี เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของนักศึกษาในปัจจุบัน
6. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นด้านพฤติกรรมทางเพศของ นักศึกษาที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนต่อไปในอนาคต

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของ นักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยเรียงตามลำดับดังนี้

1. วัยรุ่นและพัฒนาการของวัยรุ่น
2. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ
3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. วัยรุ่นและพัฒนาการของวัยรุ่น

1.1 ความหมายของวัยรุ่น

คำว่า "วัยรุ่น" มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า "Adolescere" แปลว่า "วัยย่างเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่" ซึ่งวัยรุ่นถือได้ว่าเป็นวัยที่เชื่อมต่อระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ เพราะเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ มากมาย จึงทำให้ต้องมีการปรับตัวตั้งแต่ด้านสรีระไปจนถึงสภาวะแวดล้อม และการดำรงชีวิต (จามรี ศรีรัตนบัลล์, 2543) โดยองค์การอนามัยโลกได้ให้คำจำกัดความและกำหนดช่วงอายุของประชากรที่ถือว่าเป็น "วัยรุ่น" ไว้ว่า คือ ผู้ที่อยู่ในช่วงอายุระหว่าง 10-19 ปี ซึ่งเป็นวัยแรกเริ่มแตกเนื้อหนุ่มสาว และเป็นวัยที่ทางกฎหมายถือว่าเป็น "เริ่มเป็นผู้ใหญ่"

นอกจากนี้ยังได้มีผู้ให้คำนิยามของคำว่าวัยรุ่นไว้อีกมาก เช่น

Roger (1972) กล่าวว่า วัยรุ่น (Adolescence) หมายถึง การก้าวไปสู่วุฒิภาวะ (To grow into maturity) เป็นวัยที่ก้าวเข้าสู่ความเป็นผู้ใหญ่ โดยพิจารณาจากเกณฑ์ความพร้อมทางด้านร่างกายที่เจริญเติบโตเต็มที่ถึงวุฒิภาวะสูงสุดพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงจากวัยเด็กเป็นวัยผู้ใหญ่

เช่นเดียวกับกับ Hurlock (1973) ที่กล่าวว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่กำลังเจริญเติบโต เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ เด็กจะพัฒนามาจากการพึ่งพิงผู้ใหญ่ ไปสู่ความเป็นอิสระอย่างเห็นได้ชัดในทุกด้าน และการที่เด็กจะมีความเจริญถึงวุฒิภาวะนั้นไม่ใช่เพียงแต่จะเจริญทางด้านร่างกายแต่เพียงอย่างเดียว แต่ทางจิตใจก็เติบโตไปด้วย นั่นคือ จะต้องมีการพัฒนาทั้ง 4 ด้านไปพร้อม ๆ กัน คือ ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

นอกจากนี้การเข้าสู่วัยรุ่นของเพศชายและเพศหญิงยังเริ่มต้นไม่พร้อมกัน (Hurlock, 1973) โดยจะถือเกณฑ์การเข้าสู่วัยรุ่นจากการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย รูปร่าง และการเจริญด้านวุฒิภาวะทางเพศอย่างสมบูรณ์ ซึ่งปกติแล้วเพศหญิงจะเข้าสู่วัยรุ่นเร็วกว่าเพศชายประมาณ 1 - 2 ปี ช่วงอายุของเพศหญิงจะอยู่ระหว่าง 13 - 15 ปี และเพศชายจะอยู่ระหว่าง 14 - 18 ปี

จากนิยามดังกล่าวผู้วิจัยจึงสามารถสรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ระหว่างวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่ และเป็นวัยที่มีความเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญา อย่างชัดเจน โดยเพศหญิงจะมีอายุอยู่ระหว่าง 13 - 15 ปี และเพศชายจะมีอายุอยู่ระหว่าง 14 - 18 ปี

1.2 พัฒนาการด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่น

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการในทุก ๆ ด้าน ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงใหม่ ๆ ที่แตกต่างไปจากวัยเด็กอย่างมากมาย ดังนั้นหากวัยรุ่นสามารถมีพัฒนาการในแต่ละด้านเป็นไป

ตามแบบแผนแล้ว บุคคลนั้นย่อมมีสุขภาพที่ดีทั้งด้านร่างกายและจิตใจ พร้อมทั้งจะก้าวเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ได้อย่างสมบูรณ์ โดยพัฒนาการของวัยรุ่นนั้นสามารถแบ่งออกได้ 6 ด้านดังนี้

1.2.1 พัฒนาการด้านร่างกาย

วัยรุ่นเป็นวัยที่มีการพัฒนาการทางร่างกายเจริญเติบโตถึงขีดสมบูรณ์เพื่อทำหน้าที่อย่างเต็มที่ พัฒนาการภายนอกที่มองเห็นเช่น ส่วนสูง น้ำหนัก ขนาด และสัดส่วนของร่างกาย เป็นต้น และพัฒนาการภายในร่างกาย เช่น การทำงานของต่อมใต้สมอง โครมอกระดูที่แข็งแรงขึ้น การมีประจำเดือนในเพศหญิง เป็นต้น การเจริญเติบโตทางร่างกายนี้มีช่วงหนึ่งซึ่งเป็นช่วงพัก แต่เมื่อผ่านช่วงนี้ไปแล้วจะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็ว การสะสมไขมันในร่างกายจะมีมากกว่าวัยเด็กโดยเฉพาะเด็กหญิง นอกจากนี้ระบบการเผาผลาญพลังงานในร่างกายจะทำงานได้เร็วและมากกว่าเดิม ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายจะเจริญเติบโตเต็มที่ แต่กล้ามเนื้อยังสามารถพัฒนาจนถึงอายุ 30 ปี ประสาทสัมผัสยังมีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย สมองมีน้ำหนักสูงสุด (ศรีเรือน แก้วกังวาน, 2545 และ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530)

1.2.2 พัฒนาการทางด้านอารมณ์

Roger (1972) ได้กล่าวถึงลักษณะอารมณ์ของวัยรุ่นว่าเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรงเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น ชอบสนุกสนาน แสดงความรู้สึกอย่างเปิดเผย ตรงไปตรงมา อารมณ์ต่างๆ จะเกิดขึ้นง่ายและเปลี่ยนแปลงไปได้ง่าย จะเห็นได้จากการที่วัยรุ่นมักแสดงถึงความชอบหรือไม่ชอบสิ่งต่างๆ อย่างรุนแรงและรวดเร็ว มีความต้องการเป็นอิสระ ชอบพึ่งตนเอง มักขัดแย้งกับผู้ใหญ่และกฎระเบียบที่พ่อแม่วางไว้ นอกจากนี้วัยรุ่นยังต้องการตัดสินใจเองและการยอมรับจากผู้ใหญ่รวมทั้งเพื่อนในกลุ่ม และยังมีควมวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงในรูปร่างของตนเองอีกด้วย ในวัยนี้จะเริ่มมีความรักและความต้องการทางเพศ ซึ่งทำให้วัยรุ่นเริ่มมีความสนใจต่อเพศตรงข้ามโดยเฉพาะช่วงวัยรุ่นตอนต้น นอกจากนี้อารมณ์รักในวัยรุ่นจะรุนแรงเมื่อผิดหวังในความรักก็จะมีอาการเกลียดได้อย่างมากมาย และเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่อยู่ในระยะปรับตัว ดังนั้นวัยรุ่นจึงมักตกอยู่ใต้อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่ยั่วเย้าอารมณ์ได้ง่ายเพราะวัยรุ่นมีอารมณ์อ่อนไหว ง่าย หลงง่าย มีอารมณ์ไม่มั่นคง จึงมักเกิดปัญหายุ่งยากทางอารมณ์อยู่เสมอ (Hurlock, 1973)

1.2.3 พัฒนาการทางด้านสังคม

พัฒนาการทางด้านสังคมที่สำคัญของวัยรุ่นคือ วัยรุ่นเป็นวัยที่มีความต้องการเป็นอิสระในการคบเพื่อน การเที่ยวเตร่ เมื่อวัยรุ่นรู้สึกขาดความเชื่อมั่นก็จะมีอาการขาดความมั่นใจนั้นด้วยการเข้าหาเพื่อน วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับเพื่อนโดยการจับเป็นกลุ่ม และผูกพันกับเพื่อนในกลุ่มมากขึ้น กลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นจะไม่มีเฉพาะเพื่อนเพศเดียวกันเท่านั้นแต่

จะมีเพื่อนต่างเพศด้วย ระยะนี้จึงเป็นการเริ่มต้นใช้ชีวิตในกลุ่มอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งลักษณะการเข้ากลุ่มของเด็กวัยรุ่นนั้น Adam (1994) ได้แบ่งออกเป็น 4 ประเภทคือ

1. **แก๊ง (Gang)** คือกลุ่มที่ผู้ร่วมคิดจะมีแนวคิดเดียวกัน สมาชิกของแก๊งมักจะเป็นเพศเดียวกัน มีเจตคติที่เหมือนกัน สมาชิกในกลุ่มอาจจะมาจากบุคคลต่างฐานะหรือต่างวัยและโดยส่วนใหญ่จุดประสงค์ของการรวมแก๊งมักถูกมองในด้านลบและมีพฤติกรรมต่อต้านสังคม (Anti - social Behavior) ซึ่งมักจะมีพฤติกรรมก่อความสงบสุขของผู้อื่น โดยเพศชายมีแนวโน้มของการเข้ากลุ่มมากกว่าเพศหญิง (Hurlock, 1973)
2. **การรวมกลุ่มในลักษณะกลุ่มย่อยหรือกลุ่มเพื่อนสนิท (Cliques)** กลุ่มเพื่อนสนิทของวัยรุ่นจะมีประมาณ 3 - 4 คน ซึ่งเป็นเพศเดียวกัน มีความสามารถและความสนใจคล้ายๆกัน โดยที่แต่ละคนจะมีอิทธิพลซึ่งกันและกัน มีการถกเถียงกันบ้างเมื่อความคิดเห็นไม่สอดคล้องกัน ซึ่งกลุ่มเพื่อนสนิทนี้จะเกิดขึ้นเมื่อมีการแยกตัวออกจากกลุ่มใหญ่
3. **กลุ่มเพื่อนสนิทที่เกิดจากการรวมกลุ่มย่อย (Crowed)** อาจเกิดจากการพบเจอกันในงานปาร์ตี้หรืองานสังสรรค์ที่พบกันในกลุ่มใหญ่ โดยความสนใจของสมาชิกในกลุ่มอาจเหมือนหรือต่างกันได้ แต่อาจจะเกิดความพอใจคบหากันต่อไปและไม่จำเป็นต้องเป็นสนิทกับทุกคนในกลุ่ม แต่จะเป็นการเลือกเพื่อนที่ถูกใจมากๆเป็นกลุ่มย่อยต่อไป
4. **การจับคู่กันหรือการเป็นเพื่อนคู่หู (Pal) หรือ (Chums)** คือเพื่อนสนิทที่สามารถบอกความลับของกันและกันได้ มีความไว้วางใจกันและกันมากที่สุด และสามารถพิสูจน์ให้เห็นความเป็นเพื่อนแท้ได้ จะมีเพียง 1 - 2 คนเท่านั้น โดยความสัมพันธ์ของบางคู่อาจคบกันยาวนานถึงวัยผู้ใหญ่ การเป็นคู่หูจะพัฒนามาจากกลุ่มเพื่อนสนิท

1.2.4 พัฒนาการทางด้านสติปัญญา

จากทฤษฎีของเพียเจต์ (Piaget, 1967 อ้างถึงใน พรพนทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2549) กล่าวไว้ว่า วัยรุ่นจะเป็นวัยที่มีความสามารถทางสติปัญญาอยู่ในขั้น **Formal Operation** ซึ่งมีความสามารถในการคิดอย่างมีเหตุผล มีพัฒนาการขึ้นสู่ระดับวุฒิภาวะสูงสุด คือเริ่มคิดเหมือนผู้ใหญ่ ดังนั้นวัยรุ่นจึงสามารถที่จะพิจารณากฎเกณฑ์ต่างๆทางสังคมได้ด้วยตนเอง เช่น ค่านิยมเกี่ยวกับการประพฤติปฏิบัติตนเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ โดยที่วัยเด็ก เด็กจะยึดถือกฎเกณฑ์หรือค่านิยมตามผู้อื่น (Heteronomous) คือ บิดามารดา ครู อาจารย์ หรือผู้มีอิทธิพลเหนือกว่า เมื่อเด็กเติบโตขึ้นจนเข้าสู่วัยรุ่น เด็กจะเริ่มมีกฎเกณฑ์เป็นของตนเอง (Autonomous) ซึ่งการที่เด็กเริ่มมีความคิดเป็นของตนเองจะสามารถพิจารณาผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำด้วยตนเอง โดยพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นจะมีพัฒนาการเป็นไปอย่างรวดเร็วมากและจะพัฒนาเจริญถึงขีดสูงสุดเมื่ออายุประมาณ 16 ปี จากนั้นจะค่อยๆลดลงหลังจากอายุ 19 - 20 ปี

1.2.5 พัฒนาการทางด้านจริยธรรม

Kohlberg (1969 อ้างถึงในพรรรถทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2549) กล่าวถึง พัฒนาการทางจริยธรรมของวัยรุ่นไว้ว่า เป็นวัยที่มีระดับจริยธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ (Conventional Level) ซึ่งเป็นระดับที่มีการใช้กฎเกณฑ์ต่างๆ มากำหนดความถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง โดยเริ่มจากการยอมรับของกลุ่มมาเป็นกฎเกณฑ์ที่กำหนดโดยสังคม การยอมรับของกลุ่มเป็นการพิจารณาว่า พฤติกรรมที่ถูกที่ควรนั้น ควรมาจากการยอมรับของกลุ่มหรือพรรคพวกเพื่อนพ้อง เช่น กลุ่มเพื่อน เป็นต้น สำหรับกฎเกณฑ์ที่กำหนดโดยสังคม เป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดไว้ ซึ่งอยู่กับระบบ ระเบียบ ประเพณีหรือวัฒนธรรม

1.2.6 พัฒนาการทางด้านเพศ

เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนต้น ร่างกายมีการเจริญเข้าสู่สุ่วภาวะ รูปร่างเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง วัยรุ่นจะมีความวิตกกังวลและอยากรู้ อยากเห็นเกี่ยวกับร่างกายของตนเอง และเปรียบเทียบกับกลุ่มเพื่อน เริ่มมีความคิดเพื่อฝันเกี่ยวกับเรื่องเพศ จึงอาจเป็นสาเหตุให้เกิดความรู้สึกผิดโดยเฉพาะในวัยรุ่นหญิง กิจกรรมทางเพศมักไม่เกี่ยวกับการสัมผัสถูกเนื้อต้องตัว หรือมีเพศสัมพันธ์ แต่เป็นการพูดคุยโทรศัพท์ในกลุ่มเพื่อน

เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางและวัยรุ่นตอนปลาย พัฒนาการทางด้านร่างกายเข้าสู่สุ่วภาวะอย่างสมบูรณ์ มีพลังทางเพศสูง เริ่มมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง พฤติกรรมทางเพศมักเกิดจากความอยากรอง และเป็นไปตามธรรมชาติ มีการนัดหมาย และสัมผัส กอดจูบ เริ่มแสดงพฤติกรรมทางเพศมากขึ้น เริ่มพัฒนาความสัมพันธ์ใกล้ชิดสนิทสนมทางเพศกับเพศตรงข้าม จนมีการคบหากันเป็นความรัก และอาจจบลงด้วยการมีความสัมพันธ์ทางเพศ ในวัยรุ่นตอนปลาย พัฒนาการเพื่อสร้างสัมพันธ์ภาพแบบคนรักและการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมอื่น ๆ นับเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อที่จะเรียนรู้กลยุทธ์และศิลปะในการเจรจาต่อรองเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ ซึ่งรวมถึงการเรียนรู้ที่จะระงับยับยั้งชั่งใจ หรือกำหนดขอบเขตของสัมพันธ์ภาพ และการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศ ทั้งโดยภาษาท่าทางและการใช้วาจา วัยรุ่นจะต้องเรียนรู้ว่าจะทำอย่างไรจึงจะหลีกเลี่ยงไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์และความต้องการทางเพศ

ในหลายสังคมพบว่าการเลือกปฏิบัติต่อเพศชายและเพศหญิง วัยรุ่นชายมักได้รับการยอมรับในเรื่องการทดลองหาประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องเพศหรือเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส แต่สังคมและครอบครัวยังคงเข้มงวดเกี่ยวกับวัยรุ่นหญิง โดยคาดหวังให้วัยรุ่นหญิงต้องรักษานวลสงวนตัว และให้คงความบริสุทธิ์ของพรหมจรรย์ไว้ ในปัจจุบันแม้ว่าสังคมจะเริ่มเปลี่ยนไปในลักษณะเสรีนิยมมากขึ้น แต่การเลือกปฏิบัติเหล่านี้ยังคงมีอยู่ (จิตติมา ยินดี, 2550)

จากพัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นในช่วงต้นที่กล่าวมาแล้วนั้นพบว่าใกล้เคียงกับแนวคิดของ มานพ คณะโต (2541) ที่ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางเพศของบุคคลว่ามีการเปลี่ยนแปลง

ตลอดอายุขัยตั้งแต่เกิดจนตาย โดยได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางชีววิทยา จิตวิทยา และสังคม ตามช่วงอายุขัยดังนี้

1. วัยเด็ก (childhood) อายุต่ำกว่า 12 ปี

ช่วงอายุ 0 - 1 ปี การสัมผัสและการเอาใจใส่ดูแลจากผู้เลี้ยงดูมีความสำคัญ พฤติกรรมของเด็กจะได้รับอิทธิพลจากฮอริโมน ปัจจัยทางจิตวิทยา และสังคมซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาเอกลักษณ์ของความเป็นชายและหญิงของเด็ก เด็กชายจะมีการแข็งตัวของอวัยวะเพศ ส่วนเด็กหญิงจะมีการหลั่งสารออกทางช่องคลอดได้ในบางครั้ง

เมื่อเด็กอายุประมาณ 2 ปี เด็กจะเริ่มสามารถแยกเพศหญิงและเพศชาย ตามลักษณะทางรูปธรรมได้บ้าง เริ่มรู้ว่าตนเองเป็นชายหรือเป็นหญิง และมีอวัยวะเพศต่างกัน

ในช่วงอายุก่อนวัยเรียน (Preschool) อายุ 3 - 6 ปี เด็กร้อยละ 50 จะสามารถบอกเพศตนเองได้แน่นอน เด็กจะติดและหลงรักบิดามารดาที่มีเพศตรงข้ามกับตนเองและจะสิ้นสุดด้วยการเลียนแบบเอกลักษณ์ (identity) บิดาหรือมารดาที่มีเพศเดียวกันกับตน เด็กเริ่มรู้จักการสำรวจอวัยวะเพศต่างๆของตนเองและของผู้อื่น บางรายมีการเล่นอวัยวะเพศถึงขั้นมีการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (masturbation) เด็กมักมีคำถามเกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น หนูเกิดมาจากอะไร เป็นต้น ซึ่งความอยากรู้อยากเห็นดังกล่าวจะค่อยๆ ลดลงเมื่อเด็กเข้าโรงเรียน ความสับสนในบทบาทความเป็นหญิงชาย (gender identity) ซึ่งแสดงออกทางการแต่งกาย การเล่น และท่าทางอาจเริ่มพบได้ตั้งแต่ในช่วงนี้ โดยเด็กจะได้รับอิทธิพลจากท่าทีการเลี้ยงดูของบิดามารดา สิ่งแวดล้อมและภาษาที่ใช้สื่อสารกับเด็ก

อายุ 7 ปี เด็กจะเล่นแยกพวกกันระหว่างเพศหญิง และเพศชาย พออายุ 9 - 12 ปี เด็กจะเริ่มห่างจากบิดามารดาไปสนใจครูและเพื่อนมากขึ้น เด็กจะมีเพื่อนสนิทเป็นเพศเดียวกัน

2. วัยรุ่น (Adolescence) อายุ 12 - 20 ปี

ในเด็กหญิงเป็นช่วงอายุที่มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจเป็นอย่างมาก เด็กหญิงจะเริ่มมีหน้าอกโตขึ้น สะโพกผาย เมื่ออายุ 10 - 11 ปี จะมีขนบริเวณอวัยวะเพศ (public hair) อายุ 11 - 13 ปี เริ่มมีประจำเดือน ส่วนเด็กชายจะมีขนาดของลูกอัณฑะโตขึ้น มี public hair อายุ 12 - 16 ปี จะเริ่มมีการหลั่งของน้ำอสุจิ (ejaculation) และในช่วง 13 - 17 ปี มีขนาดของอวัยวะเพศชาย (penis) ใหญ่ขึ้น

การเปลี่ยนแปลงนี้จะส่งผลต่อสภาวะความสัมพันธ์กับผู้อื่นทำให้วัยรุ่นไม่ค่อยน่ารัก ดูแก่งก้างขัดหูขัดตา นอกจากนี้ยังมีภาวะที่ขัดแย้งกับตนเอง โดยเด็กบางคนรู้สึกขัดแย้งทางจิตใจเป็นอย่างมาก เมื่อมีการฝันเปียก สำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง และการมีประจำเดือน อาการจะรุนแรงมากน้อยแค่ไหนจะขึ้นกับความรู้ ความเข้าใจ และทัศนคติที่ถูกปลูกฝังมาก่อน

3. วัยผู้ใหญ่ (Adulthood) อายุ 20 - 60 ปี

อายุ 20 - 40 ปี เป็นช่วงที่มีการคบเพื่อนต่างเพศ สร้างครอบครัว สร้างฐานะ ปัญหาที่พบได้บ่อยในช่วงนี้คือความวิตกกังวล ความรู้สึกผิด และหมกมุ่นอยู่กับการปฏิบัติทางเพศ (Sexual performance)

อายุ 40 - 60 ปี ร่างกายเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ถดถอยลงเนื่องจากระดับของฮอร์โมนลดต่ำลง ในหญิงจะพบความเสื่อมของเนื้อเยื่อที่ขึ้นกับฮอร์โมนเพศหญิง คือฮอร์โมนเอสโตรเจน (estrogen) ได้แก่ เต้านม ช่องคลอด สารหลังจากช่องคลอดน้อยลง ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการมีเพศสัมพันธ์ ระยะถึงจุดสุดยอด (orgasmic phase) สั้นลง มีความเจ็บปวดเนื่องจากการหดตัวของมดลูก อารมณ์หงุดหงิดฉุนเฉียวง่าย ส่วนเพศชายภาวะการแข็งตัวของอวัยวะเพศไม่เต็มที่เหมือนเดิม ช่วงเวลาที่กระตุ้นยาวขึ้น อวัยวะเพศหดตัวเร็วทำให้ดูเหมือนว่าสมรรถภาพทางเพศลดลง

4. วัยชรา (Elderly) อายุ 60 ปีขึ้นไป

วัยนี้มีความเสื่อมของเนื้อเยื่อที่เกี่ยวข้องกับฮอร์โมนเพศหญิงและฮอร์โมนเพศชาย ความถี่ของกิจกรรมทางเพศลดลงถึงแม้ความต้องการยังเหมือนเดิม สมรรถภาพทางเพศมักสัมพันธ์กับสภาพความสมบูรณ์ทางร่างกาย จิตใจ และคู่ครอง

ปัญหาทางเพศที่อาจพบในช่วงวัยนี้มักเกิดจากความบกพร่องในการสื่อความหมายต่อกัน ความเบื่อหน่าย ซ้ำซากจำเจ นอกจากนี้ยังมีปัญหาอื่นที่พบร่วม เช่นปัญหาด้านอาชีพ ความเจ็บป่วยทางกาย ภาวะน้ำหนักเกิน ซึ่งส่งผลกระทบต่อชีวิตเพศของทั้งชายและหญิง โดยทั่วไปความสนใจและกิจกรรมทางเพศยังคงมีเหมือนเดิม แต่ความถี่ลดลงโดยเฉพาะอายุ 45 - 55 ปีขึ้นไป

2. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

2.1 พฤติกรรมทางเพศ

Kirkendall (1965, อ้างถึงใน เกศราภรณ์ มีมงคล, 2551) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศว่าเป็นสัญชาตญาณ (Sexual instinct) อย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์ เพราะมนุษย์เกิดมาพร้อมด้วยเพศ ความสุข ความสำเร็จของมนุษย์ และสมาชิกในครอบครัวพึงจะได้รับขึ้นอยู่กับความสำเร็จหรือความล้มเหลวของการปรับตัวทางเพศและการแสดงบทบาททางเพศที่ถูกต้อง รวมทั้งขึ้นอยู่กับความสามารถในการดำรงชีวิตตามความเหมาะสมของลักษณะทางเพศของมนุษย์ โดยเรื่องเพศจะมีบทบาทที่สำคัญต่อมนุษย์ดังนี้

1. เรื่องเพศเป็นแรงผลักดันที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้คนเรามีความปรารถนาที่จะประสบความสำเร็จและสามารถกระทำหรือแสดงพฤติกรรมในรูปแบบต่างๆได้เพื่อให้บรรลุตามที่ตั้งใจไว้

2. เรื่องเพศเป็นแรงกระตุ้นหรือเครื่องเร้าใจที่ทำให้เพศชายหรือเพศหญิงมีความสนใจซึ่งกันและกันเพื่อช่วยให้ประกอบกิจการต่าง ๆ เป็นไปด้วยความราบรื่น
3. เรื่องเพศเป็นสิ่งที่สามารถกำหนดบทบาท กิริยาท่าทาง ลักษณะการดำเนินชีวิตของคนเราอย่างเห็นได้ชัด นอกเหนือไปจากความสามารถที่เพียงแต่จะแบ่งมนุษย์ออกเป็นเพศชายและหญิงให้แตกต่างกันเท่านั้น แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่าเพศใดจะยิ่งหย่อนไปกว่ากัน
4. เรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติที่แฝงอยู่ในร่างกายและจิตใจของคนเราอย่างลึกซึ้งและถาวร ซึ่งจะแสดงบทบาทที่สำคัญและเห็นได้ในชีวิตรักและการครองเรือน
5. เรื่องเพศเป็นเรื่องที่สามารถดลบันดาลให้ชีวิตมีความต่อเนื่องกันจากช่วงหนึ่งไปยังอีกช่วงหนึ่งโดยกระบวนการสืบพันธุ์ ซึ่งความต่อเนื่องนี้จะช่วยให้ลักษณะชีวิตหลายสิ่งหลายอย่างของพ่อแม่ถ่ายทอดไปสู่ลูก

นอกจากนี้ Abramson (1983, อ้างถึงใน เกศราภรณ์ มีมงคล, 2551) ได้กล่าวถึงการแสดงพฤติกรรมทางเพศที่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของสังคม ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษให้บุคคลรุ่นหลังได้รับรู้ โดยทฤษฎีระบบเพศดังกล่าวแบ่งเป็น 4 ขั้นตอนดังนี้

1. มาตรฐานของบิดามารดา (Parental Standard) ได้แก่ บิดา มารดา มีบทบาทสร้างมาตรฐานค่านิยมให้ลูกได้รับรู้และยึดถือเป็นหลักในการดำเนินชีวิตที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศ เช่น สั่งสอนว่าเรียนให้จบแล้วจึงมีแฟน ผู้ชายต้องมีความเป็นสุภาพบุรุษ อย่าซิงสุกก่อนห้าม เป็นต้น
2. บรรทัดฐานทางสังคม (Social norms) สังคมเป็นผู้กำหนดบรรทัดฐาน มิได้อยู่ที่บิดามารดา เพียงอย่างเดียว และเมื่อโตขึ้นบุคคลจะได้เรียนรู้จากกลุ่มเพื่อน เช่น การรู้จักระวังตัวจากการถูกผู้ชายหลอกในเรื่องของความรักหรือเรียนรู้ได้จากสื่อมวลชน เช่น การล่อลวงเด็กผู้หญิงไปขายบริการทางเพศ และวัฒนธรรมก็ทำให้บุคคลเกิดการเรียนรู้ เช่น การแสดงความรักต่อกันในที่สาธารณะเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำเนื่องจากเป็นวัฒนธรรมของชาวตะวันตกไม่ใช่วัฒนธรรมของคนไทย
3. วุฒิภาวะ (Maturation) คือกระบวนการในการพัฒนาคนทั้งในด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญาไปสู่การมีวุฒิภาวะที่สมบูรณ์ เช่น ในวัยรุ่นตอนต้น เพศหญิงจะมีวุฒิภาวะเร็วกว่าเพศชายในวัยเดียวกันทุกด้าน ถ้าบิดามารดาไม่เข้าใจจะทำให้เกิดการเปรียบเทียบว่าลูกชายมีพัฒนาการที่ไม่ดีเหมือนเด็กผู้หญิง ซึ่งอาจทำให้เกิดภาวะน้อยใจในวัยรุ่นชายได้ เมื่อเด็กเข้าสู่วัยรุ่นตอนกลางจะมีความต้องการทางเพศรุนแรงมาก แต่เนื่องจากวัยรุ่นมีพัฒนาการทางปัญญาอย่างรวดเร็วจึงช่วยให้รู้จักปรับบุคลิกภาพให้มีพฤติกรรมที่สังคมยอมรับได้

4. ประสบการณ์ทางเพศในอดีต (Previous Sexual) ซึ่งสะสมอยู่ในการรับรู้อบรมสั่งสอน ให้แต่ละสังคมตลอดมา เช่นในสังคมไทยผู้หญิงถูกสอนให้รักนวลสงวนตัว และไม่มีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส การตั้งครรรภ์ก่อนสมรสเป็นเรื่องน่าเสียมเสียดของครอบครัว เป็นต้น ซึ่งการที่วัยรุ่นหรือบุคคลไม่ปฏิบัติตามคำอบรมสั่งสอนก็จะไม่ได้รับการยอมรับในสังคม

สำหรับพฤติกรรมทางเพศ (Sexual behavior) ตามแนวคิดของนักจิตวิทยานั้นไม่ถือว่าเป็นการเรียนรู้แต่เป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่งของมนุษย์ที่พร้อมจะแสดงออกเมื่อร่างกายถึงวุฒิภาวะ เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงแสดงออกเรื่องเพศตลอดเวลาทั้งที่รู้ตัวหรือไม่รู้ตัว โดยมีความแตกต่างระหว่างเพศเป็นตัวควบคุม นอกจากนี้มนุษย์ยังมีแนวโน้มในการตอบสนองอารมณ์ทางเพศได้ง่ายถ้าอยู่ในสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นความต้องการทางเพศ เช่น บรรยากาศ สถานะเรียมรมย์ต่างๆ เป็นต้น ดังนั้นผู้หญิงหลายคนต้องเสียความบริสุทธิ์เนื่องจากทนแรงขับทางเพศอันเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมที่จูงใจไม่ได้ (ชัยวัฒน์ ปัญญาพงษ์, 2524 อ้างถึงใน เกศราภรณ์ มีมงคล, 2551)

2.2 รูปแบบพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทย

จากการศึกษารูปแบบพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทย ผู้วิจัยพบว่าผู้แบ่งรูปแบบพฤติกรรมทางเพศในสังคมไทยได้ในหลายรูปแบบ โดย Reiss (1960, อ้างถึงใน เกศราภรณ์ มีมงคล, 2551) ได้กล่าวไว้ว่ารูปแบบพฤติกรรมทางเพศพื้นฐานมีอยู่ 2 ลักษณะคือ

1. มีศูนย์กลางที่ร่างกาย (body - centered) คือการมีพฤติกรรมทางเพศที่เน้นในแง่ของด้านร่างกายเป็นการกระทำ โดยไม่คำนึงถึงบุคคลที่เข้าไปมีกิจกรรมทางเพศด้วย ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่มีอารมณ์ความผูกพัน (Unaffectionate sexual behavior) เข้ามาเกี่ยวข้อง
2. มีศูนย์กลางที่ตัวบุคคล (person - centered) คือ การมีพฤติกรรมทางเพศโดยเน้นที่ตัวบุคคลเป็นพิเศษ บุคคลรู้ว่าการกระทำเช่นนี้เกิดขึ้นในลักษณะของการสานความสัมพันธ์และความรักต่อกัน และบุคคลที่มีความสัมพันธ์ด้วยนั้นเป็นบุคคลที่มีความสัมพันธ์ต่อกันทุกด้าน เป็นการมีเพศสัมพันธ์ที่เอาอารมณ์ความผูกพันเข้ามาเกี่ยวข้อง (Affectionate sexual behavior)

จากรูปแบบพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าหากบุคคลยึดถือมาตรฐานทางเพศแบบมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรส หากบุคคลมีความรักต่อกันก็จะมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์แบบเน้นศูนย์กลางที่ตัวบุคคล แต่หากบุคคลยึดมาตรฐานทางเพศเป็นแค่ความสนุกชั่วคราวก็มีความสัมพันธ์ต่อกันโดยปราศจากการมีความรักหรือความผูกพันลึกซึ้ง บุคคลนั้นก็จะมีแนวโน้มจะมีเพศสัมพันธ์แบบเน้นศูนย์กลางที่ร่างกาย ดังนั้นจากการศึกษาวิจัยของผู้วิจัยในเรื่องนี้ จึงถือได้ว่าเป็นการมีความสัมพันธ์แบบมีศูนย์กลางที่ร่างกาย

นอกจากรูปแบบพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวข้างต้น นพ.สุกมล วิภาวีพลกุล (2548, อ้างถึงใน ธรรมนูญฯ คงคาหลวง, 2548) ยังได้กล่าวถึงพฤติกรรมทางเพศเพิ่มเติมไว้ว่า พฤติกรรมทางเพศหรือกิจกรรมทางเพศ (Sexual Activity) คือกิจกรรมใดๆที่นำไปสู่ความสำเร็จความใคร่ได้ ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็นสองส่วนคือ การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation) และ เพศสัมพันธ์ (Sexual Relationship)

1. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเอง (Masturbation)

ถือได้ว่าเป็นกิจกรรมทางเพศที่เหมาะสมที่สุดสำหรับวัยรุ่นและคนโสด หรือกรณีผู้ที่มีคู่สมรสแล้ว เวลาที่คู่อุ่ไม่อยู่ หรืออยู่แต่ไม่พร้อมจะมีเพศสัมพันธ์ด้วยก็เหมาะสมสำหรับวิธีนี้

2. เพศสัมพันธ์ (Sexual Relationship)

หมายถึง การมีกิจกรรมทางเพศกับคู่นอน ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ

(1) เพศสัมพันธ์ภายนอก (Sexual Outercourse)

หมายถึง เพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการสอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าไปในช่องคลอด ช่องปากหรือช่องทวารหนัก จึงทำให้ไม่เกิดการตั้งครรภ์หรือติดเชื้อ

(2) ร่วมเพศ (Sexual Intercourse)

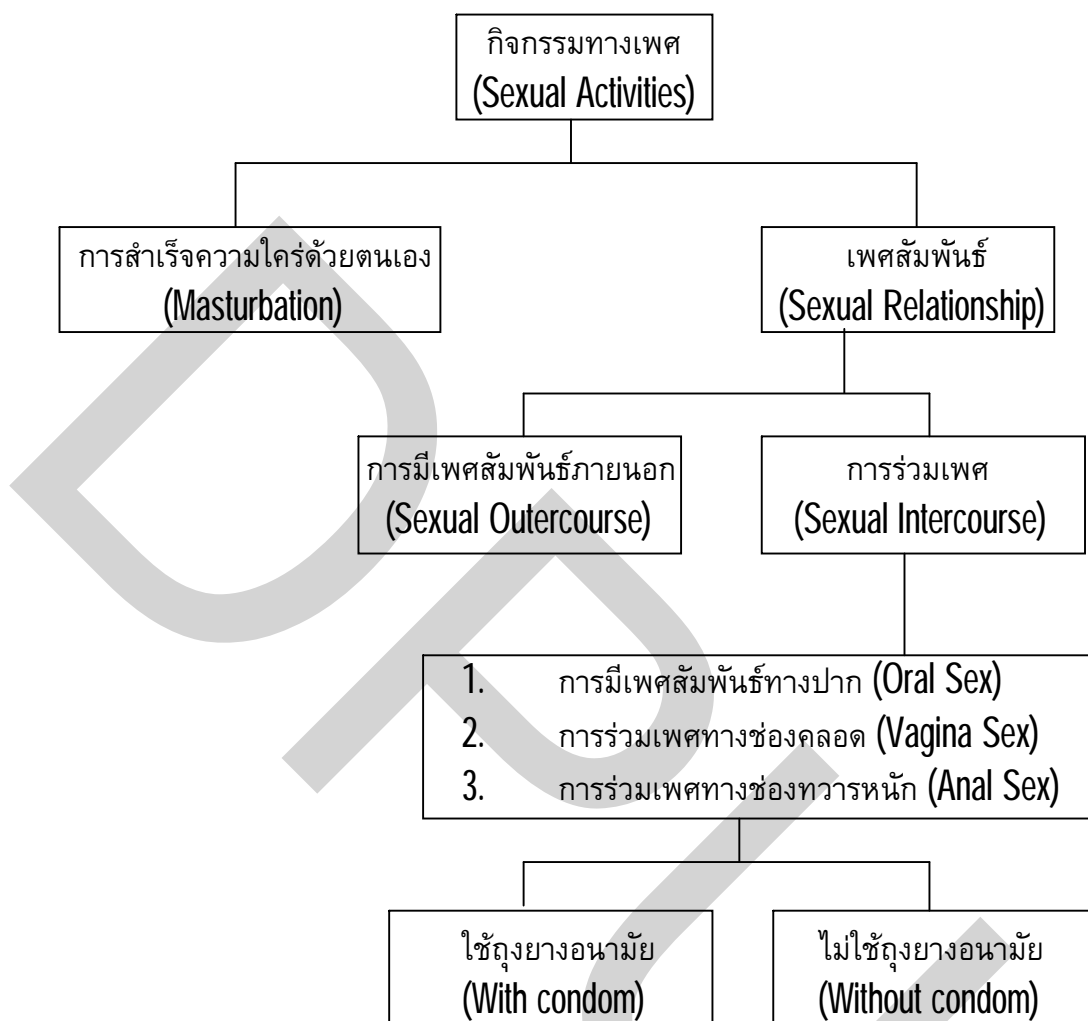
หมายถึง เพศสัมพันธ์ที่มีการสอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าไปในช่องคลอด ช่องปาก หรือทวารหนัก มีการสัมผัสกับน้ำหรือสารคัดหลั่ง การเสียดสีทำให้มีการฉีกขาดหรือรอยถลอกที่บริเวณผิวหนังอวัยวะเพศ ซึ่งเกิดขึ้นได้ง่าย หากร่วมเพศโดยน้ำหล่อลื่นช่องคลอดไม่เพียงพอหรือร่วมเพศรุนแรง การฉีกขาดหรือถลอกเหล่านี้จะเป็นทางเข้าของเชื้อ HIV โดยติดจากน้ำอสุจิหรือน้ำหล่อลื่นช่องคลอดของคู่นอน โดยการร่วมเพศ (Sexual Intercourse) สามารถกระทำได้ 3 ช่องทางคือ

(1) การมีเพศสัมพันธ์ทางปาก (Oral Sex) คือการใช้ปากกระตุ้นอวัยวะเพศของอีกฝ่ายหนึ่ง

(2) การร่วมเพศทางช่องคลอด (Vagina Sex) สามารถทำให้เกิดการตั้งครรภ์ได้

(3) การร่วมเพศทางช่องทวารหนัก (Anal Sex) ไม่ทำให้ตั้งครรภ์ แต่มีโอกาสติดเชื้อ HIV สูงที่สุด

ซึ่งแนวคิดของรูปแบบพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว สามารถเขียนเป็นแผนภาพได้ดังนี้

แผนภาพที่ 1 รูปแบบกิจกรรมทางเพศ

(สุกมล วิชาวิพลกุล, 2548 อ้างถึงใน ณัฐนันท์ คงคาหลวง, 2548)

2.3 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศ

ได้มีผู้วิจัยหลายท่านกล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไว้มากมาย ดังเช่น ประสาท อิศรปรีดา (2523, อ้างถึงใน เกศราภรณ์ มีมงคล, 2551) ได้สรุปปัจจัยที่มีผลต่อการมีความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายและหญิงดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงทางฮอร์โมนในร่างกาย

ถ้าต่อมไร้ท่อทำงานผิดปกติหรือไม่มีประสิทธิภาพก็จะมีผลทำให้พัฒนาการทางเพศดำเนินไปอย่างล่าช้า โดยเฉพาะถ้าต่อมเพศ ต่อมใต้สมองและต่อมไทรอยด์มีความบกพร่องก็มีผลโดยตรงต่อการมีบทบาททางเพศ นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กที่มีการเติบโต

เชื่อว่าจะมีการพัฒนาความสนใจในเพศตรงข้ามเข้าไปด้วย นั่นแสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงระดับฮอร์โมนในร่างกายจะเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเริ่มมีความสนใจในเพศตรงข้ามและเกิดอารมณ์รักที่จะอยู่ใกล้ชิดหรือพูดคุยด้วย ซึ่งทำให้เด็กเข้าสู่การบรรลุวุฒิภาวะทางเพศโดยธรรมชาติ

2. อิทธิพลของการบรรลุวุฒิภาวะทางเพศ

วุฒิภาวะทางเพศจะเป็นตัวเร่งให้วัยรุ่นเกิดความสนใจเพศตรงข้าม เด็กที่เข้าสู่การมีวุฒิภาวะทางเพศเร็วกว่าย่อมมีเพศสัมพันธ์ก่อนผู้ที่เข้าสู่วุฒิภาวะทางเพศช้า โดย Wager (1980, อ้างถึงในประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร, 2530) พบว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างอายุของการเริ่มเข้าสู่วัยรุ่นและพฤติกรรมการเริ่มนัดพบกับเพศตรงข้าม คือ พวกเด็กที่เข้าสู่วัยรุ่นแล้วจะมีแนวโน้มที่จะมีความสนใจในเพศตรงข้ามเร็ว

3. อิทธิพลทางสังคม

ถึงแม้ว่าในสังคมไทยจะยอมรับถึงความเท่าเทียมกันมากขึ้นจากเดิมแล้วก็ตาม แต่ในปัจจุบันสังคมยังคงเปิดโอกาสในการให้ผู้ชายสามารถแสวงหาประสบการณ์ทางเพศได้อย่างอิสระในขณะที่ผู้หญิงถูกจำกัดสิทธิโดยสังคมไม่เปิดโอกาสให้ได้เรียนรู้ประสบการณ์ทางเพศได้เท่าเทียมชาย แม้แต่การพูดคุยในเรื่องเพศก็ถือเป็นสิ่งที่ไม่สมควรสำหรับเพศหญิง ทำให้เพศหญิงขาดทักษะและความมั่นใจต่อการปฏิเสธหรือการต่อรองความสัมพันธ์กับผู้ชายอันจะนำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส และจะนำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา ทำแท้ง หรือเป็นโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ ซึ่งจะเป็นปัญหาต่อสังคมในภายหลัง

4. สื่อสารมวลชน

อิทธิพลของสื่อและวัฒนธรรมใหม่ๆ ที่ปรากฏในรูปแบบสื่อต่าง ๆ ทำให้บทบาทและพฤติกรรมของเพศชายและหญิงเปลี่ยนไป โดยจะมีการเน้นที่การแสวงหาความพอใจให้ตัวเองมากกว่า เช่น ผู้ชายปัจจุบันจะแสดงออกทางเพศโดยไม่พยายามสร้างความผูกพันด้านอารมณ์กับผู้หญิงคนใดคนหนึ่ง ซึ่งลักษณะดังกล่าวเป็นสัญลักษณ์ของชายยุคใหม่ ในขณะที่สื่อต่างๆ ในปัจจุบันได้พยายามหล่อหลอมให้ผู้หญิงเน้นความสวยงาม ความเย้ายวนทางเพศ และความเป็นตัวของตัวเองในเรื่องเพศตลอดจนการให้คำนิยมเรื่องเพศว่าเป็นความพอใจส่วนบุคคลซึ่งแนวคิดนี้มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมากที่สุด เพราะวัยรุ่นเป็นช่วงวัยของการเลือกสรรพฤติกรรมและบทบาททางเพศการสร้างนิยมและความคิดที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศโดยผ่านสื่อโทรทัศน์ วิทยุทัศน์ และภาพยนตร์ จึงมีอิทธิพลโดยตรงต่อการพัฒนาลักษณะเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าความเปลี่ยนแปลงของสังคมโดยเฉพาะการสื่อสาร มีอิทธิพลมากที่สุดต่อการสร้างค่านิยมเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศทั้งในเพศหญิงและเพศชายในกลุ่มของวัยรุ่นที่เน้นความสุขและความพอใจทางเพศเฉพาะตนเพิ่มมากขึ้น

5. โอกาสในการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อน

เด็กที่มีเพื่อนต่างเพศมากอย่างเพียงพอย่อมมีโอกาสดีกว่าเด็กที่มีเพื่อนต่างเพศไม่กี่คนหรือเด็กที่ได้รับการสนับสนุนและได้รับข้อเสนอแนะที่ดีจากพ่อแม่หรือผู้ปกครอง ย่อมมีโอกาสในการเรียนรู้ที่จะปรับตัวและแก้ปัญหาต่างๆเกี่ยวกับความสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามได้ดีกว่า และหากเด็กได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆในโรงเรียน เช่น เล่นกีฬา เข้าค่าย จะทำให้เด็กได้มีโอกาสสนทนาเรียนรู้เกี่ยวกับเพื่อนต่างเพศได้ดีกว่าเด็กที่ไม่มีโอกาสได้คบเพื่อนต่างเพศ

เช่นเดียวกับกับ Brooks - Gunn และ Furstenberth (1989, อ้างถึงในเกษตรราภรณ์ มีมงคล, 2551) ได้แบ่งปัจจัยที่ทำให้พฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นแตกต่างกันดังนี้

1. ปัจจัยด้านชีวภาพ ใกล้เคียงกันกับปัจจัยข้างต้น คือพฤติกรรมทางเพศได้รับอิทธิพลโดยตรงจากฮอร์โมนเพศ โดยเด็กวัยรุ่นที่เข้าสู่ภาวะทางเพศเร็ว มีแนวโน้มจะเป็นอิสระจากบิดามารดา มีการนัดหมายกับเพศตรงข้ามก่อนวัยรุ่นที่เข้าสู่ภาวะทางเพศช้า
2. ปัจจัยทางด้านครอบครัว ได้แก่ ค่านิยมในเรื่องเพศของบิดามารดา ความสัมพันธ์ในครอบครัว และการอบรมสั่งสอนจากบิดามารดาในเรื่องเพศ ล้วนมีอิทธิพลต่อการเริ่มมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วหรือช้าของวัยรุ่น
3. อิทธิพลของกลุ่มเพื่อน โดยเฉพาะบรรทัดฐานในเรื่องเพศของกลุ่มเพื่อน จะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นเป็นอย่างมาก
4. ปัจจัยทางการศึกษา พบว่า วัยรุ่นที่มีผลการเรียนไม่ดีและมีระดับการศึกษาต่ำ จะมีเพศสัมพันธ์เร็วกว่าวัยรุ่นที่ยังคงศึกษาอยู่ ซึ่งส่วนมากจะเป็นผู้มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดี
5. ปัจจัยทางด้านสังคม ได้แก่ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมการศึกษา ตลอดจนการบริการของรัฐและสังคมที่จัดให้แก่วัยรุ่นในการมีโอกาสเรียนรู้เรื่องเพศ ก็มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นที่แตกต่างกัน

นอกเหนือจากสาเหตุดังกล่าวแล้ว สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์ และ อัญชลี ปิยะตานนท์ (2544) ได้ทำการศึกษาภาคสนามเพื่อหาสาเหตุของการขายบริการทางเพศของนักเรียนนักศึกษาในสังคมไทยพบว่า มีสาเหตุที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. ความจำเป็นด้านฐานะ

จากการสำรวจพบว่า นักศึกษาในกลุ่มนี้จะมาจากต่างจังหวัดซึ่งมักมีปัญหาเรื่องเงินค่าเล่าเรียน และค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน โดยเริ่มต้นจากกลุ่มเล็กๆ กลายมาเป็นกลุ่มใหญ่ และใช้ช่วงเวลาในวันหยุดออกหาลูกค้าตามย่านต่างๆ โดยยอดรวมต้องทำให้ได้อยู่ในราว 6,000 บาทต่อเดือน

2. หลงใหลในวัตถุนิยม

ในกลุ่มนี้พบว่าเพื่อนและสภาพแวดล้อมล้วนส่งผลก่อให้เกิดแรงกดดันพยายามที่จะซื้อมาให้ได้ใกล้เคียงกับกลุ่มเพื่อนมากที่สุด โดยจุดเริ่มต้นคือการกู้ยืมเงินเพื่อนคนสนิท และจะนำไปสู่การตัดสินใจเริ่มต้นเมื่อเงินขาดมือและถูกเพื่อนทวงถามโดยที่ทางบ้านไม่สามารถให้การสนับสนุนได้

3. กลุ่มที่รู้สึกว่าคุณค่าต่ำต้อยอยู่แล้ว

การขาดการยอมรับจากเพื่อนและสังคมรอบข้างที่อยู่ในระดับสูงกว่าเนื่องจากความแตกต่างด้านฐานะและรายได้ ทำให้คนกลุ่มนี้มองหาคำประกอบด้านอื่นเข้ามาชดเชย เช่น การถูกยอมรับจากเพศตรงข้าม ในหลายกรณีมักจะได้รับผลกระทบจากเรื่องนี้เมื่อขาดการเอาใจใส่จากฝ่ายตรงข้ามมักจะมีความคิดออกมาในทำนองว่าไหนๆก็ไม่ดีแล้ว ถ้าจะขายตัวเพิ่มก็คงไม่ได้เลยร้ายมากขึ้นไปกว่าเดิม

4. มีลักษณะต่อต้านกฎเกณฑ์ทางสังคม

จากการศึกษาพบว่า เกิดจากการที่ครอบครัวถูกกดดันมาจากสภาพแวดล้อมจนทำให้ขาดกฎเกณฑ์ในการดำเนินชีวิตแบบพ่อแม่ลูกต่างๆไป เช่น มีพ่อแม่เป็นกลุ่มต่อต้านสังคม อันธพาล หรือมีส่วนเกี่ยวข้องกับการพนันและยาเสพติด กลุ่มนี้จะเลือกปฏิบัติเพื่อสะท้อนความสนใจในตนเอง เพื่อเรียกร้องความสนใจจากกลุ่มสังคมเพศตรงข้าม ส่วนมากมักพบว่า พ่อมีภรรยาน้อย แม่คบชู้จึงเกิดเป็นภาพตัวอย่างให้กับคนกลุ่มนี้

5. สูญเสียความมั่นใจในตนเอง

จากการสำรวจภาคสนาม พบว่ากลุ่มนี้มีจุดเริ่มต้นด้วยความไม่ตั้งใจแต่เกิดจากผลต่อเนื่องหลังจากมีอาการอกหัก และถูกทอดทิ้ง จึงเริ่มเข้าร่วมกลุ่มกับพวกที่ออกเที่ยวกลางคืน โดยมากมักจะเริ่มเสียตัวจากอาการวางเหล้า หรือกลุ่มเสพยา จากนั้นจะออกมาในรูปแบบของเลขตามเลข เกิดค่านิยมเรื่องการสลัดคู่ สลับกลุ่ม เพื่อแสวงหาความตื่นเต้นทดแทนอาการขาดเจ็บทางจิตใจ ข้อมูลอีกด้านหนึ่งที่พบคือเพื่อนในกลุ่มมักจะเป็นกลุ่มมั่วสุมด้านนี้มาก่อนแล้ว ซึ่งหลังจากนี้จะพบว่า จะกำหนดค่าตัวหรือข้อแลกเปลี่ยนขึ้นมาเมื่อมีการออกเที่ยวตอนกลางคืนทุกครั้ง สาเหตุนี้เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้วัยรุ่นกว่า 90% ตัดสินใจขายตัวอย่างเป็นระบบในเวลาต่อมา

6. ผลของการเสพยา

จากการศึกษาจะพบสาเหตุในลักษณะดังกล่าวมากทั้งในกรุงเทพฯ และตามต่างจังหวัด โดยจะมียาเสพติด 3 ชนิดที่เป็นที่นิยมในการนำมาใช้เสพ คือ ยาอี ยาเค และยาบ้า เนื่องจากยาบางชนิดมีราคาแพงและหายากทำให้เกิดการรวมตัวกันเป็นกลุ่มเพื่อหารค่าใช้จ่ายในการซื้อยาเสพติด โดยยาที่นำมาจากต่างประเทศบาง

ชนิดมีคุณภาพสูง ออกฤทธิ์ข้ามคืนและไม่ทำให้เกิดอาการในตอนเช้า การเสพยาประเภทนี้จะทำให้บุคคลสูญเสียความสามารถในการควบคุมตนเองและแม้จะรู้สึกตัวและผลกระตุ้นของยาทำให้ผู้เสพยากลุ่มนี้เกิดความต้องการทางเพศสูงกว่าปกติ ระยะเวลาแรกๆการมั่วสุมจะเป็นไปแบบไม่มีข้อแลกเปลี่ยน แต่ฝ่ายชายจะต้องเป็นคนรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเรื่องค่ายาและสถานที่ ความสัมพันธ์แบบนี้มักจะไม่นานนาน ในระยะเวลา 3-6 เดือน ก็จะเริ่มหมุนเวียนเปลี่ยนกลุ่มไป ตลอดจนรายงานครั้งล่าสุดพบว่า เด็กนักเรียนนักศึกษาทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดยอมร่วมหลับนอนกับผู้ชายเพียงเพื่อแลกกับการเสพยาในแต่ละครั้ง

7. ค่านิยมเรื่องเพศแบบญี่ปุ่นและตะวันตก

จากการศึกษาเนื้อหาในการ์ตูนญี่ปุ่นและจากเลิฟซีนในภาพยนตร์ฮอลลีวูดมีผลต่อพฤติกรรมการลอกเลียนแบบของวัยรุ่นไทยเป็นอย่างมาก ค่านิยมที่ถูกปลูกฝังในการ์ตูนญี่ปุ่นแต่ละตอน จะเน้นไปถึงการยอมเสียตัวเพื่อความทรงจำครั้งแรกกับผู้ชายที่ตนเองรัก โดยไม่สนใจว่าจะอยู่ในสถานะเช่นใด นอกจากนี้กระแสการแต่งตัวการใช้ชีวิตของวัยรุ่นที่ญี่ปุ่นกำลังเป็นแบบอย่างให้วัยรุ่นไทยก้าวตาม นับตั้งแต่ความสุดโต่งของแฟชั่นตลอดจนถึงพฤติกรรมการฆ่าตัวตาย ขณะเดียวกันก็เริ่มผลักดันให้ชายและหญิงเน้นการมีเพศสัมพันธ์จากการออกเที่ยวด้วยกันเพียงครั้งแรก หรือ ออกเดท กลุ่มนักศึกษาให้บริการที่มาจากกลุ่มนี้มักจะมีข้อเรียกร้องที่แปลกกว่ากลุ่มอื่น เช่น การแลกเปลี่ยนกับเครื่องแต่งกาย การดูแล หรืออำนวยความสะดวกด้านต่างๆเช่น โทรศัพท์มือถือ เงินเลี้ยงดูเป็นรายเดือน รวมถึงบ้านและรถยนต์

8. ผลจากการพนันและการติดหนี้

โต๊ะบอลที่ตั้งอยู่รายรอบมหาวิทยาลัยเป็นสาเหตุล่าสุดที่ทำให้นักเรียนนักศึกษาต้องเข้าสู่วงจรการขายตัวอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อมีการพนันฟุตบอลเกิดขึ้นซึ่งส่วนใหญ่จะเสียมากกว่าได้ทำให้นักศึกษาต้องหาทางชดใช้ด้วยเรื่อร้างแทน จนมหาวิทยาลัยบางแห่งพบว่า มีนักศึกษาหญิงขายตัวเพราะสาเหตุนี้ติดอันดับ 1 ใน 5 ของสถานศึกษาที่มีการ "ขาย" อันขึ้นชื่อ นอกจากนี้ยังพบว่า "ค่าโทรศัพท์" ก็เป็นอีกหนึ่งแรงกดดันที่ทำให้เด็กม.ต้น เริ่มหันมาใช้การขายตัวเพื่อแลกมากับความต้องทางวัตถุเช่นกัน

สอดคล้องกันกับการศึกษาวิจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของ Irwin Millstein (1989) ที่ลีทิงค์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ได้นำผลการศึกษามาคัดเลือกตัวแปรบางตัวที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น โดยผู้วิจัยสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. การดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์

จากการศึกษาพบว่านักศึกษาที่เคยดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์จะถูกชักจูงให้ปฏิบัติตามคำชักชวนของคนรอบข้างโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อน หรือเพื่อนสนิทและยังส่งผลกระทบต่อระบบประสาทส่วนกลางทำให้ผู้ที่ดื่มมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป เกิดการขาดความยับยั้งชั่งใจทำให้มีพฤติกรรมทางเพศเกิดขึ้น รวมทั้งเกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามมา

2. สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

คือภาพที่มีรูปโป๊ เปลือย เขียนบรรยายถึงการร่วมเพศ ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของหนังสือโป๊หรือหนังสือลามกที่ขายตามแผงหนังสือ หนังสือการ์ตูน ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต ซึ่งแสดงภาพการร่วมเพศอย่างชัดเจน อันอาจจะกระตุ้นให้เกิดความต้องการทางเพศและนำไปสู่การเลียนแบบพฤติกรรมเหล่านั้น ซึ่งหากได้รับการเสพหรือกระตุ้นมากเกินไปอาจนำไปสู่ความรุนแรงทางเพศต่อไปได้

3. การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว

ครอบครัวถือได้ว่าเป็นหน่วยพื้นฐานของเด็กที่จะหล่อหลอมและพัฒนาการ เรียนรู้เพื่อที่จะได้ออกไปเผชิญสังคมภายนอกบ้าน โดยสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันทางสังคมแห่งแรกที่มีมนุษย์สร้างขึ้นจากความสัมพันธ์ที่มีต่อกันเพื่อเป็นตัวแทนของสถาบันสังคมภายนอกในการที่จะปลูกฝังความเชื่อ ค่านิยม และทัศนคติกับสมาชิกรุ่นใหม่ของสังคมที่เกิดขึ้นในครอบครัว

ครอบครัวจะมีผลต่อพัฒนาการในทุกด้านของสมาชิกแต่ละคน ครอบครัวจะมีความสำคัญต่อสมาชิกในประเด็นหลักในเรื่องความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับลูก ซึ่งจะปรากฏในทุกลักษณะของครอบครัวอย่างน้อยที่สุดเมื่ออยู่ในวัยทารก ความสำคัญของความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา หากมีความสัมพันธ์ที่ดีแล้วครอบครัวก็จะมั่นคงและสร้างสรรค์ สมาชิกในครอบครัวก็จะพัฒนาไปสู่ความสำเร็จในชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสำคัญในหน้าที่ 4 ประการของครอบครัวที่มีต่อบุคคลจะปรากฏในทุกวัฒนธรรมนั่นคือ 1. ให้บทเรียนในการต่อสู้ชีวิต 2. บทบาททางเพศ 3. ค่านิยมและทัศนคติในการประกอบอาชีพ และสุนทรียภาพแห่งชีวิต (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์, 2538 อ้างถึงใน สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548)

4. การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อน

เมื่อเด็กเจริญเติบโตขึ้น นอกเหนือจากครอบครัวที่ถือได้ว่าเป็นหน่วยพื้นฐานของเด็กที่จะหล่อหลอมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็กแล้ว อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนก็มีความสัมพันธ์ในการที่จะเชื่อมต่อระหว่างครอบครัวซึ่งปฏิบัติหน้าที่โดยบิดา มารดา ผู้ปกครอง กับอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น โดยในช่วงวัยรุ่น การรับรู้บรรทัดฐานในกลุ่มเพื่อนมีความสำคัญเป็นอย่างมากเพราะว่าเพื่อน

จะมีอิทธิพลอย่างมากต่อการทำกิจกรรมหรือตัดสินใจใดๆ และมักเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องเพศสัมพันธ์ โดยเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมักจะมีลักษณะคล้ายๆกัน และมีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน (Fisher & Fisher, 1992 อ้างถึงใน สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548)

ซึ่งสุชา จันทร์เอม (2536, อ้างถึงใน สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548) ได้ให้ความหมายของบรรทัดฐานพฤติกรรม (Norm) ว่าหมายถึง พฤติกรรมที่กลุ่มคาดหวังให้สมาชิกประพฤติปฏิบัติให้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน หรือสอดคล้องตามทำนองคลองธรรมของกลุ่ม ซึ่งอาจตั้งเป็นกฎเกณฑ์ของพฤติกรรมรวมถึงค่านิยมของกลุ่มด้วย โดยแบ่งมาตรฐานหรือบรรทัดฐานของพฤติกรรมออกเป็น 2 อย่างคือ

1. มาตรฐานหรือบรรทัดฐานทางสังคม (Social norms) หมายถึง ค่านิยม และมาตรฐานของกลุ่ม ซึ่งนำมาใช้เป็นแบบแผนปฏิบัติของแต่ละคน
2. มาตรฐานหรือบรรทัดฐานทางวัฒนธรรม (Cultural norms) หมายถึง กฎเกณฑ์ของสังคมที่ยึดขนบธรรมเนียมประเพณี หรือมรดกทางวัฒนธรรมมาเป็นเครื่องควบคุมพฤติกรรมของคนในกลุ่มด้วย และมรดกทางวัฒนธรรมจะมีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของคนภายในกลุ่ม โดยทั้งมาตรฐานหรือบรรทัดฐานทางสังคม และมาตรฐานหรือบรรทัดฐานทางวัฒนธรรมจะเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของคนโดยทั่วไป

สำหรับความสัมพันธ์ของกลุ่มเพื่อนในการทำให้บุคคลรู้ถึงบรรทัดฐานของสังคมนั้น สุพัตรา สุภาพ (2521, อ้างถึงใน สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548) กล่าวว่า กลุ่มเพื่อนนั้นสอนให้เด็กได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ จากการมีส่วนร่วมในการทำงานหรือกิจกรรมกลุ่ม รวมทั้งกลุ่มเพื่อนช่วยให้เด็กได้ทดลองข้อกำหนด หรือกฎเกณฑ์ของผู้ใหญ่และทำให้เด็กมีความกล้าที่จะทดลองขัดแย้งกับข้อกำหนดเหล่านั้น นอกจากนี้กลุ่มเพื่อนอาจจะถ่ายทอดวิธีการ และค่านิยมที่ผู้ใหญ่ต้องการหรืออาจจะเป็นไปในทางขัดแย้ง ดังนั้นกลุ่มเพื่อนจึงช่วยให้บุคคลได้ทราบถึงบรรทัดฐานของสังคมอาจรวมถึงในเรื่องเพศด้วย

5. การรับรู้ความภาคภูมิใจในตนเอง

ความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเองถือเป็นปัจจัยที่อยู่ภายในตนเอง มีความสำคัญต่อบุคคลในการที่จะเผชิญกับเหตุการณ์ต่างในชีวิตประจำวัน Rosenberg (1965) ได้ให้ความหมายของความภูมิใจในตนเองว่าเป็นทัศนคติของบุคคลเกี่ยวกับความพอใจ และไม่พอใจในตนเอง การยอมรับนับถือ และคิดว่าตนเองมีค่า นอกจากนี้ความรู้สึกภูมิใจในตนเอง ยังหมายถึงทัศนคติของบุคคลที่มีต่อตนเองรักตนเอง การยอมรับตนเอง การรู้สึกกว่าตนเองมีความสามารถ

กระบวนการของความภาคภูมิใจในตนเองจะเกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสังคมสิ่งแวดล้อมรอบตัวเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยจะพัฒนาตั้งแต่วัยเด็ก เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาความภูมิใจในตนเองจะประกอบด้วย การมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลที่มีความสำคัญในชีวิต ความคาดหวังในบทบาทของสังคม พัฒนาการด้านจิตสังคมและรูปแบบของการปรับตัว

6. การแสวงหาความตื่นตัวในใจในการสัมผัส

จากการศึกษาพบว่าสาเหตุของพฤติกรรมปัญหาอย่างหนึ่งในเด็กและวัยรุ่นปัจจุบันนี้มีหลายประการ เช่น การเสพสิ่งเสพติด การเล่นเกมพนัน ซึ่งรวมถึงปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร และการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยวัยรุ่นถือว่าเป็นสิ่งแปลกใหม่น่าทดลอง โดยธรรมชาติของวัยรุ่นก็ชอบที่จะทดลองสิ่งใหม่ๆ และตอบสนองต่อความต้องการให้ถึงขีดสุด วัยรุ่นยังเต็มไปด้วยความเป็นตัวของตัวเองสูง การกระทำที่แสดงออกมาจึงเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นว่าเป็นสิ่งที่ถูกซึ่งความเป็นจริงแล้ววัยรุ่นยังขาดประสบการณ์และการเรียนรู้ต่อการเผชิญหน้าต่อความเสี่ยงนั้นๆ

7. เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่น

เจตคติในเรื่องเพศของเด็กวัยรุ่นนับเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งที่จะนำไปสู่การแสดงออกของพฤติกรรมทางเพศของเด็กวัยรุ่น นั่นคือ พฤติกรรมทางเพศจะเป็นผลมาจากเจตคติในเรื่องเพศของบุคคล ซึ่งได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาจากครอบครัว ได้รับมาลักษณะใดก็จะส่งผลไปถึงการมีพฤติกรรมทางเพศด้วย โดยองค์ประกอบของเจตคติ ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบดังนี้

1. องค์ประกอบด้านพุทธิปัญญา (The cognitive component) คือการที่สมองของบุคคลรับรู้และวินิจฉัยข้อมูลต่างๆที่ได้รับ ทำให้เกิดเจตคติซึ่งแสดงออกในแนวคิดที่ว่า อะไรถูก อะไรผิด ดีหรือไม่ดี น่าชมเชยหรือไม่ น่าชื่นชม ซึ่งเป็นความเชื่อที่ได้ประเมินค่าแล้ว รวมทั้งความเชื่อของบุคคลว่าควรจะมีปฏิกริยาตอบโต้ที่เหมาะสมอย่างไรต่อเป้าหมายเจตคติ
2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (The effective component) เป็นลักษณะทางอารมณ์ของบุคคลต่อเป้าหมายเจตคตินั้น หากบุคคลมีความคิดในทางที่ดีต่อสิ่งใดก็จะมีความรู้สึกที่ดีต่อสิ่งนั้น เจตคติจะออกมาในรูปของความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ
3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The behavior component) คือความพร้อมที่จะกระทำหรือตอบสนอง ซึ่งเป็นผลเนื่องจากความคิด ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธ การเข้าหาหรือการถอยหนี

จากปัจจัยด้านการรับรู้ความภาคภูมิใจในตนเอง และการแสวงหาความตื่นตัวใน การสัมผัสข้างต้นนั้นสอดคล้องกับการศึกษาของ วิทยา นาควัชระ (2527, อ้างถึงใน เกศราภรณ์ มีมงคล, 2551) ที่ได้กล่าวถึงสาเหตุจากการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นว่ามาจากการที่วัยรุ่นมี แรงผลักดันจากฮอร์โมนและสัญชาตญาณทางเพศ ผสานกับความที่วัยรุ่นมีความอยากรู้ อยากรู เห็น ชอบทดลอง ดังนั้นเมื่อโดนออกอ้อนจากฝ่ายตรงข้ามโดยเฉพาะวัยรุ่นหญิงก็มักจะใจอ่อน และยอมมีเพศสัมพันธ์โดยง่าย อีกทั้งวัยรุ่นในปัจจุบันยังมองว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นแฟชั่นที่ คนที่เป็นแฟนกันต้องมี ถือเป็นเรื่องปกติ มีความอยากเป็นเจ้าของซึ่งกันและกันและคิดว่าการมี ตนเองเป็นที่ต้องการของอีกฝ่ายนั้นทำให้ตนเองมีคุณค่า

ดังนั้นจากปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัย สามารถสรุปปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืนของวัยรุ่นได้ว่าเกิดจาก 2 ปัจจัยคือ ปัจจัยภายในตัวของบุคคล และปัจจัยภายนอกตัวบุคคล โดยปัจจัยภายในตัวบุคคล ได้แก่ ฮอร์โมน ความต้องการทางเพศ เจตคติและทัศนคติที่มีต่อเรื่องเพศ ความรู้สึกการเห็น คุณค่าในตนเอง และปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ได้แก่ เพื่อน สารเสพติด สุราและแอลกอฮอล์ ครอบครัว สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น

2.4 รูปแบบการมีเพศสัมพันธ์ในสังคมไทย

มานพ คณะโต (2541) แบ่งรูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศได้ 2 ประเภทใหญ่ๆ ตาม ลักษณะเดียวกับสังคมอื่นๆ คือ

1. การมีเพศสัมพันธ์ต่างเพศ (Heterosexual)

คือ การที่ชายหนึ่งหญิงหนึ่งอยู่รวมกันเป็นสามีภรรยา กัน ครอบครัวแบบนี้ถือว่าเป็นครอบครัวพื้นฐาน (elementary family) สมาชิกในครอบครัวต่างมีความสัมพันธ์ อย่างเป็นปกติ โดยคนไทยส่วนใหญ่จะยึดถือระบบครอบครัวแบบผัวเดียวเมียเดียว (monogamy) แต่ในบางกลุ่มจะยังคงพบลักษณะระบบครอบครัวหลายผัวหลายเมีย (polygamy) อำนาจสิทธิ์ขาดมักตกอยู่ที่ฝ่ายชาย และจะสิ้นสุดสภาพครอบครัวก็ต่อเมื่อ ชายผู้เป็นสามีสิ้นสุดการเป็นสามีในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งคือการตายหรือการหย่า ปัจจุบันสังคมไทยมีการสร้างระบบครอบครัวหลายผัวหลายเมียขึ้นอีกระบบหนึ่ง โดย การเป็นสามีภรรยากันระหว่างชายหญิงนั้นไม่ได้อยู่ร่วมกันหลายคนในขณะเดียวกัน แต่ หย่ากันแล้ว ไปสมรสกับคนอื่นหรือไปแต่งงานใหม่กับคู่สมรสเดิมที่เคยหย่าร้างกัน มาแล้ว และเปลี่ยนแปลงไปตามความพอใจของตน นอกจากนี้ยังพบว่ามีการปรากฏการณ์ การมีเพศสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยาของผู้อื่นในลักษณะการมีเพศสัมพันธ์หมู่ขึ้น ซึ่ง ความสัมพันธ์ในรูปแบบนี้ยังถือว่าไม่ได้รับการยอมรับในสังคมไทย

2. การมีเพศสัมพันธ์เพศเดียวกัน (Homosexual)

ลักษณะความสัมพันธ์ดังกล่าวเรียกอีกอย่างว่า รักร่วมเพศ คือการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน โดยทั่วไปในสังคมไทยจะถือว่าการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงเป็นความปกติทางเพศ พฤติกรรมรักร่วมเพศจึงถูกถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนจากบรรทัดฐานของสังคม ซึ่งมีทั้งรักร่วมเพศชายและรักร่วมเพศในกลุ่มเพศหญิง นอกจากนี้ในปัจจุบันยังพบคนจำนวนหนึ่งที่มีพฤติกรรมรักสองเพศ (Bisexual) คือสามารถมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันและต่างเพศได้

รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาปัญหาพฤติกรรมทางเพศในวัยรุ่น (sexual problem) ของ นพ.พนม เกตุมาน (2549, อ้างถึงใน พิมพิชา สุพัตกุล, 2551) ที่พบว่ามี 3 ปัญหาคือ

1. พฤติกรรมรักร่วมเพศ (Homosexualism) คือพฤติกรรมที่พึงพอใจทางเพศกับเพศเดียวกัน อาจมีการแสดงออกภายนอกให้เห็นชัดเจนหรือไม่ก็ได้ เป็นพฤติกรรมที่จะทำให้เกิดปัญหาตามมาได้มาก คนที่เป็นรักร่วมเพศมักจะเจอปัญหาในการดำเนินชีวิตได้มากกว่าคนทั่วไป ในบางสังคมมีการต่อต้านพฤติกรรมรักร่วมเพศ มีการรังเกียจ ล้อเลียน ไม่ยอมรับ บางประเพณีมีกฎหมายลงโทษการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเพศเดียวกันเอง
2. การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองมากเกินไป (masturbation) ในวัยรุ่นการสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองเป็นพฤติกรรมปกติ ไม่มีอันตรายหรือผลเสียต่อร่างกายและจิตใจ แต่การสำเร็จความใคร่ด้วยตนเองไม่ควรหมกหมุ่นมากเกินไปจนเป็นปัญหาหรือทำให้ขาดกิจกรรมที่เป็นประโยชน์อื่นๆไป
3. การมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นโดยปราศจากความรู้ความเข้าใจ (sexual relationship) มักเกิดจากวัยรุ่นที่ขาดการยับยั้งชั่งใจ หรือมีปัญหาทางอารมณ์ และใช้เพศสัมพันธ์เป็นการทดแทน โดยไม่ได้ยั้งคิดให้รอบคอบขาดการไตร่ตรอง ทำตามอารมณ์เพศหรืออยู่ภายใต้ฤทธิ์ของสารเสพติด ทำให้เกิดปัญหาการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรรภ์ไม่พึงประสงค์ การทำแท้งผิดกฎหมาย เกิดปัญหาครอบครัวและกลายเป็นปัญหาสังคมต่อมา

โดยผู้วิจัยพบว่านอกจากปัญหาพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวแล้ว ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ถือได้ว่าเป็นปัญหาพฤติกรรมทางเพศที่ส่งผลต่อสังคมเช่นกัน เพราะส่งผลให้เกิดปัญหาโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ การตั้งครรรภ์โดยไม่พร้อม และปัญหาแม่วัยรุ่นตามที่พบเห็นได้ในข่าวสังคมปัจจุบัน

สำหรับรูปแบบพฤติกรรมทางเพศของคนไทยทั้งชายและหญิงจากอดีตจนถึงปัจจุบัน หากแบ่งออกตามยุคตามสมัยจะแบ่งออกได้เป็น 4 ยุค คือ ยุคทาส ยุคโสเภณีขึ้นทะเบียน ยุคไร้โสเภณี และยุคปัจจุบัน โดยแต่ละยุคมีลักษณะแตกต่างกันดังนี้

1. ยุคทาส (ก่อนปี พ.ศ. 2411)

ในยุคนี้สังคมไทยมีลักษณะเป็นระบบหลายผัวหลายเมีย (Polygamy) อำนาจสิทธิ์ขาดมักตกอยู่ที่ฝ่ายชาย และจะสิ้นสุดสภาพครอบครัวก็ต่อเมื่อชายผู้เป็นสามีสิ้นสุดการเป็นสามี จะโดยการตายหรือหย่าก็ตาม ชายไทยมีภรรยาหลายคน (Polygamy) ซึ่งจะพบในขุนนางและคนที่มีลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมค่อนข้างดี ผู้หญิงจึงเปรียบเสมือนหนึ่งเป็น "ทรัพย์สิน" ที่จะยกให้ใครก็ได้ ในยุคที่สังคมไทยมีลักษณะเป็นระบบหลายผัวเมียนี้ หญิงจะเป็นทาสใน 3 ลักษณะคือ

- ชายตัวเองเป็นทาสเพื่อช่วยไถ่พ่อแม่ หรือเพื่อช่วยเหลือสามีหรือเพราะความจำเป็นอื่นๆ
- เป็นลูกทาส เป็นทาสในเรือนเบี้ย เพราะพ่อแม่เป็นทาส ลูกเกิดมาก็เป็นทาสด้วย
- สามีชายมาเป็นทาส ก่อนปี พ.ศ. 2410 ชายมีสิทธิขายภรรยาเป็นทาสโดยไม่ต้องถามความสมัครใจจากหญิงที่เป็นภรรยา

ราคาของทาสหญิงมักต่ำกว่าทาสชาย ทั้งนี้เพราะสังคมถือว่าเพศหญิงไม่สำคัญไม่อาจสืบสกุลได้ ราคาจึงต่ำ ทาสสาวอาจถูกขายต่อให้กับนายโรงโสเภณี และต้องออกประกอบอาชีพโสเภณีตามความประสงค์ของนายใหม่ แม้ว่าหญิงจะพ้นจากความเป็นทาสไปได้ ส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถเรียกร้องความสาวกลับคืนมาได้ และโอกาสที่จะได้แต่งงานก็ยากตามไปด้วย

2. ยุคโสเภณีขึ้นทะเบียน (พ.ศ. 2411 – พ.ศ. 2503)

หลังจากเลิกทาส ทาสกลายเป็นส่วนหนึ่งของโสเภณี ซึ่งสามารถสันนิษฐานได้ว่าพฤติกรรมทางเพศไม่น่าจะเปลี่ยนไปมากนัก แต่เนื่องมาจากการเลิกทาส อาจคาดคะเนได้ว่าลักษณะ Polygamy และการร่วมเพศหมู่อาจเปลี่ยนไปและลดน้อยลง แต่ขณะเดียวกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและระหว่างแต่งงานอาจเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากการมีโสเภณีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้การมีเพศสัมพันธ์กลายเป็นสิ่งที่รับรู้กันในสาธารณชนมากขึ้น เนื่องจากแรงกดดันจากประเทศต่างๆทำให้รัฐบาลไทยยุติการอนุญาตให้มีโสเภณีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ในปี 2491 รัฐบาลได้งดเว้นการออกใบอนุญาตให้โสเภณีใหม่ ในอีก 8 ปีต่อมาได้ห้ามโสเภณีทั้งหมดประกอบอาชีพ และท้ายที่สุดในปี 2503 ได้ออกกฎหมายทำให้โสเภณีทั้งประเทศผิดกฎหมายทันที จึงเข้าสู่ยุคไร้โสเภณี

3. ยุคไร้โสเภณี (พ.ศ. 2503 – พ.ศ. 2527)

ในช่วงนี้ธุรกิจทางเพศได้เปลี่ยนรูปแบบไป มีสถานบริการอาบอบนวดแห่งแรก การเกิดขึ้นของบาร์อโกโก้ และอื่นๆอีกมากมาย ทำให้รูปแบบความสัมพันธ์ทางเพศเปลี่ยนแปลงไป โดยพบว่ามี การปลุกเร้าทางจิตใจหรืออารมณ์ทางเพศมากขึ้นในช่วงนี้ โดยในช่วงแรกเรียกว่าหนังสือปกขาว ภายหลังเริ่มมีภาพประกอบมากขึ้น และมีภาพการร่วมเพศอย่างชัดเจน รวมถึงเริ่มมีภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการร่วมเพศ เช่น หนังสือ นิตยสาร โดยเฉพาอย่างยิ่งการแสดงร่วมเพศบนเวที (Fucking show) เริ่มปรากฏขึ้นในเขตที่มีชาวต่างประเทศและชาวสังคมชั้นสูงเที่ยวประจำ เช่น สุขุมวิท สีลม สุทธิสาร และเริ่มระบาดออกสู่จังหวัดและเขตที่มีนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ จากความเปลี่ยนแปลงของสิ่งกระตุ้นความรู้สึกทางเพศเหล่านี้ทำให้เกิดปัญหาทางเพศขึ้นมามากมาย มีการตอบปัญหาทางเพศผ่านสื่อมวลชน ทำให้อนุมานได้ว่าพฤติกรรมทางเพศของคนไทยช่วงนี้รับอิทธิพลจากตะวันตกมากและมีเสรีมากขึ้นด้วย

4. ยุคปัจจุบัน (พ.ศ. 2527 เป็นต้นมา)

ในช่วงนี้เพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสมีมากขึ้น ทำให้เกิดการตั้งครรภ์ที่ไม่พึงปรารถนา วัยรุ่นเริ่มมีเพศสัมพันธ์กันมากขึ้น วัฒนธรรมดั้งเดิมของไทยที่พยายามปิดกั้นความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงให้อยู่ในกรอบประเพณีได้ถูกละเลย มีการเลียนแบบภาพยนตร์ และรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกมามากขึ้น

นอกจากนี้เพศสัมพันธ์ระหว่างสมรสมีรูปแบบซับซ้อนมากยิ่งขึ้น มีการแลกเปลี่ยนคู่เพศสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน เกิดความสัมพันธ์ทางเพศแบบหมู่ขึ้นอย่างกว้างขวาง มีการประกาศหาคู่แลกเปลี่ยนกันอย่างเปิดเผย รวมถึงการถ่ายรูป คลิป เพื่ออวดกันระบาดมากขึ้น พฤติกรรมรักร่วมเพศมีการแสดงออกอย่างเปิดเผยขึ้น จนทำให้สามารถสรุปได้ว่าปัจจุบันเพศในสังคมไทยไม่ได้ถูกมองว่าเป็นส่วนประกอบของความรักและหน้าที่ในการสืบวงศ์ตระกูล แต่เพศเป็นเครื่องปรุงแต่งอารมณ์ เป็นภาวะที่ทุกคนมีความจำเป็นต้องได้รับ ส่วนการมีทายาทสืบเผ่าพันธุ์เป็นผลพลอยได้ และในบางครั้งก็เป็นสิ่งที่ไม่พึงประสงค์นัก

3. แนวคิด ทฤษฎีเกี่ยวกับการเห็นคุณค่าในตนเอง

Coopersmith (1984, อ้างถึงในปิยะวดี ตันติชานาญกุล, 2550) กล่าวถึงการเห็นคุณค่าในตนเองว่า เป็นการตัดสินคุณค่าของตนเอง แสดงถึงทัศนคติที่บุคคลมีต่อตนเอง เป็นการยอมรับหรือไม่ยอมรับตนเอง และแสดงถึงขอบเขตของความเชื่อที่บุคคลมีต่อความสามารถ ความสำคัญ ความสำเร็จ และความมีค่าของตนเอง เช่นเดียวกับ Maslow (1970, อ้างถึงในปิยะวดี ตันติชานาญกุล, 2550) ที่กล่าวถึงการเห็นคุณค่าในตนเองว่า เป็นความรู้สึกของบุคคลที่

มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า มีความเข้มแข็ง มีสมรรถภาพในการกระทำสิ่งต่างๆ ได้ มีความเชี่ยวชาญ และมีความสามารถ โดย Maslow ได้แบ่งการเห็นคุณค่าในตนเองออกเป็น 2 กลุ่มคือ

1. การเห็นคุณค่าในตนเองจากการยอมรับนับถือตนเอง (Self - respect) ได้แก่ การเชื่อว่าตนมีความสามารถ การมีความแข็งแกร่งในตนเอง การมีความเชื่อมั่นในตนเอง การเชื่อว่าตนเป็นอิสระและสามารถพึ่งตนเองได้
2. การเห็นคุณค่าในตนเองจากการยอมรับของผู้อื่น (Esteem from others) ได้แก่ การมีชื่อเสียง มีเกียรติ มีอำนาจ มีความสำคัญ เป็นที่ชื่นชมของสังคม หรือการที่บุคคลรับรู้ความสามารถของเขาได้รับการยอมรับและยกย่องจากผู้อื่นที่มีความสำคัญต่อตัวของเขาเอง

นอกจากนี้การเห็นคุณค่าในตนเอง ยังจัดอยู่ในลำดับความต้องการของมนุษย์ในขั้นที่ 4 จากทั้งหมด 5 ขั้น โดยหากบุคคลได้รับการตอบสนองให้เห็นคุณค่าในตนเอง บุคคลจะพัฒนาสู่ขั้นต่อไปคือ การรู้จักตนเองอย่างถ่องแท้ (Self - actualization) ซึ่งถือได้ว่าเป็นความต้องการขั้นสูงสุดตามแนวคิดของ Maslow

การเห็นคุณค่าในตนเองสามารถเกิดได้จาก 4 ด้าน (Harter, 1996 อ้างถึงใน ฌ์ฐนันท์ คงคาหลวง, 2548) คือ

1. การได้รับความสำเร็จในสิ่งที่ทำ หรือสามารถบรรลุเป้าหมายที่ตนเองต้องการ
2. การแสดงให้เห็นศีลธรรม และจรรยาบรรณตามมาตรฐานทางสังคม
3. การมีความสามารถในการควบคุมหรือจัดการกับสถานการณ์ต่างๆ หรือรับรู้ว่าคุณค่ามีความสำคัญต่อบุคคลอื่นๆ
4. การได้รับการยอมรับ ความใส่ใจ และมีความผูกพันทางอารมณ์กับผู้อื่น

ทั้งนี้การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองนั้น จะพัฒนาขึ้นจากรูปแบบความสัมพันธ์ที่บุคคลมีต่อบุคคลใกล้ชิดรอบตัวที่ใช้เวลาร่วมด้วยเป็นส่วนใหญ่ในชีวิต กล่าวคือรูปแบบความสัมพันธ์ในครอบครัวมีผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคล รองลงมาคือ การยอมรับและการเห็นความสำคัญของคนที่อยู่ในกลุ่มสังคมหลักของบุคคลมีส่วนทำให้บุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองแตกต่างกัน บุคคลที่รับรู้ว่าคุณค่าตนเองเป็นผู้มีความสำคัญต่อกลุ่มที่ตนเองสังกัดจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าบุคคลที่รับรู้ว่าคุณค่าตนเองไม่ใช่คนสำคัญในกลุ่ม

3.1 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง

Coopersmith (1981, อ้างถึงในปิยะวดี ตันติชานาญกุล, 2550) ได้แบ่งองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. องค์ประกอบภายในตนเอง หมายถึง ลักษณะเฉพาะของแต่ละบุคคลที่ส่งผลให้บุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่างกัน ประกอบด้วย

1.1 ลักษณะทางกายภาพ (Physical Attributes)

เช่น ความสวยงามของรูปร่างหน้าตา บุคลิกภาพ เป็นต้น ผู้ที่มีลักษณะทางกายภาพที่ดีจะมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองและพึงพอใจในตนเองมากกว่าผู้ที่มีลักษณะทางกายภาพที่ด้อย อย่างไรก็ตาม ลักษณะทางกายภาพจะมีความสัมพันธ์กับการเห็นคุณค่าในตนเองมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับค่านิยมของสังคมนั้นๆ ด้วย

1.2 สมรรถภาพ ความสามารถ และผลงาน (General capacity, Ability and Performance)

องค์ประกอบทั้ง 3 มีความสัมพันธ์ต่อกัน โดยจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสำเร็จของการประสบความสำเร็จหรือความล้มเหลวในสิ่งที่ทำ หากประสบความสำเร็จตามที่ตนต้องการ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองก็จะเพิ่มขึ้น แต่หากล้มเหลวในสิ่งที่ทำ ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองจะลดลง ทั้งนี้จะมีเรื่องของระดับสติปัญญาเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในวัยเรียน สติปัญญาจะมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลการเรียน ซึ่งจะนำไปสู่ความรู้สึกการเห็นคุณค่าในตนเอง

1.3 สภาวะทางอารมณ์ (Affective States)

สภาวะทางอารมณ์ เช่น ความสุข ความพึงพอใจ ความวิตกกังวล เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นแล้วส่งผลต่อการประเมินตนเอง บุคคลที่มีการประเมินตนเองในทางบวกจะมีความรู้สึกพึงพอใจและมีความสุข ในทางตรงข้ามบุคคลที่ประเมินตนเองในทางลบจะไม่มี ความพึงพอใจในสภาวะปัจจุบันของตนเอง และมองว่าตนเองไม่สามารถประสบความสำเร็จในอนาคตได้

1.4 ค่านิยมส่วนตัว (Self - values)

บุคคลมีแนวโน้มที่จะใช้ค่านิยมของตนเองเป็นตัวตัดสินการเห็นคุณค่าในตนเอง หากค่านิยมของตนสอดคล้องกับสังคม จะทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น แต่ถ้าค่านิยมของตนเองไม่สอดคล้องกับสังคมก็จะทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำลง

1.5 ความมุ่งมาดปรารถนาของบุคคล (Aspiration)

การเห็นคุณค่าในตนเองเกิดจากการที่บุคคลเปรียบเทียบผลงานและความสามารถของตนเองกับเกณฑ์ความสำเร็จที่ตนเองได้ตั้งไว้ หากผลงานและความสามารถเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือดีกว่าเกณฑ์ ก็จะทำให้บุคคลมีการเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้น แต่หากผลงานหรือความสามารถไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือต่ำกว่ากำหนด ก็จะทำให้การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำลง

หรือหากบุคคลมีความปรารถนาหรือตั้งเกณฑ์ไว้สูงเกินความสามารถจนเกินไป ก็อาจทำให้บุคคลล้มเหลวและส่งผลต่อการเห็นคุณค่าในตนเองที่ต่ำลง

1.6 เพศ (Sex)

สังคมและวัฒนธรรมส่วนใหญ่มักจะให้ความสำคัญและค่านิยมที่ดีกับเพศชาย เพศชายมักได้รับมอบหมายตำแหน่งที่มีอำนาจทางสังคม ขณะที่เพศหญิงมักได้รับตำแหน่งและบทบาททางสังคมที่ด้อยกว่า การประสบความสำเร็จในชีวิตหากเป็นเพศชายมักถูกมองว่าเกิดจากความสามารถ แต่หากเป็นเพศหญิงกลับถูกมองว่าเกิดจากความพยายามหรือความโชคดี ดังนั้นจึงพบว่าส่วนใหญ่เพศชายมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเพศหญิง

1.7 ปัญหาต่างๆและโรคภัยไข้เจ็บ (Problems and Pathology)

ผู้ที่มีปัญหาทางสุขภาพกายหรือสุขภาพจิต จะมีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และจะแสดงออกมาในรูปของความวิตกกังวล มีความทุกข์ ส่วนผู้ที่ไม่มีปัญหาดังกล่าวจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง

- องค์ประกอบภายนอกตนเอง หมายถึง สภาพแวดล้อมภายนอกที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์ด้วย ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเองที่แตกต่างกัน ประกอบด้วย

2.1 ความสัมพันธ์กับครอบครัวและพ่อแม่

ความสัมพันธ์กับครอบครัวและพ่อแม่มีอิทธิพลอย่างมาก ดังนั้นพ่อแม่ควรให้ความรักความอบอุ่น การสนับสนุน กำลังใจ การยอมรับ และให้สิทธิเสรีภาพในการกระทำของเด็ก โดยให้เด็กมีอิสระในการกระทำอย่างมีขอบเขต ตลอดจนให้เด็กมีโอกาสแสดงออกถึงความสามารถและความรับผิดชอบ สิ่งต่างๆเหล่านี้จะทำให้เด็กสามารถพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองได้

2.2 โรงเรียนและการศึกษา

นอกจากสังคมที่บ้านแล้ว โรงเรียนถือได้ว่าเป็นสถานที่พัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเองต่อบ้าน บรรยากาศในโรงเรียนและครูมีส่วนช่วยในการสนับสนุนการเห็นคุณค่าในตนเองเป็นอย่างมาก การเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความสามารถหรือทำกิจกรรมต่างๆได้อย่างอิสระภายใต้กฎระเบียบที่โรงเรียนกำหนดไว้ รวมทั้งการฝึกให้เด็กได้แก้ไขปัญหาต่างๆจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง และเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง

2.3 สถานภาพทางสังคม

สถานภาพทางสังคมเกิดจากการเปรียบเทียบตนเองกับบุคคลอื่น โดยพิจารณาจากอาชีพ ตำแหน่งหน้าที่การงาน บทบาททางสังคม วงศ์ตระกูล สถานะทางเศรษฐกิจ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้บุคคลได้รับการปฏิบัติที่ดีทำให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าพวกที่มีสถานภาพทางสังคมระดับปานกลาง

หรือระดับต่ำ แต่อย่างไรก็ตามพบว่าสถานภาพทางสังคมกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นยังไม่สัมพันธ์กันอย่างเด่นชัด ทั้งนี้เพราะบุคคลที่สถานภาพทางสังคมต่ำจะมีทั้งบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงและบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

2.4 สังคมและกลุ่มเพื่อน

การที่บุคคลมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและกลุ่มเพื่อนจะช่วยให้การพัฒนาการเห็นคุณค่าในตนเอง บุคคลที่เป็นที่ยอมรับในสังคมและกลุ่มเพื่อนมักจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าบุคคลที่ไม่ได้รับการยอมรับหรือไม่เป็นที่สนใจในสังคมและกลุ่มเพื่อน ผู้ที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำมักจะเป็นคนที่เจียมขริมเก็บตัว และไม่เป็นที่ไว้วางใจของเพื่อน

3.2 ความสำคัญของการเห็นคุณค่าในตนเอง

การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสำคัญกับบุคคลทั้งนี้เพราะ

1. บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองจะไม่มีความคิดว่าตนเองสมบูรณ์แบบกว่าคนอื่น ๆ (Superiority) ไม่คิดว่าตนเองเป็นบุคคลที่ยอดเยี่ยมยิ่งไปกว่าคนอื่น ๆ หรือเป็นบุคคลที่ไม่มีข้อบกพร่อง ในทางตรงข้ามบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำจะมีความคิดว่าตนเองมีข้อบกพร่องมากมายและด้อยกว่าผู้อื่น (Inferiority)
2. บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองจะรับรู้ถึงข้อจำกัดของตนเองว่าตนเองมีข้อจำกัดเรื่องใดบ้าง และรู้ว่าบุคคลทั่วไป รวมทั้งตนเองนั้นสามารถจะมีข้อบกพร่องในบางเรื่องได้ มนุษย์โดยทั่วไปแล้วไม่จำเป็นต้องสมบูรณ์แบบ แต่หากเมื่อพบข้อบกพร่องหรือผิดพลาดแล้วสามารถที่จะปรับปรุงและพัฒนาให้ดีขึ้นไปได้โดยไม่สิ้นหวัง
3. บุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองจะเป็นผู้ที่ยอมรับกับความสามารถที่ตนเองมีแต่ไม่ใชการอวดอ้างความสามารถที่ตนเองมีหรือเป็นอยู่ บุคคลจะมีความรู้สึกยอมรับสภาพและความเป็นจริงในสิ่งที่ตัวเองเป็นได้ทั้งในจุดดีและจุดด้อย ยอมรับในข้อผิดพลาดที่ตนเองมีอยู่และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไข ยอมรับได้ว่าทุกคนย่อมจะมีการตัดสินใจผิดพลาดได้ เป็นบางครั้งคราวไม่มีใครที่จะทำทุกอย่างได้ถูกต้องอยู่เสมอ รวมทั้งยอมรับว่าในสังคมที่อยู่นั้นคนแต่ละคนอาจเป็นทั้งที่รักและที่ชังของคนอื่น ๆ ได้ ดังนั้นบุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจึงเป็นบุคคลที่ใจกว้างและมีความอดทน รู้จักที่จะให้อภัยผู้อื่น
4. บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงจะมีความรู้สึกชื่นชอบตนเอง (Self - like) เช่นเดียวกับที่ชื่นชอบผู้อื่น มีทัศนคติในทางบวกในเรื่องการรับรู้ว่าเป็นบุคคลที่น่าสนใจ (Positive sense of self-attractiveness)
5. บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง จะเกิดแรงจูงใจในการป้องกันความเจ็บป่วย และเห็นคุณค่าของการมีสุขภาพดี เชื่อมั่นในอำนาจและการกระทำของตนเองว่าจะเกิดผล

ตามมาที่ตนเองต้องการในการดำรงรักษาสุขภาพของตนไว้ นำมาซึ่งพฤติกรรมที่ลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรค และเมื่อเจ็บป่วยสามารถจะฟื้นฟูสุขภาพปกติได้เร็ว ซึ่งก่อให้เกิดผลดีในการรักษา

นอกจากนี้แล้วยังพบว่าคนที่บุคคลเห็นคุณค่าในตนเองยังส่งผลต่อพฤติกรรมต่าง ๆ ที่เหมาะสมต่อบุคคลด้วย การที่บุคคลไม่สามารถแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมออกมาได้นั้นเป็นเพราะบุคคลมีความกลัวหรือความวิตกกังวลมา ยับยั้งการแสดงออกอย่างถูกต้องเหมาะสม ทำให้ไม่กล้าพูดหรือกระทำในสิ่งที่ควรจะทำหรือทำ พฤติกรรมที่ไม่กล้าแสดงออก หรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการแสดงออกจึงเป็นนิสัยและเป็น การแสดงออกที่มีความวิตกกังวลควบคู่กัน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ในทางลบกับการเห็นคุณค่าในตนเอง รวมถึงการรับรู้การประสบความสำเร็จในชีวิต โดยพบว่าหากบุคคลเห็นคุณค่าในตนเองต่ำบุคคลจะรับรู้การประสบความสำเร็จในชีวิตต่ำ (Low life satisfaction) ด้วยเช่นกัน

3.3 ลักษณะของบุคคลที่เห็นคุณค่าในตนเองสูงและต่ำ

จากการศึกษาของ Coopersmith (1984, อ้างถึงในปิยะวดี ตันติขานาญกุล, 2550) พบว่าบุคคลที่มีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูง (High self-esteem) จะเป็นคนที่รู้จักคุณค่าของตนเองตามความเป็นจริง ตระหนักถึงศักยภาพที่ตนเองมี พึ่งพอใจและเคารพตนเอง จิตใจเปิดกว้าง ยอมรับสิ่งต่าง ๆ ตามความเป็นจริง มีความกระตือรือร้น มานะพยายาม มีความสามารถในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ ไม่เป็นทุกข์มากเมื่อทำอะไรไปแล้วไม่เกิดผลดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ เป็นผู้นำ มีความเป็นตัวของตัวเองในการแสดงความคิดเห็น ไม่หวั่นไหวต่อคำวิพากษ์วิจารณ์ มีความสามารถในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น มีความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและผู้อื่น รวมถึงเป็นคนมองโลกในแง่ดี มีความยืดหยุ่น วิตกกังวลน้อย และใช้กลไกการป้องกันตนเองน้อยด้วย กล่าวโดยสรุปคือ คนที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองสูง จะเป็นคนที่ใช้ชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความสุขนั่นเอง

ในขณะที่บุคคลที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ (Low self-esteem) จะเป็นคนที่ไม่ค่อยมีความเชื่อมั่นในตนเอง มองว่าตนเองไม่ดี ไร้ค่า ไม่มีความสามารถ รู้สึกว่าตนเองด้อย ไม่กล้าแสดงออก ความคิดเห็นต่างไปจากคนอื่น ไม่มีความพยายามที่จะทำงานยาก เมื่อพบอุปสรรคก็จะท้อถอย หลีกเลี่ยงการเผชิญปัญหา และหลีกเลี่ยงการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น ไม่ยืดหยุ่น ยึดติดกับสิ่งที่รู้จักหรือคุ้นเคย ไม่กล้าปฏิเสธสิ่งที่ไม่ต้องการ หวั่นไหวต่ออิทธิพลของสังคม มักคิดว่าผู้อื่นไม่ยอมรับตนเอง เกิดความรู้สึกเสียใจและน้อยใจบ่อย มีความคาดหวังความสำเร็จในชีวิตอยู่ในระดับต่ำ มีความเครียดและความวิตกกังวลในระดับสูง

3.4 เพศและการเห็นคุณค่าในตนเอง

จากการศึกษาของ Coopersmith (1981, อ้างถึงในปิยะวดี ตันติชำนาญกุล, 2550) พบว่าเพศเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเห็นคุณค่าในตนเอง สังคมและวัฒนธรรมส่วนใหญ่ มักจะให้ความสำคัญและค่านิยมที่ดีกับเพศชาย เพศชายมักได้รับการมอบอำนาจหรือตำแหน่งหน้าที่การงานที่ดีกว่าเพศหญิงในสังคม เช่นเดียวกับความสำเร็จของการทำงานเพศชายมักถูกมองว่ามีความสามารถจึงจะประสบความสำเร็จ ซึ่งตรงข้ามกับเพศหญิงที่มักถูกมองว่าเป็นเพราะพยายามหรือโชคดี

ในทางตรงกันข้ามความเชื่อและค่านิยมในวัฒนธรรมในสังคมส่วนใหญ่ถึงพฤติกรรมที่ควรกระทำและไม่ควรกระทำ แม้กระทั่งพฤติกรรมเดียวกันแต่หากเป็นเพศชายเป็นผู้กระทำแล้ว จะมีความผิดหรือไม่เหมาะสมน้อยกว่าเพศหญิงเช่นการศึกษาของพิมพัลย์ บุญมงคล และคณะ (2551) ที่ทำการศึกษารื่อง "แคมฟร็อกและเพศวิถีของวัยรุ่นหญิงไทย โดยศึกษาจากเพศสภาวะและเพศวิถีของบุคคลทั้งเพศชายและเพศหญิงในกลุ่มผู้เล่นแคมฟร็อก โดยผลพบว่าการเล่นแคมฟร็อกนั้นมักมุ่งเน้นไปที่ร่างกายและพฤติกรรมของผู้หญิงเป็นหลัก อีกทั้งมีการกล่าวโทษและตำหนิผู้หญิงในการแสดงออกซึ่งอารมณ์หรือความปรารถนาทางเพศ โดยมองว่าผู้หญิงที่ดีไม่ควรแสดงออกในเรื่องเพศขณะที่ผู้ชายสามารถกระทำได้โดยไม่เสียหายเพราะผู้ชายมีอำนาจในการควบคุม กำกับเนื้อตัวร่างกายผู้หญิง

สำหรับเรื่องเพศกับการเห็นคุณค่าในตนเองนั้น ได้มีผู้ทำการศึกษาไว้เท่าที่รวบรวมข้อมูลได้เช่น Miller (1975, อ้างถึงใน ชนิตา จันแก้ว, 2547) ทำการศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองเปรียบเทียบชายหญิงระหว่างคนผิวขาวและผิวดำพบว่า เพศชายมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเพศหญิง เช่นเดียวกับผลการศึกษาของ Schwartz (1988) ที่ศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นเชื้อสายยิว ผลการศึกษาพบว่าเพศชายมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเพศหญิงเช่นเดียวกัน

ในประเทศไทยการศึกษาเกี่ยวกับเพศและการเห็นคุณค่าในตนเองพบว่ามีการศึกษาของ สติติย์ ภัศระ (2535) ได้ศึกษาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความภูมิใจในตนเองของวัยรุ่น พบว่าวัยรุ่นชายมีความภูมิใจในตนเองสูงกว่าวัยรุ่นหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เช่นเดียวกับกับการศึกษาของ ชนิตา จันแก้ว (2547) ที่ศึกษาเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของคนโสดและคนที่สมรสแล้วในวัยผู้ใหญ่ตอนกลาง ผลการศึกษาพบว่า เพศชายมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แตกต่างจากการศึกษาของ อรุณา พุ่มสวัสดิ์ (2539) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการเลี้ยงดูที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง ผลพบว่าวัยรุ่นชายมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างจากวัยรุ่นหญิงในทุกรูปแบบการอบรมเลี้ยงดู

เมื่อเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองตามการรับรู้บทบาททางเพศที่ต่างกันของ ชวนพิศ สันติโรจน์ประไพ (2534) ผลพบว่าวัยรุ่นชายที่มีความเป็นชายสูงจะเห็นคุณค่าใน

ตนเองสูงกว่าวัยรุ่นชายที่มีบทบาทแอนโดรจีนี และวัยรุ่นหญิงที่มีบทบาทความเป็นชายสูงจะเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าวัยรุ่นหญิงที่มีบทบาทไม่ชัดเจนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่แตกต่างจากวัยรุ่นหญิงที่มีบทบาทแอนโดรจีนีและบทบาทความเป็นหญิงสูง ใกล้เคียงกับการศึกษาของปิยะวดี ดันติชำนาญกุล (2550) ที่ศึกษาการเห็นคุณค่าในตนเองของพนักงานชายหญิงวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่มีความพึงพอใจในการทำงานต่างกัน กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานบริษัทที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่ตอนต้น อายุ 25 - 35 ปีในกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการทำงาน โดยพนักงานที่มีความพึงพอใจในการทำงานสูงจะมีการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าพนักงานที่มีความพึงพอใจในการทำงานต่ำ พนักงานชายมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ต่างจากพนักงานหญิง และพนักงานที่มีความพึงพอใจในการทำงานสูงมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่ต่างจากพนักงานหญิงที่มีความพึงพอใจในการทำงานสูง

จากการศึกษาดังกล่าวข้างต้น พบว่าเพศกับระดับการเห็นคุณค่าในตนเองนั้นมีผลการศึกษาวิจัยที่แตกต่างกันออกไป บางงานวิจัยเพศชายมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองสูงกว่าเพศหญิง แต่งานวิจัยบางฉบับกลับไม่พบความแตกต่างระหว่างเพศกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจในการศึกษาเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืน ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์หนึ่งของการศึกษาวิจัยเล่มนี้ เพื่อศึกษาว่าจะมีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องของการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของผู้วิจัยนั้นในประเทศไทยเท่าที่ผู้วิจัยรวบรวมได้มี 3 เรื่องที่ใกล้เคียงดังต่อไปนี้

การศึกษาของ พิมพิชา สุพัตกุล (2551) ที่ทำการศึกษการเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผลของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยเปรียบเทียบความแตกต่างของการเห็นคุณค่าในตนเอง และความรู้เรื่องโรคเอดส์ ระหว่างวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ผลการศึกษาพบว่าวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนและวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีการเห็นคุณค่าในตนเอง รวมถึงความรู้เรื่องโรคเอดส์ไม่แตกต่างกัน สำหรับเหตุผลหลักในการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายเพศชายส่วนใหญ่คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่นความยั่วยวนของคู่นอน ในขณะที่เหตุผลหลักที่วัยรุ่นตอนปลายหญิงส่วนใหญ่คือ เหตุผลหลักจากปัจจัยภายในตัวบุคคล เช่น ความภาคภูมิใจในเสน่ห์ทางเพศของตน สำหรับปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมี

เพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายทั้งหญิงและชายคือ การมีค่านิยมและทัศนคติที่ดีต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน การขาดการสื่อสารภายในครอบครัว การเคยมีประสบการณ์ทางเพศในอดีต ความพึงพอใจในตัวคู่นอนข้ามคืน การเห็นแบบอย่างในสังคม การตามแบบอย่างกลุ่มเพื่อน การแยกจากครอบครัวมาพักอาศัยคนเดียวหรืออยู่กับเพื่อน และการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์

ใกล้เคียงกับการศึกษาของวิภาดา เอี่ยมแย้ม (2548) ที่ศึกษาการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน คือ ปัจจัยภายใน ได้แก่ ทัศนคติต่อเรื่องเพศ ประสบการณ์ความรักและเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมา การให้ความหมายของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน รวมทั้งความคาดหวัง นอกจากนี้ยังมีปัจจัยภายนอก ได้แก่ การดื่มสุรา บรรยากาศ และกลุ่มเพื่อน โดยการดื่มสุราเป็นปัจจัยภายนอกที่สำคัญที่สุด ผลของการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนที่พบมากเป็นผลทางจิตใจ ด้านความวิตกกังวลต่อการติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เอดส์และการตั้งครรภ์และการเกิดความรู้สึกผิดภายหลังการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

สำหรับเจตคติที่มีต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนนั้น เกศราภรณ์ มีมงคล (2551) ได้ทำการศึกษาเจตคติของเยาวชนต่อการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยทำการสำรวจกลุ่มตัวอย่างเยาวชนจำนวน 426 คนและแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มคือ กลุ่มที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ กลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศแต่ไม่เคยมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และกลุ่มที่เคยมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ผลการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงอย่างมีนัยสำคัญ
2. กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศอย่างมีนัยสำคัญ
3. กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะไม่ยอมรับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
4. กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีแนวโน้มที่จะไม่ยอมรับผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมาเป็นคู่อุปถัมภ์หรือแต่งงานด้วยได้
5. กลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยมีประสบการณ์ทางเพศ และกลุ่มที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศแต่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ส่วนใหญ่มีความเห็นไม่แตกต่างกับกลุ่มตัวอย่างผู้ชายและผู้หญิงที่เคยมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนว่า ลักษณะของผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จะพบได้ในสถานที่เที่ยวกลางคืน ดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ เคยมีประสบการณ์ทางเพศ เป็นต้น และสาเหตุที่ผู้ชายมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน คือ เจอคนถูกใจ การดื่มเครื่องดื่มมีแอลกอฮอล์ ความรักสนุก เป็นต้น ลักษณะของผู้หญิงที่มี

เพศสัมพันธ์ข้ามคืน คือ พบในสถานที่ที่เฝ้ากลางคืน ตีมีเครื่องตีที่มีแอลกอฮอล์ แต่งกายที่ดูยั่วชวนทางเพศ เป็นต้น และสาเหตุที่ผู้หญิงมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน คือ การตีมีเครื่องตีมีนมเมา การเคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์มาแล้ว เป็นต้น

นอกจากนั้นเป็นการศึกษาเรื่องของเพศสัมพันธ์ในเด็กวัยรุ่นตอนปลายและการอยู่ร่วมกันก่อนสมรสของนักศึกษาหญิง ดังตัวอย่างงานวิจัยของ ระวีวรรณ ดนัยดุขฎีกุล (2549) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 377 คน ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ การมีจำนวนเพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์น้อย การมีเจตคติที่ไม่เห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน การมีความรู้เรื่องเพศดี และการมีสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว โดยพบว่าปัจจัยดังกล่าวสามารถทำนายการละเว้นเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 73.20 ใกล้เคียงกับการศึกษาของเกศรินทร์ กาญจนภิรมย์ (2547) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนสมรสของนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงจำนวน 277 คน ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่เกี่ยวกับการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนสมรสมีดังนี้

1. การรับรู้เรื่องความรักและการมีเพศสัมพันธ์มีค่าอยู่ในระดับสูง
2. ระดับการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนการสมรส การรับรู้ความหมายของการสมรส การรับรู้คุณค่าของตนเอง การได้รับการปลูกฝังเรื่องการมีคู่ครองและการรักษานวลสงวนตัว ทศนคติของชายคนรักและเพื่อนเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ มีค่าอยู่ในระดับปานกลาง
3. การรับรู้ตัวแบบในสังคมจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์กับการอยู่ร่วมกันก่อนสมรสของนักศึกษาหญิงในระดับค่อนข้างต่ำ และ
4. การรับรู้คุณค่าของตนเอง ทศนคติของชายคนรักและเพื่อนเรื่องการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนสมรสของนักศึกษาหญิงในระดับต่ำ

ขณะที่เกศรินทร์ กาญจนภิรมย์ (2547) ทำการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนสมรสของนักศึกษาหญิงในระดับมหาวิทยาลัย สิทธิพงษ์ วงศ์วิวัฒน์ (2548) ได้ทำการศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 610 คน และแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์และไม่ตั้งใจมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6 - 12 เดือนข้างหน้า 2) กลุ่มนักเรียนที่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์แต่ตั้งใจจะมีเพศสัมพันธ์ในอีก 6 - 12 เดือนข้างหน้า และ 3) กลุ่มนักเรียนที่เคยมี

เพศสัมพันธ์ เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีตัวแปร 5 ตัวที่แตกต่างกันในการจำแนกนักเรียนทั้ง 3 กลุ่มข้างต้น คือ นักเรียนกลุ่มที่ 1 จะมีการรับรู้ การทำหน้าที่ของครอบครัวสูง การรับรู้บรรทัดฐานของเพื่อนต่ำ การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจ ในสัมผัสต่ำ การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศต่ำ และการรับรู้ความภาคภูมิใจในตนเองสูง นักเรียนกลุ่มที่ 2 จะมีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวต่ำ การรับรู้บรรทัดฐานของเพื่อนสูง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสสูง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศปานกลาง และการรับรู้ความภาคภูมิใจในตนเองปานกลาง และนักเรียนกลุ่มที่ 3 จะมีการรับรู้การทำหน้าที่ของ ครอบครัวต่ำ การรับรู้บรรทัดฐานของเพื่อนสูง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสสูง การดู สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศสูง และการรับรู้ความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ

ในส่วน of นักเรียนหญิงพบว่า มี 6 ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์และมี อำนาจจำแนกกลุ่มนักเรียนหญิงทั้ง 3 กลุ่ม ข้างต้น ตัวแปรดังกล่าวในนักเรียนหญิงกลุ่มที่ 1 ได้แก่ การรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัวสูง การรับรู้บรรทัดฐานของเพื่อนต่ำ เจตคติต่อการมี เพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นต่ำ การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสต่ำ การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทาง เพศต่ำ และการรับรู้ความภาคภูมิใจในตนเองสูง นักเรียนกลุ่มที่ 2 จะมีการรับรู้การทำหน้าที่ ของครอบครัวต่ำ การรับรู้บรรทัดฐานของเพื่อนสูง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสปาน กลาง การดูสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศสูง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นสูง และการรับรู้ ความภาคภูมิใจในตนเองปานกลาง และนักเรียนกลุ่มที่ 3 มีการรับรู้การทำหน้าที่ของครอบครัว ต่ำ การรับรู้บรรทัดฐานของเพื่อนสูง การแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจในสัมผัสสูง การดูสื่อกระตุ้น อารมณ์ทางเพศสูง เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นสูง และการรับรู้ความภาคภูมิใจใน ตนเองต่ำ

สำหรับการศึกษาเกี่ยวกับการรับรู้ตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรมการ มีเพศสัมพันธ์นั้นมีการศึกษาที่เกี่ยวข้องจำนวน 2 งานวิจัยดังนี้ ปิยะวดี ตันติชานาญกุล (2550) ทำการศึกษาเปรียบเทียบการรับรู้ตนเองของวัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มีคู่นอนคนเดียวและมีคู่นอน มากกว่า 1 คน ในเขตกรุงเทพมหานครและเขตปริมณฑล จำนวน 60 คน ผลการศึกษาพบว่า วัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มีคู่นอนคนเดียว มีการรับรู้ตนเองด้านส่วนตัวสูงกว่า มีการรับรู้ตนเอง ด้านวิพากษ์วิจารณ์ตนเองต่ำกว่า และมีการรับรู้ตนเองด้านความมีเสน่ห์ดึงดูดใจต่อเพศตรงข้าม ต่ำกว่าวัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มีคู่นอนมากกว่า 1 คนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และไม่มี ความแตกต่างในด้านการรับรู้ตนเองด้านร่างกาย ด้านศีลธรรมจรรยา ด้านครอบครัว และคนใกล้ชิด และด้านสังคม ใกล้เคียงกับการศึกษาของ ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ที่ศึกษาถึงเหตุผลของ การมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยผู้ใหญ่ตอนต้น โดยกลุ่ม ตัวอย่างเป็นสตรีวัยรุ่นตอนปลายและสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้นที่ยังไม่ได้แต่งงานแต่มีเพศสัมพันธ์ โดยขาดการป้องกัน กลุ่มละ 30 คน เก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึก และนำมาวิเคราะห์ เนื้อหา ผลการศึกษาพบว่าพฤติกรรมทางเพศแบบเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV จากคู่นอนของสตรี

ทั้งสองวัยได้รับอิทธิพลจากเพื่อน การมีความเชื่อที่ผิดในการป้องกันการติดเชื้อ HIV และการขาดทักษะในการสื่อสารถึงความต้องการและการต่อรองกับเพื่อนเพื่อให้มีพฤติกรรมทางเพศที่ปลอดภัย สำหรับเหตุผลหลักที่สตรีวัยรุ่นตอนปลายและสตรีวัยผู้ใหญ่ตอนต้นรายงานมากที่สุดในการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเสี่ยงต่อการติดเชื้อ HIV จากเพื่อนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติคือ เหตุผลหลักจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และการเห็นคุณค่าในตนเองของสตรี มีความสัมพันธ์ในทางลบกับการยอมตามใจเพื่อนถาวร และการยอมตามใจเพื่อนชั่วคราวในการไม่ใช้ถุงยางอนามัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

จากตัวอย่างงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในข้างต้น พบว่างานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนกับการเห็นคุณค่าในตนเอง ผลการวิจัยมีทั้งในส่วนที่ใกล้เคียงกันและแตกต่างกัน รวมถึงเรื่องของทัศนคติ การรับรู้ตนเอง และการเห็นคุณค่าในตนเองกับพฤติกรรม การมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน และพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน กลุ่มตัวอย่างที่เคยมีการศึกษามาก่อนหน้านี้ มีตั้งแต่ระดับมัธยมต้น และมัธยมปลาย แต่จากการศึกษาที่ผ่านมายังไม่เคยมีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืนกับนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ดังนั้นในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาคือ เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และนักศึกษาที่ไม่ประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน รวมถึงศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ทั้งนี้เพื่อนำข้อสรุปที่ได้จากงานวิจัยมาใช้เป็นประโยชน์กับสังคมต่อไป

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน มีระเบียบวิธีการศึกษาวิจัยดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็น นักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวนทั้งสิ้นรวม 58 คน (ชาย 42 คน และหญิง 16 คน) โดย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เคยมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และอาจจะมีคู่อริแบบถาวรอยู่แล้วหรือไม่ก็ได้ จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน เพื่อใช้ในการหาค่าคะแนนเฉลี่ยแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง และเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน กับนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึกถึงเหตุผลของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน สำหรับหาค่าคะแนนเฉลี่ยแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

คุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาโดยใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นรายบุคคล (In-depth Interview) ของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี

ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวนทั้งสิ้น 29 คน โดยมีการกำหนดคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1. เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีทั้งเพศชายและเพศหญิง ทั้งในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลและเอกชน ในคณะ สาขา หรือชั้นปีใดๆ
2. มีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี
3. พักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
4. มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคินมากกว่า 1 ครั้งในช่วงระยะเวลา 6 เดือนถึง 1 ปี ที่ผ่านมา และยังคงมีพฤติกรรมดังกล่าวในขณะที่ผู้วิจัยกำลังทำการศึกษา
5. มีเวลาให้กับผู้วิจัยในการศึกษา โดยจะต้องสามารถให้ผู้วิจัยให้สัมภาษณ์ได้อย่างต่อเนื่องเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 20 นาที เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์และมีคุณภาพ

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิค Snow - ball sampling technique ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยขอรับความช่วยเหลือจากนักศึกษาที่ผู้วิจัยเคยสอนหรือกำลังสอนและมีเพื่อนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีทั้งในมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบขำคิน ในการแนะนำและพาไปพบกับบุคคลที่มีคุณลักษณะตรงตามคุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ จากนั้นผู้วิจัยจะนัดพบเพื่อทำความรู้จักและชี้แจงถึงวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย และขอความร่วมมือในการให้ข้อมูลเพื่อการทำวิจัย โดยเมื่อผู้วิจัยได้ทำความรู้จักชี้แจงวัตถุประสงค์ของการวิจัยและขอข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างคนแรกแล้ว ผู้วิจัยจะขอให้กลุ่มตัวอย่างคนแรกระบุถึงกลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆให้ผู้วิจัยได้รู้จักจนกว่าจะได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ ซึ่งเทคนิคดังกล่าวเป็นเทคนิคที่ใช้ในการเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ แต่หากกรณีในกลุ่มตัวอย่างไม่สะดวกในการพบผู้วิจัยแต่สะดวกในการให้สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์ผ่านทางโทรศัพท์แทนการนัดพบ

การเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการทำวิจัยในครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลเชิงลึกและมีการสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลถึงพฤติกรรมทางเพศซึ่งถือเป็นข้อมูลส่วนตัวอีกทั้งยังเป็นพฤติกรรมทางเพศแบบขำคินซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับในสังคม ทำให้การเก็บข้อมูลเพื่อทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้ค่อนข้างยาก เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเข้าถึงได้ยาก จึงเป็นการยากที่จะได้ข้อมูลมาเพื่อทำการศึกษาวิจัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง ดังนั้นการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างจึงต้องใช้ระยะเวลาในการหากกลุ่มตัวอย่างที่ยินยอมและสมัครใจในการให้ข้อมูล

อีกทั้งยังต้องใช้ระยะเวลาในการสร้างความไว้วางใจ ความเชื่อใจให้กับกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อตัวผู้วิจัยว่าข้อมูลที่ได้จะเก็บเป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวใดๆในการวิจัยครั้งนี้และกับบุคคลอื่น รวมถึงยึดจรรยาบรรณในการเก็บรักษาความลับของผู้ให้ข้อมูลอย่างเคร่งครัด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ประกอบด้วย

1. แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ของคูเปอร์สมิท (Coopersmith Self - Esteem Inventory: Adult form - Coopersmith, 2002) ฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดย ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548)

แบบประเมินชุดนี้มีข้อกระทงจำนวนทั้งหมด 25 ข้อ 2 ตัวเลือก (Check list) ใช้สำหรับประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลทั่วไปในระดับอายุ 16 ปี ขึ้นไป ประกอบด้วยข้อกระทงที่มีความหมายทางบวกและข้อกระทงที่มีความหมายทางลบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ด้านคือ

ด้านที่ 1 การเห็นคุณค่าในตนเองโดยทั่วไป มี 12 ข้อ แบ่งเป็น

ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ 1, 4, 19

ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ 3, 7, 10, 12, 13, 15, 18, 24, 25

ด้านที่ 2 การเห็นคุณค่าในตนเองด้านสังคม มี 4 ข้อ แบ่งเป็น

ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ 5, 8, 14

ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ 21

ด้านที่ 3 การเห็นคุณค่าในตนเองด้านครอบครัว มี 6 ข้อ แบ่งเป็น

ข้อกระทงทางบวก ได้แก่ 9, 20

ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ 6, 11, 16, 22

ด้านที่ 4 การเห็นคุณค่าในตนเองด้านการทำงาน มี 3 ข้อ แบ่งเป็น

ข้อกระทงทางลบ ได้แก่ 2, 17, 23

คุณภาพของเครื่องมือ

Coopersmith (2002) ได้ทำการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง อายุระหว่าง 16 - 34 ปี ในสหรัฐอเมริกา จำนวน 226 คน และหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach Alpha) ของเครื่องมือเท่ากับ 0.81 ซึ่ง ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548) ได้นำเครื่องมือดังกล่าวมาแปลต้นฉบับภาษาอังกฤษตามขั้นตอนของการแปลแบบประเมิน โดยใช้วิธี forward - backward translation และตรวจสอบความถูกต้องโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นนักจิตวิทยาทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ ซึ่งไม่มีการแก้ไขหรือตัดแปลงข้อความ รวมถึงไม่มีการลดหรือเพิ่มข้อคำถาม จากนั้นได้ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือด้วย

การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่น ๆ (Corrected Item Total Correlation : CITC) พบว่าทุกข้อผ่านเกณฑ์ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Cronbach Alpha) ของเครื่องมือทั้งฉบับเท่ากับ 0.86

เกณฑ์การให้คะแนน

เกณฑ์การให้คะแนนจะแบ่งคะแนนตามลักษณะของข้อกระทงได้ 2 แบบคือ

1. ข้อความที่มีความหมายในทิศทางบวก (Positive Items) จำนวน 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 1, 4, 5, 8, 9, 14, 19, 20

เกณฑ์การให้คะแนนคือ ถ้าตอบ "ใช่" ได้ 1 คะแนน ตอบ "ไม่ใช่" ได้ 0 คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายในทิศทางลบ (Negative Items) จำนวน 17 ข้อ ได้แก่ 2, 3, 6, 7, 10, 11, 12, 13, 15, 16, 17, 18, 21, 22, 23, 24, 25

เกณฑ์การให้คะแนนคือ ถ้าตอบ "ใช่" ได้ 0 คะแนน ตอบ "ไม่ใช่" ได้ 1 คะแนน

การแปลผลคะแนน

ในเกณฑ์การแปลผลของ Coopersmith (2002 อ้างอิงจาก ฐิฐุณันท์ คงคาหลวง, 2548) จะมีรูปแบบในการคิดคะแนน คือ

คะแนนดิบ (Raw Score) คือคะแนนที่ได้ทั้งหมดจากการตอบคำถามทุกข้อนำมารวมกัน ดังนั้นคะแนนดิบสูงสุดที่จะเป็นไปได้คือ 25 คะแนน

คะแนนรวม (Total Score) คือคะแนนดิบคูณด้วย 4 เพื่อให้ได้คะแนนเต็มเป็น 100 คะแนน ดังนั้นคะแนนรวมสูงสุดที่จะเป็นไปได้คือ 100 คะแนน

การแปลผลคะแนนจะเป็นการเทียบคะแนนรวมที่ได้กับเกณฑ์มาตรฐานของแบบวัด ซึ่งค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมของแบบวัดที่ Coopersmith (2002) รายงานไว้คือ 70 คะแนน และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) เท่ากับ 19 คะแนน โดยได้จากการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างชาวอเมริกันเพศชายและเพศหญิง อายุระหว่าง 16 - 34 ปี ในสหรัฐอเมริกา จำนวน 226 คน

สำหรับงานวิจัยในครั้งนี้ จะใช้ค่าคะแนนที่ได้จากแบบประเมินเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self - Esteem Inventory: Adult form - Coopersmith, 2002) จากนักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน จำนวน 29 คน โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 15.72 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.) เท่ากับ 3.61 เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ

โดยหากคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จะถือว่ามีค่าคะแนนเห็นคุณค่าในตนเองสูง แต่หากคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนต่ำ

กว่าคะแนนเฉลี่ยของการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคั่น จะถือว่ามีค่าการเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

2. แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง (Semi - Structure Interview) ผู้วิจัยนำมาจาก พิมพิชา สุพัตกุล (2551)

ผู้วิจัยได้นำแบบสัมภาษณ์มาจาก พิมพิชา สุพัตกุล (2551) โดยมีการปรับข้อความคำถามในบางข้อให้มีความเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้มากขึ้น ซึ่ง พิมพิชา สุพัตกุล (2551) ได้พัฒนาแบบสัมภาษณ์ชุดนี้จากการสัมภาษณ์วัยรุ่นตอนปลายทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่มีคุณสมบัติเหมือนกลุ่มตัวอย่างทุกประการแต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน เพื่อกำหนดหัวข้อที่ใช้การศึกษา จากนั้นนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณา และเมื่อผ่านการแก้ไขแล้วจึงนำมาพัฒนาเป็นข้อความคำถามโดยผ่านผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน เพื่อขอรับการตรวจความตรงของเนื้อหา (Content Validity) และนำไปทดลองสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะเหมือนกลุ่มตัวอย่างจริงทุกประการจำนวน 10 คน จากนั้นนำแบบสัมภาษณ์ที่ปรับปรุงภายหลังการทดลองสัมภาษณ์มาผ่านการพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่านอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้จริง

ประเด็นที่ใช้ในการสัมภาษณ์ ประกอบด้วย 5 ส่วนคือ

ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไป

ข้อความคำถามประกอบด้วยข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง เช่น เพศ อายุ ที่มาของรายได้ การสื่อสารภายในครอบครัว ประวัติการมีเพศสัมพันธ์ และทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ เป็นต้น

ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

ข้อความคำถามจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมทางเพศในอดีตของกลุ่มตัวอย่าง เช่น อายุที่มีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก บุคคลแรกที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย ประสบการณ์และความรู้สึกที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรก เป็นต้น

ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน

ในส่วนนี้จะสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน เช่น บุคคลที่ปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์ด้วย ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ เป็นต้น

ส่วนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนภายใน 6 เดือนที่ผ่านมา

ในส่วนนี้จะสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนภายในระยะเวลา 6 เดือน - 1 ปีที่ผ่านมา เช่น ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน การได้รับอิทธิพลจากสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน พฤติกรรมทางเพศขณะมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน เหตุผลที่ทำให้มีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน เป็นต้น

ส่วนที่ 5 คำถามเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ในส่วนนี้จะสอบถามถึงผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นภายหลังการมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับกลุ่มตัวอย่าง รวมถึงวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน เช่น พ่อแม่และแฟนรับรู้พฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่ หากรับรู้จะทำอย่างไร วิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือวิธีการป้องกันการตั้งครรภ์ ความมั่นใจในวิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือวิธีการป้องกันการตั้งครรภ์ของกลุ่มตัวอย่าง ผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นในด้านต่าง ๆ กับกลุ่มตัวอย่างในอนาคต เป็นต้น

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นำเสนอโครงร่างวิจัยให้กับศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ภายหลังจากการได้รับอนุมัติหรือพิจารณาแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คน เพศหญิง 8 คน และนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน
2. ให้นักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนจำนวน 29 คน ดังกล่าวในข้อ 1 ทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ เพื่อหาค่าคะแนนเฉลี่ยของแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง
3. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และขอความร่วมมือในการตอบแบบประเมินให้ตรงตามความเป็นจริง รวมถึงอธิบายวิธีการตอบแบบประเมินโดยละเอียด
4. ตรวจสอบความถูกต้องของแบบประเมิน พร้อมมอบของที่ระลึกให้กับกลุ่มตัวอย่าง

5. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ที่ได้จากนักศึกษาที่เคยสอน หรือ กำลังสอนอยู่ รวมถึงกลุ่มตัวอย่างคนแรกที่จะแนะนำกลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆไปให้
6. ติดต่อพูดคุยทางโทรศัพท์และผ่านเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง เพื่ออธิบายถึงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัย และขอความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ พร้อมทั้งกล่าวถึงจรรยาบรรณในการเก็บรักษาความลับในการทำวิจัยของผู้วิจัยอย่างเคร่งครัดว่าจะไม่มีการอัดเทป ถ่ายภาพ ระหว่างสัมภาษณ์ รวมทั้งเปิดเผยหรือเผยแพร่ให้เกิดผลเสียต่อกลุ่มตัวอย่างโดยเด็ดขาด
7. ภายหลังจากกลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงวัตถุประสงค์และรายละเอียดในการสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยให้เวลากลุ่มตัวอย่างตัดสินใจในการให้สัมภาษณ์ 1 วัน จากนั้นหากกลุ่มตัวอย่างยินยอมที่จะให้สัมภาษณ์จึงจะนัดพบเพื่อสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการอีกครั้งในครั้งถัดไป โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ในการให้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง แต่หากกลุ่มตัวอย่างไม่สะดวกที่จะเจอและให้สัมภาษณ์ ผู้วิจัยแบบตัวต่อตัว ผู้วิจัยจะขออนุญาตสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์แทน ซึ่งหากกลุ่มตัวอย่างยินยอม ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างคนดังกล่าวผ่านทางโทรศัพท์
8. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์โดยยึดหลักจรรยาบรรณอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ระหว่างการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างสามารถซักถามในประเด็นที่สงสัยหรือไม่แน่ใจในคำถามได้ พร้อมทั้งแจ้งว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถที่จะไม่ตอบคำถามในกรณีที่ไม่ต้องการตอบคำถามในประเด็นนั้นๆ และหากรู้สึกอึดอัดในการให้สัมภาษณ์สามารถบอกยุติการให้สัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา
9. ขอความร่วมมือในการทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ของกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งอธิบายถึงวิธีการตอบโดยละเอียด สำหรับกรณีกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ผู้วิจัยจะอ่านข้อความคำถามผ่านทางโทรศัพท์และให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามผ่านทางโทรศัพท์ และกลุ่มตัวอย่างบางคนผู้วิจัยจะส่งแบบสอบถามผ่านทางนักศึกษาที่ผู้วิจัยสอนซึ่งเป็นเพื่อนกับกลุ่มตัวอย่างอีกครั้ง
10. ภายหลังจากการสัมภาษณ์สิ้นสุด ผู้วิจัยจะกล่าวขอบคุณพร้อมทั้งมอบของที่ระลึกให้กับกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ทุกคน
11. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา ข้อมูลเชิงพรรณนา และหาค่าสถิติที่ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. การศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content analysis) เพื่อแปลงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ จากนั้นผู้วิจัยจะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เช่น ค่าเฉลี่ย ร้อยละในการบรรยายผลการศึกษาข้อมูลที่ได้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมทางเพศและเหตุผลที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคีนมากที่สุด
2. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t - test โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t - test โดยกำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content analysis) เพื่อแปลงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ จากนั้นผู้วิจัยจะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เช่น ค่าเฉลี่ย ร้อยละ เช่นเดียวกับวัตถุประสงค์ข้อ 1 ในการบรรยายผลการศึกษาข้อมูลที่ได้ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล และการอภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน" มีวัตถุประสงค์คือเพื่อศึกษาเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษานักหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และเพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษาคือนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จำนวน 29 คน ศึกษาด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึกรายบุคคล (In-depth Interview) และเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าตนเองด้วยค่าสถิติที (t-test) จากผลการสัมภาษณ์สามารถนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ตามลำดับดังนี้คือ

- ตอนที่ 1 ผลการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
- ตอนที่ 2 ผลการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษานักหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
- ตอนที่ 3 ผลการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
- ตอนที่ 4 ผลการศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ตอนที่ 1 ผลการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในตอนที่ 1 ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลใน 3 ประเด็นคือ

- 1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
- 1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต
- 1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน และพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
มหาวิทยาลัย				
- รัฐบาล	4	19.05	-	-
- เอกชน	14	66.67	8	100
- ราชภัฏ	2	9.52	-	-
- อื่นๆ	1	4.76	-	-
รวม	21	100	8	100
เกรดเฉลี่ย				
- ต่ำกว่า 1.5	4	19.05	-	-
- 1.51 – 2.00	4	19.05	2	25
- 2.01 – 2.50	9	42.85	5	62.5
- 2.51 – 3.00	3	14.29	-	-
- 3.01 – 3.50	-	-	1	12.5
- มากกว่า 3.51 ขึ้นไป	1	4.76	-	-
รวม	21	100	8	100

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ที่มาของรายได้				
- พ่อแม่	15	71.43	6	75
- การทำงาน	6	28.57	1	12.5
- แพน	-	-	1	12.5
รวม	21	100	8	100
รายได้ (บาท)				
- น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5,000	3	14.29	1	12.5
- 5,001 - 10,000	10	47.62	5	62.5
- มากกว่า 10,001 ขึ้นไป	8	38.09	2	25
รวม	21	100	8	100
ที่อยู่อาศัย				
- อยู่กับพ่อแม่	18	85.71	3	37.5
- ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่	3	14.29	5	62.5
รวม	21	100	8	100
การสื่อสารในเรื่องต่าง ๆ ให้กับบิดามารดา				
- มีการพูดคุย	19	66.67	4	50
- ไม่มีการพูดคุย	7	33.33	4	50
รวม	21	100	8	100
การเคยมีเพศสัมพันธ์มา ก่อนการมีเพศสัมพันธ์ ข้ามคืน				
- เคย	21	100	8	100
- ไม่เคย	-	-	-	-
รวม	21	100	8	100

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การมีคู่รัก/คนรักของ กลุ่มตัวอย่าง				
มี	10	47.62	6	75
ไม่มี	11	52.38	2	25
รวม	21	100	8	100

จากตารางที่ 1 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงทั้งหมด ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยรัฐบาลจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 และน้อยที่สุดคือ อื่นๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 ตามลำดับ

ด้านเกรดเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในเพศชายและเพศหญิงอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.50 โดยในเพศชายมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 42.85 และเพศหญิงมีจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 62.5 รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายได้เกรดเฉลี่ย ต่ำกว่า 1.5 เท่ากันกับเกรดเฉลี่ย 1.51 – 2.00 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาจากเกรดเฉลี่ยที่มากที่สุดของกลุ่มตัวอย่างเพศชายคือ มากกว่า 3.51 ขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงคือเกรดเฉลี่ย 3.01 – 3.50 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 และเมื่อพิจารณาจากเกรดเฉลี่ยที่น้อยที่สุดของกลุ่มตัวอย่างเพศชายคือ ต่ำกว่า 1.5 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงคือ เกรดเฉลี่ย 1.51 – 2.00 จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ

ด้านที่มาของรายได้ในกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีที่มาของรายได้จากพ่อแม่เป็นส่วนใหญ่ โดยในเพศชายมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และในเพศหญิงจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ตามลำดับ ที่มาด้านรายได้อื่นๆเมื่อจำแนกตามเพศพบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชาย มาจากการทำงานจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 28.57 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมาจากการทำงานและได้จากแฟนเท่ากันเป็นจำนวนอย่างละ 1 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5

ด้านรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในทั้งเพศชายและเพศหญิงเฉลี่ยอยู่ที่ 5,001 – 10,000 บาทต่อเดือน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 47.62 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 62.5 ตามลำดับ รายได้เฉลี่ยต่อเดือนในเพศชายรองลงมาคือ มากกว่า 10,001 ขึ้นไป จำนวน 8 คนคิดเป็นร้อยละ 38.09 และน้อย

กว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาทต่อเดือนจำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 14.29 ในขณะที่เพศหญิงมีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมากกว่า 10,001 ขึ้นไป จำนวน 2 คนคิดเป็นร้อยละ 25 และน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5,000 บาทต่อเดือนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ด้านที่อยู่อาศัยในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันโดยพบว่าในเพศชายกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่กับพ่อแม่มากกว่าไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่อยู่กับพ่อแม่มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 และไม่ได้อยู่กับพ่อแม่คิดเป็นมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่มากกว่าอยู่กับพ่อแม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 และอยู่กับพ่อแม่มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ตามลำดับ

สำหรับการสื่อสารพูดคุยในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังนั้น มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิง กล่าวคือ ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังมากกว่าไม่มีการพูดคุย โดยมีการพูดคุยจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และไม่มีการพูดคุยจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังเท่ากันกับไม่มีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้บิดามารดาฟังคือจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ด้านการเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเท่ากันทั้งในเพศชายและเพศหญิง คือเพศชายจำนวน 21 คนและเพศหญิงจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ด้านการมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักของกลุ่มตัวอย่างในปัจจุบันนั้น มีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักในปัจจุบันจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 ใกล้เคียงกับผู้มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักในปัจจุบันจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และไม่มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ				
- 13	2	9.52	-	-
- 14	1	4.76	2	25
- 15	6	28.57	1	12.5
- 16	3	14.29	-	
- 17	4	19.05	2	25
- 18	3	14.29	3	37.5
- 20	2	9.52	-	
รวม	21	100	8	100
ความสัมพันธ์กับกลุ่มตัวอย่าง				
- คนรัก / แฟน	11	52.38	7	87.5
- เพื่อน	8	38.10	1	12.5
- บุคคลแปลกหน้า	2	9.52	-	-
รวม	21	100	8	100
ระยะเวลา				
- 0 - 3 เดือน	16	76.19	4	50
- 3 - 6 เดือน	3	14.29	2	25
- 6 เดือน - 1 ปี	2	9.52	2	25
รวม	21	100	8	100
ความรู้สึกที่มีต่อประสบการณ์ เพศสัมพันธ์ที่ผ่านมา				
- ความรู้สึกทางด้านบวก	20	95.24	6	75
- ความรู้สึกทางด้านลบ	1	4.76	2	25
รวม	21	100	8	100

จากตารางที่ 2 พบว่าอายุที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างนั้น ในเพศชายกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 ในขณะที่เพศหญิงกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 18 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5

เมื่อพิจารณาจากอายุที่น้อยที่สุดที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างนั้น พบว่า อายุที่น้อยที่สุดในกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกคือ 13 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ในขณะที่อายุที่น้อยที่สุดของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกคือ 14 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ

สำหรับบุคคลในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางเพศด้วยในครั้งแรกทั้งในเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความเหมือนกันคือ คนรัก/แฟน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 รองลงมาคือ มีประสบการณ์ทางเพศด้วยในครั้งแรกกับเพื่อน ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 และในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ในกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการคบก่อนมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกอยู่ที่ 0 - 3 เดือน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 76.19 และเพศหญิงมีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีระยะเวลาในการคบก่อนมีเพศสัมพันธ์รองลงมาคือ 3 - 6 เดือน มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 และระยะเวลาในการคบ 6 เดือน - 1 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ตามลำดับ ในขณะที่เพศหญิงมีระยะเวลาในการคบก่อนมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกที่ 3 - 6 เดือนเท่ากับ 6 เดือน - 1 ปี จำนวนร้อยละ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ

ด้านความรู้สึกที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน โดยในกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความรู้สึกทางด้านบวกต่อประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมา ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 95.24 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้สึกในด้านลบต่อประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมาในเพศชายมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 และเพศหญิงมีจำนวน 2 คน คิดร้อยละ 25 ตามลำดับ

1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน และพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ตารางที่ 3 แสดงถึงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน และพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
บุคคลที่มีเพศสัมพันธ์ด้วย				
- คู่นอนข้ามคืน	3	14.29	1	12.5
- แพนและคู่นอนข้ามคืน	18	85.71	7	87.5
รวม	21	100	8	100
ความถี่ (ครั้ง/สัปดาห์)				
- 1 - 3	12	57.15	6	75
- 3 - 6	7	33.33	2	25
- มากกว่า 6 ครั้งขึ้นไป	2	9.52	-	-
รวม	21	100	8	100
จำนวนคู่นอน (คน/เดือน)				
- 1 - 4	16	76.19	7	87.5
- 5 - 8	2	9.52	1	12.5
- มากกว่า 8 คนขึ้นไป	3	14.29	-	-
รวม	21	100	8	100
การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ				
- ได้	18	85.71	3	37.5
- ไม่ได้	3	14.29	5	62.5
รวม	21	100	8	100
เพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน				
- มี	14	66.67	4	50
- ไม่มี	7	33.33	4	50
รวม	21	100	8	100

ตารางที่ 3 แสดงถึงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน
และพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน (ต่อ)

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อิทธิพลจากสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน				
- มี	7	33.33	2	25
- ไม่มี	14	66.67	6	75
รวม	21	100	8	100
รูปแบบของคู่นอน				
- Physical Attraction	21	100	6	75
- Option	-	-	1	12.5
- ทั้ง 2 รูปแบบ	-	-	1	12.5
รวม	21	100	8	100
การเปิดเผยตนเอง				
- เปิดเผย	11	52.38	3	37.5
- ไม่เปิดเผย	10	47.62	5	62.5
รวม	21	100	8	100
สถานที่				
- บ้าน/หอฝ่ายชาย	10	47.62	1	12.5
- บ้าน/หอฝ่ายหญิง	1	4.76	6	62.5
- บ้านเพื่อน	1	4.76	-	-
- โรงแรม	9	42.86	1	12.5
รวม	21	100	8	100
ความมั่นใจในคู่นอน				
- มั่นใจ	9	42.86	4	50
- ไม่มั่นใจ	12	57.14	4	50
รวม	21	100	8	100

ตารางที่ 3 แสดงถึงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน
และพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน (ต่อ)

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การดื่มสุรา				
- ดื่ม	19	90.48	7	87.5
- ไม่ดื่ม	2	9.52	1	12.5
รวม	21	100	8	100
ความคิดที่จะยังคง พฤติกรรมเพศสัมพันธ์ แบบข้ามคืน				
- ยังคงมีต่อไป	18	85.71	6	75
- จะเลิก	3	14.29	2	25
รวม	21	100	8	100

จากตารางที่ 3 พบว่าบุคคลในกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ด้วยในปัจจุบันทั้งในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน คือ แพนและคู่นอนข้ามคืน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 ในขณะที่บุคคลในกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ด้วยในปัจจุบันรองลงมา คือ คู่นอนข้ามคืน นั้น ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 และเพศหญิงมีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ด้านความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ต่อสัปดาห์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน กล่าวคือทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ 1 - 3 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยเพศชายมีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 57.15 และเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ความถี่รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายคือ 3 - 6 ครั้งต่อสัปดาห์ มีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 และมากกว่า 6 ครั้งขึ้นไปต่อสัปดาห์มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงรองลงมาคือ 3 - 6 ครั้งต่อสัปดาห์ มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ

ด้านจำนวนคู่นอนในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน คืออยู่ระหว่าง 1 - 4 คนต่อเดือน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 76.19 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน

7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 จำนวนคู่นอนในแต่ละเดือนรองลงมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายคือมากกว่า 8 คนขึ้นไป มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 และจำนวน 5 - 8 คนต่อเดือน มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ขณะที่เพศหญิงมีจำนวนคู่นอนในแต่ละเดือนรองลงมาคือ 5 - 8 คน มีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ด้านการได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของกลุ่มตัวอย่างพบว่ามีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่ได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 รองลงมาคือ ไม่ได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ตรงกันข้ามกับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ส่วนใหญ่ไม่ได้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 และได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ตามลำดับ

ด้านการมีเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มีเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 66.67 และไม่มีเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเท่ากับไม่มี คือจำนวน 4 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ด้านอิทธิพลจากสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน พบว่าในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิงอิทธิพลจากสังคมไม่มีผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยเพศชายมีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ในขณะที่เดียวกันกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่ตอบว่าอิทธิพลจากสังคมมีผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน มีจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 33.33 และในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ

ด้านรูปแบบของคู่นอนที่กลุ่มตัวอย่างเลือกจะเข้าไปทำความรู้จัก พบว่ารูปแบบของคู่นอนที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกจะเข้าไปทำความรู้จักส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันคือ Physical Attraction โดยในเพศชายมีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และในเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 รองลงมาคือ เลือกจะเข้าไปทำความรู้จักเพราะมี Option เท่ากันกับเลือกทั้ง 2 รูปแบบ เป็นจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ด้านการเปิดเผยตนเองกับคู่นอนข้ามคืน พบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงในด้านการเปิดเผยตนเองกับคู่นอนข้ามคืน โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายเปิดเผยตนเองกับคู่นอนข้ามคืนมีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 ใกล้เคียงกับไม่เปิดเผยตนเองมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คน คิดเป็น ร้อยละ 62.5 ไม่เปิดเผยตนเองกับคู่นอนข้ามคืน และมีเพียง 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 ที่เปิดเผยตนเองกับคู่นอนข้ามคืน

ด้านสถานที่ที่เลือกไปมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน พบว่าสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายเลือกไปมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมากที่สุดคือ บ้าน/หอฝ่ายชาย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 47.62 รองลงมาคือ โรงแรม จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 และน้อยที่สุดคือ บ้าน/หอฝ่ายหญิง เท่ากันกับบ้านเพื่อน จำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 4.76 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงเลือกไปมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนที่บ้าน/หอฝ่ายหญิงมากที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 รองลงมาคือ บ้าน/หอฝ่ายชายเท่ากับกับโรงแรม จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ด้านความมั่นใจในคู่นอนว่าไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่ามีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงในด้านความมั่นใจในคู่นอนว่าไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 12 คน ไม่มั่นใจในคู่นอน คิดเป็นร้อยละ 57.14 และมั่นใจในคู่นอนมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 42.86 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมั่นใจในตัวคู่นอนเท่ากับกับไม่มั่นใจในตัวคู่นอน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ด้านการตีตรากับการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน พบว่าในการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างทั้งในเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่จะมีการตีตรา โดยในเพศชายตีตราจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 90.48 และไม่ตีตราจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ขณะที่เพศหญิงตีตราจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และไม่ตีตราจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5

ด้านความคิดที่จะยังคงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน พบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความคิดที่จะยังคงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไป โดยในเพศชายมีจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 85.71 รองลงมาคือ จะเลิกพฤติกรรมนี้มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 14.29 ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีความคิดที่จะยังคงมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไป มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 และจะเลิกพฤติกรรมนี้มีจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 25 ตามลำดับ

เหตุผลในการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

สำหรับเหตุผลในการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของนักศึกษา จากข้อมูลเชิงบรรยายในตารางที่ 1 ถึง 3 ข้างต้น ผู้วิจัยสามารถแบ่งเหตุผลในการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ข้ามคืนออกเป็นปัจจัยหลักได้ 2 ปัจจัย ตามลักษณะของข้อกระทง ดังนี้

1. ปัจจัยภายในตัวบุคคล

ปัจจัยภายในตัวบุคคลได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ความพึงพอใจในตัวคู่นอน ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในอดีต และการมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต

2. ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล

ปัจจัยภายนอกตัวบุคคลได้แก่ การสื่อสารภายในครอบครัว การเห็นแบบอย่างจากสังคม การทำแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อน การพักอาศัยกับบิดามารดา การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และการเที่ยวสถานบันเทิง

โดยพบว่าผู้ที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนจะมีลักษณะการตอบคำถามเกี่ยวกับข้อคำถามปัจจัยภายในตัวบุคคลและปัจจัยภายนอกตัวบุคคล ดังนี้

1. ปัจจัยภายในตัวบุคคล

1.1 ด้านค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

- ความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจะตอบตอบในแนวทางเดียวกัน คือ ชอบ สนุก รู้สึกดี และได้ปลดปล่อย
- ทัศนคติต่อการกลับมา มีเพศสัมพันธ์กับคู่นอนคนเดิม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะให้คำตอบในแนวทางเดียวกัน คือ ไม่ เพราะไม่มีความจำเป็นต้องกลับไปเจอคนเดิมอีก น่าเบื่อ แต่หากคนไหนเก่ง หรือทำให้ติดใจได้ก็จะเก็บเบอร์ไว้ก่อน ถ้ามีความต้องการเมื่อไหร่จะติดต่อไป แต่ก็เก็บเบอร์ไว้ไม่นาน และมีคนใหม่ไปเรื่อยๆ
- ความรู้สึกที่มีต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของตนเอง พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จะตอบว่าเป็นผลดีมากกว่าผลเสีย คือ รู้สึกดี ชอบ สนุก ไม่น่าเบื่อ แต่ในขณะเดียวกันก็มีผลเสีย เช่น เหนื่อย อดนอน เปลืองเงิน ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงตอบว่ามีผลเสียมากกว่าผลดี คือ เสียตัว และรู้สึกว่า เป็นเรื่องน่าอาย รู้สึกผิดเวลาที่นึกถึงมัน และกลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต ถ้าแฟนรู้ก็คงรังเกียจ แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าเราไม่พูดออกไป
- ความคิดที่จะยังคงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน พบว่า จะยังคงมีพฤติกรรมดังกล่าวต่อไปเรื่อยๆ เพราะไม่เห็นว่าจะมีผลเสียอะไรหรือมีความจำเป็นอะไรที่ต้องเลิกพฤติกรรมดังกล่าว และพฤติกรรมดังกล่าวก็ทำให้ตนเองมีความสุข และรู้สึกดี ได้ปลดปล่อย
- ด้านผลกระทบต่อการเรียน กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบในแนวทางเดียวกันว่า การมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไม่มีผลกระทบต่อการเรียน แต่หากจะมีก็คือไม่มีแรงตื่นมาเรียนในวิชาเช้า หรือตื่นสาย ทำให้เข้าเรียนสาย แต่ก็สามารถแก้ปัญหาได้โดยการเลือกลงทะเบียนเรียนวิชาที่สอนคาบสายหรือบ่าย และหลีกเลี่ยงวิชาที่เรียนในตอนเช้า หรือเลี่ยงที่จะไปเที่ยวกลางคืนในวันที่มีเรียนเช้า เป็นต้น

1.2 ความพึงพอใจในตัวคู่นอน

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พบว่า ความพึงพอใจในตัวคู่นอนมีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายทุกคนเลือกจะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับคู่นอนที่มีลักษณะด้าน **Physical Attraction** คือรูปร่างหน้าตาดี น่ารัก สวย หุ่นดี ขาว เซ็กซี่ ดัดฟัน เต็มแก้ม ฯลฯ เช่นเดียวกับกับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่จะเลือกฝ่ายชายจากลักษณะภายนอกเช่น รูปร่างสูงใหญ่ หล่อ ขาว ดูสะอาด ตรงสเปค ฯลฯ และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงบางส่วนเลือกที่ **Option** คือ ดูดีมีฐานะ การแต่งกายดี มีรถขับ เป็นต้น

1.3 ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในอดีต

- การเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนในอดีต พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนทั้งเพศชายและเพศหญิงเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนในอดีต ก่อนจะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนในปัจจุบัน
- ความรู้สึกต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีต พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกทางด้านบวกต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีตของตนเอง เช่น รู้สึกดี ชอบ มีความสุข

1.4 ทศนคติของพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อการมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต

- การเลิกพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหากมีแฟน/คนรักที่รักมาก หรือมีครอบครัวที่จะแต่งงานกันในอนาคต พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเลิกพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ในขณะที่บางส่วนก็ยังไม่เลิกพฤติกรรมดังกล่าว
- ทศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่มีผลต่อการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคต พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบในแนวทางเดียวกันว่าไม่มีผลต่อการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคต เพราะเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ และหากตนเองไม่พูด ก็จะไม่มีการรู้ อดีตก็คืออดีต และหากเจอคนที่เคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยก็ไม่จำเป็นต้องหักหรือไปทำความรู้จักอีก หากถึงเวลานั้นจริงๆก็คงเลิกพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไปแล้ว สำหรับเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างมองว่าจะส่งผลกระทบต่อครอบครัวในอนาคตคือ อาจทำให้ครอบครัวแตกแยกได้ อาจติดโรค หรือทำให้ประวัติตนเองไม่ดี ทำให้รู้สึกแยะเวลานึกถึงเหตุการณ์ที่เคยผ่านมา และอาจติดเป็นนิสัยถึงแม้จะมีครอบครัวแล้วก็ตาม
- ทศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่มีผลต่อชีวิตด้านต่างๆในอนาคต พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่ไม่รู้สึกว่าพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจะส่งผลกระทบต่อชีวิตด้านต่างๆในอนาคต โดยเหตุผลส่วนใหญ่คือ มองว่าพฤติกรรมในปัจจุบันก็คืออดีตสำหรับอนาคตซึ่งไม่มีผลเกี่ยวข้องกัน หากไม่พูดก็ไม่มีการรู้ ซึ่งตรงกันข้ามกับ

เพศหญิงส่วนใหญ่คือ รู้สึกว่าพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจะส่งผลต่อชีวิตด้านต่าง ๆ ของตนในอนาคต โดยเหตุผลส่วนใหญ่คือ รู้สึกผิด รู้สึกแยะเวลาที่นี้ถึงพฤติกรรมดังกล่าว

2. ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล

2.1 การสื่อสารภายในครอบครัว

การสื่อสารกับบิดามารดา พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายจะมีการสื่อสารพูดคุยในเรื่องต่างๆกับบิดามารดา รวมถึงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง และคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายได้รับจากบิดามารดาถึงพฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันคือ ให้ป้องกันดี ๆ ระวังอย่าให้ติดโรค และอย่าให้ฝ่ายหญิงท้อง ซึ่งในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการพูดคุยสื่อสารในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังเท่ากันกับไม่ค่อยพูดคุยเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟัง สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการพูดคุยในเรื่องของพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนให้กับบิดามารดาฟัง พบว่าคำตอบที่ได้รับจากบิดามารดาจะมีแนวทางใกล้เคียงกันคือ ระวังอย่าให้ท้อง

2.2 การเห็นแบบอย่างจากสังคม

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถึงพฤติกรรมของดารานักกร้องส่งผลต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนหรือไม่ พบว่าคำตอบส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างคือ ไม่มีผล หรือไม่เกี่ยวข้องกันกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของตนเอง

2.3 การทำแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อน

เพื่อนในกลุ่มมีพฤติกรรมแบบเดียวกันหรือไม่ พบว่า ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายตอบว่ามี ในขณะที่เพศหญิงตอบว่ามีเท่ากันกับไม่มี และคำตอบอีกส่วนหนึ่งคือไม่รู้ว่ามีเพื่อนทำพฤติกรรมดังกล่าวหรือไม่

อิทธิพลของเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีผลต่อการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างหรือไม่ พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าไม่มีผล หากตนเที่ยวกลางคืนแล้วต้องการจะไปต่อ ก็จะไปจากเพื่อนไปต่างหาก ซึ่งเพื่อนก็จะรู้ หากเพื่อนที่มีพฤติกรรมแบบเดียวกันก็จะไปเหมือนกันกับตน แต่เพื่อนที่มีแฟนและไม่มีพฤติกรรมแบบตน ก็จะไปต่อกับแฟน

2.4 การพักอาศัยกับบิดามารดา

จากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่จะพักอาศัยคนเดียวหรืออยู่กับเพื่อนในหอพัก อพาร์ทเมนต์ หรือคอนโด

2.5 การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์

สำหรับการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์กับการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ทุกครั้งก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

2.6 การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ในการได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จะได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศทุกครั้งก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่ไม่ได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

2.7 การเที่ยวสถานบันเทิง

จากการสัมภาษณ์ถึงสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างเจอกับคู่นอนก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ผลพบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนเจอคู่นอนข้ามคืนที่สถานบันเทิงต่างๆ เช่น ผับ เคาท์ ที่เดินทางไปเที่ยวก่อนจะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วย มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้จักกับคู่นอนผ่านการคุยทางอินเทอร์เน็ต (มากกว่าการไปเที่ยวสถานบันเทิง) เมื่อคุยและ เห็นรูปแล้วถูกใจ จึงจะนัดเพื่อไปมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วย

ตอนที่ 2 ผลการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ตารางที่ 4 แสดงระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายเปรียบเทียบกับนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

เพศ	N	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)	ค่า t
ชาย	21	18.10	3.53	4.61 *
หญิง	8	14.63	5.99	

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่า เพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 18.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.53 ในขณะที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.99 และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าสูงกว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 ผลการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ตารางที่ 5 แสดงผลเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

กลุ่ม	N	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD.)	ค่า t
มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	29	17.34	4.26	.569
ไม่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน	29	15.72	3.61	

* $p \leq .05$

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนพบว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.34 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.26 ในขณะที่กลุ่มไม่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 15.72 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.61 และเมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไม่มีความแตกต่างกันกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

**ตอนที่ 4 ผลการศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษา
ภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีน**

**ตารางที่ 6 แสดงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษา
ภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีน**

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การรับรู้ของพ่อแม่				
- พ่อแม่รู้	11	52.36	1	12.5
- พ่อแม่ไม่รู้	10	47.62	7	87.5
รวม	21	100	8	100
การเลิกมีพฤติกรรมทางเพศแบบ ชำมคีนหากมีแฟน/มีครอบครัว ในอนาคต				
- เลิก	15	71.43	5	62.5
- ไม่เลิก	6	28.57	3	37.5
รวม	21	100	8	100
วิธีการป้องกันตนเอง				
- การหลังภายนอก	3	14.29	-	-
- การใช้ถุงยาง	19	90.48	7	87.5
- การกินยาคุม	8	38.10	7	87.5
- ไม่ป้องกัน	2	9.52	1	12.5
หมายเหตุ	กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบได้หลายวิธี			
ทัศนคติของพฤติกรรม เพศสัมพันธ์ชำมคีนที่มีผลต่อ ตนเอง				
- ผลดี	14	66.67	1	12.5
- ผลเสีย	11	52.38	7	87.5
หมายเหตุ	กลุ่มตัวอย่างสามารถตอบได้ทั้งผลดีและผลเสียที่มีต่อตนเอง			

ตารางที่ 6 แสดงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษา
 ภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบชำมคีน (ต่อ)

ข้อมูล	เพศชาย		เพศหญิง	
	จำนวน (คน)	ร้อยละ	จำนวน (คน)	ร้อยละ
ทัศนคติของพฤติกรรม เพศสัมพันธ์ชำมคีนที่มีผลต่อ การแต่งงานมีครอบครัวใน อนาคต				
- มีผล	6	66.67	3	12.5
- ไม่มี	15	52.38	5	87.5
รวม	21	100	8	100
ทัศนคติของพฤติกรรม เพศสัมพันธ์ชำมคีนที่มีผลต่อ ด้านต่างๆของชีวิตในอนาคต				
- มีผล	7	33.33	5	62.5
- ไม่มี	14	66.67	3	37.5
รวม	21	100	8	100

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายพ่อแม่มีการรับรู้ต่อพฤติกรรม
 เพศสัมพันธ์แบบชำมคีนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายพ่อแม่รู้
 ถึงการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบชำมคีนจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.36 และไม่รู้ถึง
 พฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบชำมคีนจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่เพศหญิงส่วน
 ใหญ่พ่อแม่ไม่รู้ถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบชำมคีนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5
 และพ่อแม่รู้ถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ชำมคีนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ด้านการเลิกมีพฤติกรรมทางเพศแบบชำมคีน หากมีแฟน/มีครอบครัวในอนาคต พบว่า
 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงจะเลิกมีพฤติกรรมทางเพศแบบชำมคีนหากมี
 แฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต โดยในกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ
 71.43 และในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 62.5 ในขณะที่ไม่เลิกพฤติกรรม
 ดังกล่าว มีในกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 6 คนคิดเป็นร้อยละ 28.57 และกลุ่มตัวอย่างเพศ
 หญิงจำนวน 3 คนคิดเป็นร้อยละ 37.5 ตามลำดับ

ด้านวิธีการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 90.48 ใช้ถุงยางในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ รองลงมาคือให้ฝ่ายหญิงกินยาคุม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 และไม่ป้องกันจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ในขณะที่เพศหญิงใช้วิธีการกินยาคุมเท่ากันกับให้ฝ่ายชายใช้ถุงยางจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และไม่ป้องกันจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5

ด้านทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่มีผลต่อตนเอง พบว่ามีความแตกต่างในด้านทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่มีผลต่อตนเอง โดยในเพศชายส่วนใหญ่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนเป็นผลดีร้อยละ 66.67 และเป็นผลเสียร้อยละ 52.38 ในขณะที่เพศหญิงมองว่าเป็นผลเสียถึงร้อยละ 87.5 และเป็นผลดีร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ด้านทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่มีผลต่อการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคต พบว่าทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงที่มีผลต่อการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคตไม่แตกต่างกัน คือไม่มีผล โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่ามีผล มีเพศชายจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ด้านทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่ส่งผลต่อด้านต่างๆของชีวิตในอนาคต พบว่ามีความแตกต่างในด้านของทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่ส่งผลต่อด้านต่างๆของชีวิตในอนาคต โดยพบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 66.67 มองว่าไม่มีผล และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 7 คนคิดเป็นร้อยละ 33.33 มองว่ามีผล ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 มองว่ามีผล และกลุ่มตัวอย่างจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5 มองว่าไม่มีผล

อภิปรายผล

ตอนที่ 1 การศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์ เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

1.1 ด้านค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

จากผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันคือในทางบวก ตัวอย่างคำตอบ คือ ชอบ สนุก รู้สึกดี และได้ปลดปล่อย โดยหากจะมีคำตอบด้านลบ คำตอบจะเป็นแนวทางเดียวกันคือ เหนื่อย อดนอน เปลืองเงิน ซึ่งแตกต่างจากเพศหญิงที่ตอบว่าด้านลบของพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน คือทำให้เสียตัว และรู้สึกน่าอาย กลัวสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต กลัวแฟนรู้และจะรังเกียจ แต่ในขณะที่เดียวกัน ก็เชื่อว่าหากไม่พูดออกไปก็จะมีไม่มีใครรู้ ดังนั้นจากค่านิยมและทัศนคติดังกล่าวที่มองว่าพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของตนเองเป็นด้านบวกมากกว่าด้านลบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษา ส่วนใหญ่เกรดเฉลี่ยในการเรียนอยู่ในระหว่าง 2.01 – 2.50 และกลุ่มตัวอย่างมองว่าไม่ส่งผลกระทบต่อการเรียน ดังนั้นพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้นจึงไม่ส่งผลกระทบในด้านลบกับตนเองมากนัก ทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังคงแนวคิดที่จะเก็บเบอร์ของคู่นอนที่ตนพึงพอใจไว้เพื่อนัดเจออีกครั้งและยังคงที่จะมีพฤติกรรมเช่นเดิมต่อไปเรื่อยๆ เพราะไม่เห็นว่าจะมีผลเสียหรือมีความจำเป็นอะไรที่ต้องเลิกพฤติกรรมดังกล่าว และพฤติกรรมดังกล่าวก็ทำให้ตนเองมีความสุข และรู้สึกดี ได้ปลดปล่อย

จากแนวคิดดังกล่าว สอดคล้องกับผลการสำรวจจากสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (2545, อ้างถึงใน สุขุโม ภิภขุ, 2553) ที่พบว่าทัศนคติและค่านิยมของวัยรุ่นในเรื่องเพศนั้นแตกต่างไปจากเดิมมาก โดยพบว่า วัยรุ่นหญิงยอมรับแนวคิดการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานมากขึ้น โดยดูได้จากเยาวชนหญิงในเขตเมืองเกือบครึ่งหนึ่งมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และในกลุ่มคนโสดพบว่ามีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานในอัตราที่เพิ่มมากขึ้น นอกจากนี้ยังพบพฤติกรรมการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานของวัยรุ่นในระดับอุดมศึกษาโดยวัยรุ่นยอมรับการอยู่ด้วยกันโดยไม่หวังว่าจะต้องแต่งงานกันในอนาคตมากขึ้น นักศึกษาชายส่วนใหญ่มีทัศนคติว่าการอยู่ด้วยกันแบบไม่ผูกมัดและพร้อมจะยุติความสัมพันธ์ในตลอดเวลา และระหว่างอยู่กับแฟนก็สามารถไปมีผู้หญิงคนอื่นได้ นอกจากนี้ศึกษาร้อยละ 67 ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ส่วนนักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ตัดสินใจอยู่ด้วยกันกับแฟนและยอมเสียตัวให้ก็เพราะความรัก แต่ในขณะที่เดียวกันก็ไม่หวังผูกมัดถึงการแต่งงาน และไม่ปิดกั้นตัวเองในการคบผู้ชาย

คนใหม่เช่นกัน รวมทั้งยังเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์กับชายสองคนในช่วงเวลาเดียวกัน ไม่ใช่เรื่องเสียหาย แต่ก็มีข้อขัดแย้งเชิงทัศนคติที่นักศึกษาหญิงเพียงร้อยละ 10 ที่ยอมรับว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องที่ถูกต้อง

เช่นกันกับการศึกษาของ รุ่งทิวา นาคอุไร (2544, อ้างถึงใน ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, 2551) ที่ได้ศึกษาค่านิยมในการใช้ชีวิตคู่ของนักศึกษาต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคล กับนักศึกษาอายุระหว่าง 18 - 23 ปี พบว่า นักศึกษามีค่านิยมในการใช้ชีวิตคู่ร่วมกันแบบเปิดเผยในระหว่างที่ศึกษาอยู่มากขึ้น โดยเริ่มต้นพัฒนาจากความ เป็นเพื่อน และใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันแบบเปิดเผยทั้งนี้เพราะคนรอบข้างทั้งพ่อแม่ และเพื่อน ต่างก็ยอมรับในวัฒนธรรมการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานมากขึ้น แต่ทั้งนี้นักศึกษาที่ใช้ชีวิตคู่ ต่างก็ยอมรับว่าเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสมเพราะขัดกับวัฒนธรรมของสังคมไทย

จากทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศที่เปลี่ยนแปลงไปของวัยรุ่นในสังคมไทย ดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ จิตติมา ยินดี (2550) ที่พบว่า การที่วัยรุ่นหญิงมี พฤติกรรมทางเพศกับคู่นอนของตนเองมากกว่า 1 คน ไม่ได้ทำให้มีการรับรู้ตนเอง เป็นไปในทางด้านลบเหมือนดังแต่ก่อน แต่ในปัจจุบันกลับพบว่าวัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มี คู่นอนมากกว่า 1 คนกลับมีการรับรู้ว่าตนเองมีเสน่ห์ดึงดูดใจต่อเพศตรงข้ามสูงกว่าวัยรุ่น หญิงตอนปลายที่มีคู่นอนเพียงคนเดียว

ขณะเดียวกันค่านิยมของนักศึกษาชายที่สามารถสะท้อนให้เห็นค่านิยมในสังคม ปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงไป นั่นคือเห็นว่าการอยู่กับแฟนเป็นการประหยัดเงินที่ช่วยผู้หญิง ปลอดภัย ได้ใช้เงินร่วมกัน แถมสบายเพราะมีคนช่วยทำงานบ้าน ในขณะที่ฝ่ายหญิง ยอมเพราะรักจริง แต่ไม่หวังแต่งงาน โดยนักศึกษาชายส่วนใหญ่จะให้เหตุผลกับฝ่ายหญิงว่า รัก แต่ก็ไม่ได้หวังถึงการแต่งงานเช่นเดียวกับฝ่ายหญิง จึงทำให้เกิดความสัมพันธ์แบบ ฉาบฉวย ไม่ยั่งยืน ดังในสังคมปัจจุบัน

นอกจากนี้ยังพบว่านักศึกษาชายและหญิงเห็นเหมือนกันว่า ความบริสุทธิ์ของผู้หญิง ไม่ใช่เรื่องสำคัญและการตั้งท้องแล้วไปทำแท้งก็ไม่ใช่เรื่องผิด ควรมีการทำแท้ง อย่างถูกวิธีกับผู้หญิงที่ท้องโดยไม่ตั้งใจ นอกจากนี้ยังพบว่าทัศนคติของวัยรุ่นหญิงชาย ปัจจุบันมีความเสรีมากขึ้น เช่น การโอบกอดกันในที่สาธารณะเป็นเรื่องที่ยอมรับได้ และการมีคู่อีกหลายคนในเวลาเดียวกันเป็นเรื่องดี เป็นต้น สอดคล้องกับ นายแพทย์วิชัย เทียนถาวร (2546, อ้างถึงใน ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, 2551) อธิบดีกรมอนามัย กล่าวไว้

ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ พบว่าเด็กไทยมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกตั้งแต่อายุ 13 ปี และมีแนวโน้มว่าจะมีอายุน้อยลงเรื่อยๆ นอกจากนี้วัยรุ่นชายมากกว่าร้อยละ 90 มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ส่วนวัยรุ่นนยอมรับแนวคิดเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานมากขึ้น ปัจจุบันวัยรุ่นไทยไม่ได้ให้ความสำคัญต่อค่านิยมเรื่องการรักษาวลสงวนตัวแบบเก่า กลับเลียนแบบวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น โดยเห็นเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงเป็นเรื่องธรรมดา

จากเปลี่ยนแปลงทางทัศนคติและค่านิยมในเรื่องเพศที่เกิดขึ้นในสังคมดังกล่าว จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบคำถามเกี่ยวกับการคงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนดังกล่าวต่อไปในอนาคตว่าจะยังคงมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไปเรื่อยๆ เพราะมองว่าไม่มีผลเสียหาย รวมถึงมองว่าคนอื่น ๆ ในสังคมก็มีพฤติกรรมอยู่ก่อนแล้วหรือมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเช่นกัน ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงทัศนคติและค่านิยมว่าพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนี้ไม่ใช่เรื่องเสียหายแต่อย่างใด

1.2 ความพึงพอใจในตัวคู่นอน

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พบว่า ความพึงพอใจในตัวคู่นอนมีผลต่อการเกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายทุกคนเลือกจะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับคู่นอนที่มีลักษณะด้าน **Physical Attraction** คือรูปร่างหน้าตาดี น่ารัก สวย หุ่นดี ขาว เซ็กซี่ ดัดฟัน เต็มแก้ม ฯลฯ เช่นเดียวกับกับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่จะเลือกฝ่ายชายจากลักษณะภายนอกเช่น รูปร่างสูงใหญ่ หล่อ ขาว ดูสะอาด ตรงสเป็ค ฯลฯ และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงบางส่วนเลือกที่ **Option** คือ ดูดีมีฐานะ การแต่งกายดี มีรถขับ เป็นต้น จากผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ เกศราภรณ์ มีมงคล (2551) ที่ทำการสำรวจเจตคติของเยาวชนต่อการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เคยมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ข้ามคืนส่วนใหญ่ ให้คำตอบที่ตรงกันว่า ลักษณะของเพศตรงข้ามที่ทำให้อยากมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วยคือ รูปร่างหน้าตาภายนอก เช่น หากเป็นเพศชาย จะอยากมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับเพศหญิงที่รูปร่างหน้าตาถูกใจ สมส่วน หุ่นดี ในขณะที่เพศหญิงจะอยากมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับเพศชายที่รูปร่างสมส่วน หน้าตาดี เจอคนที่ถูกใจ

จากผลการศึกษา แสดงให้เห็นว่าปัจจัยที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างเกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนอีกประการหนึ่งนอกเหนือจากเรื่องของทัศนคติ และค่านิยมที่มีต่อเรื่องเพศที่เปลี่ยนแปลงไปแล้ว รูปร่างหน้าตาภายนอกของฝ่ายตรงข้าม การแต่งกายที่

ถูกใจหรือพึงพอใจ จึงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างได้

1.3 ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในอดีต

การเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนในอดีต พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนทั้งเพศชายและเพศหญิงเคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์มาก่อนในอดีต ก่อนจะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนในปัจจุบัน และความรู้สึกต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีต พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความรู้สึกทางด้านบวกต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีตของตนเอง เช่น รู้สึกดี ชอบ มีความสุข จากประสบการณ์ในอดีตและความรู้สึกทางด้านบวกต่อประสบการณ์ทางเพศในอดีตทำให้กลุ่มตัวอย่างยังคงมีแนวคิดที่จะคงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนต่อไปในอนาคต ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของเกศรินทร์ กาญจนภิรมย์ (2547) ที่ศึกษาพบว่าประสบการณ์ในอดีตในการรับรู้เรื่องความรักและการมีเพศสัมพันธ์ เป็นปัจจัยที่ผลต่อความสัมพันธ์ต่อการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานของนักศึกษาหญิงในระดับสูง เช่นเดียวกับการศึกษาของวิภาดา เอี่ยมแย้ม (2549) และ พิมพิชา สุพัตกุล (2551) ที่พบว่าประสบการณ์ความรักและเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมาส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งสิ้น กล่าวคือ ผู้ที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนแล้วแต่เคยมีประสบการณ์ทางเพศสัมพันธ์มาก่อน และมีความรู้สึกต่อประสบการณ์นั้นในด้านบวกมากกว่าด้านลบ

2. ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล

2.1 การสื่อสารภายในครอบครัว

การสื่อสารกับบิดามารดา พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายจะมีการสื่อสาร พูดคุยในเรื่องต่างๆกับบิดามารดา รวมถึงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน มากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง และคำตอบที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายได้รับจากบิดามารดาถึงพฤติกรรมดังกล่าวจะเป็นไปในแนวทางเดียวกันคือ ให้ป้องกันดีๆ ระวังอย่าให้ติดโรค และอย่าให้ฝ่ายหญิงท้อง ซึ่งในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการพูดคุยสื่อสารในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังเท่ากันกับไม่ค่อยพูดคุยเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟัง สำหรับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีการพูดคุยในเรื่องของพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนให้กับบิดามารดาฟัง พบว่าคำตอบที่ได้รับจากบิดามารดาจะมีแนวทางใกล้เคียงกันคือ ระวังอย่าให้ท้อง จากข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่ารูปแบบการสื่อสารภายในครอบครัวปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยพบว่าบุตรมีการพูดคุยสื่อสารกับบิดามารดาในเรื่องเพศได้อย่างเปิดเผยมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบุตรชาย ซึ่งลักษณะคำตอบที่ได้รับจากครอบครัวไม่ได้เป็นคำตอบในลักษณะของการห้ามปราม แต่เป็นคำตอบในลักษณะของการตักเตือนให้

ป้องกันตนเอง และระวังเพศหญิงตั้งครรภ์ เป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่บุตรสาวพบว่า การพูดคุยในเรื่องเพศกับครอบครัวนั้นมีอัตราส่วนเท่ากันกับการไม่พูดคุยให้ครอบครัวรับรู้ และคำตอบที่ได้รับจากการพูดคุยมีลักษณะเช่นเดียวกับเพศชายคือเป็นลักษณะของการเตือนให้ระวังตนเองไม่ให้ตั้งครรภ์ แต่ไม่ได้เป็นลักษณะของการห้ามปราม

จากปรากฏการณ์ดังกล่าว สะท้อนให้เห็นถึงกฎเกณฑ์ทางสังคมไทยที่เปลี่ยนแปลงไป โดยรับเอาวัฒนธรรมตะวันตกเข้ามามากขึ้น ทำให้การพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่อง "เพศ" กลายเป็นเรื่องปกติธรรมดามากขึ้นในครอบครัว ทั้งนี้เป็นผลมาจากความเจริญก้าวหน้าในด้านต่างๆ ของสังคมที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว จนอาจเป็นตัวทำลายความก้าวหน้าทางด้านคุณธรรม จริยธรรม ศีลธรรม กฎเกณฑ์ทางสังคม ความรับผิดชอบต่อหน้าที่ เป็นต้น (วันทนีย์ วาสิกะสิน, 2546) และสถาบันครอบครัวก็ได้รับผลกระทบอย่างมาก เช่น การลดขนาดจากครอบครัวขยายเป็นครอบครัวเดี่ยวและพ่อแม่ไม่มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่ลูก ทำให้สังคมอื่นๆ เข้ามา มีบทบาทแทนสังคมครอบครัว เช่น โรงเรียน เพื่อน สื่อมวลชน เป็นต้น ครอบครัวไทยมีความสั่นคลอน ความสัมพันธ์ระหว่างคนในครอบครัวไม่แน่นแฟ้น ต่างคนต่างอยู่มากขึ้น จากผลกระทบที่เกิดขึ้นในสังคมไทยสอดคล้องกับแนวคิดของทฤษฎีการอบรมเลี้ยงดูที่แตกต่างกัน (Differential Socialization Theory) โดยทฤษฎีดังกล่าวเสนอว่า วัฒนธรรม (culture) เป็นแรงบังคับอย่างสำคัญต่อรูปแบบทางเพศของเด็ก และวัฒนธรรมในเบื้องต้นที่เด็กได้รับก็คือวัฒนธรรมของครอบครัวที่เด็กได้รับประสบการณ์มา โดยเฉพาะอย่างยิ่งวัฒนธรรมการอบรมเลี้ยงดูเด็กของบิดามารดาและวัฒนธรรมการแสดงบทบาททางเพศของบิดามารดา โดยหากบิดามารดาแสดงบทบาททางเพศที่เหมาะสมก็จะส่งผลให้บุตรแสดงบทบาททางเพศที่เหมาะสมด้วยเช่นกัน ซึ่งแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ เกศรินทร์ กาญจนภิรมย์ (2547) ที่ศึกษาพบว่า หนึ่งในปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนสมรสของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยคือการได้รับการปลูกฝังเรื่องการมีคู่ครองและการรักษานวลสงวนตัวจากครอบครัว ซึ่งมีค่าอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 การเห็นแบบอย่างจากสังคม

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ถึงพฤติกรรมของดารา นักร้อง ส่งผลต่อพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์แบบขำคินหรือไม่ พบว่าคำตอบส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างคือ ไม่มีผล หรือไม่เกี่ยวข้องกันกับพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์แบบขำคินของตนเอง อย่างไรก็ตามผู้วิจัยมีความเห็นว่าค่านิยมในเรื่องเพศของนักศึกษาที่เปลี่ยนแปลงไปนั้น ส่วนหนึ่งอาจเป็นผลมาจากการเห็นแบบอย่างจากสังคม และเลียนแบบพฤติกรรมดังกล่าว ไม่ว่าจะเป็นจากการดูนิตินิต หรือจากไลฟ์ชีนใน

ภาพยนตร์ฮอลลีวูด (สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์, 2544) หรือแม้กระทั่งพฤติกรรมทางเพศที่แสดงออกอย่างชัดเจนในละครไทยก็ตาม ล้วนแล้วแต่ส่งผลให้เยาวชนถูกปลูกฝัง และซึมซับแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศที่ไม่เหมาะสมโดยไม่รู้ตัว เช่น การ์ตูนญี่ปุ่นแต่ละตอน จะเน้นไปถึงการยอมเสียตัวของหญิงสาวเพื่อความทรงจำครั้งแรกกับผู้ชายที่ตนเองรัก โดยไม่สนใจว่าจะอยู่ในสภาวะเช่นใด การดูแบบอย่างจากในละครหรือภาพยนตร์ ที่ผลักดันให้ทั้งชายและหญิงเน้นการมีเพศสัมพันธ์กันตั้งแต่แรกเจอหรือออกเที่ยวด้วยกันเพียงครั้งแรก รวมถึงเน้นการมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานระหว่างพระเอก นางเอก หรือพระเอกกับ นางร้าย หรือพฤติกรรมการเปลี่ยนคู่นอนมากกว่า 1 คนในละครไทย

สอดคล้องกับข้อมูลของ นิคม จารุมณี ที่กล่าวไว้ในหนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ (2544, อ้างถึงใน ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, 2551) ได้กล่าวถึงข้อมูลสถิติว่าวัยรุ่นไทยปัจจุบันมีการตั้งครรรจ์ระหว่างเรียนมากขึ้น เด็กมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน เพราะกระแสสังคมที่เปลี่ยนไป วัยรุ่นมีการเลียนแบบจากสิ่งยั่วยวนทางเพศ เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ ทำให้เด็กอยากลอง เด็กสมัยนี้จึงเสียความบริสุทธิ์เร็ว นอกจากนี้แล้วสังคมในปัจจุบันของไทยละเลยวัฒนธรรมความเป็นไทย พ่อแม่ผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่ค่อยเอาใจใส่ในการเลี้ยงดูอบรมลูก บางคนปล่อยลูกใส่เสื้อผ้าสายเดี่ยวเกะออกป๋างนอก โดยไม่มีการห้ามปราม

จากที่กล่าวข้างต้น อิทธิพลจากสื่อต่างๆ และตัวแบบในสังคมน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผู้วิจัยเชื่อว่าส่งผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่าง ดังจะเห็นได้จากการศึกษาของเกศรินทร์ กาญจนภิรมย์ (2547) ที่พบว่าการรับรู้ตัวแบบในสังคมจากสื่อมวลชนมีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับการอยู่ร่วมกันก่อนแต่งงานของนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยในระดับปานกลาง เช่นเดียวกับการศึกษาของ ระวีวรรณ ดนัยดุษฐ์กุล (2549) ที่พบว่าการมีเพื่อนที่มีเพศสัมพันธ์น้อยเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถทำนายการละเว้นจากการมีเพศสัมพันธ์ได้ร้อยละ 73.20 สอดคล้องกับการศึกษาของพิมพ์ิชา สุพพัตกุล (2551) ที่พบว่าปัจจัยที่น่าจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นตอนปลายทั้งหญิงและชายคือ การตามแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อนหรือเห็นแบบอย่างจากบุคคลในสังคม

2.3 การทำแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อน

พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่ตอบว่ามีผล ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงตอบว่าไม่มีผล หากคนที่อยู่กลางคืนแล้วต้องการจะไปต่อ ก็จะแยกจากเพื่อนไปต่างหาก ซึ่งเพื่อนก็จะรู้ หากเพื่อนที่มีพฤติกรรมแบบเดียวกันก็จะไปเหมือนกันกับตน แต่เพื่อนที่มีแฟนและไม่มีพฤติกรรมแบบตน ก็จะไปต่อกับแฟน ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องก่อนหน้านี้ที่พบว่ากลุ่มเพื่อนมีผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน เช่นการศึกษาของระวีวรรณ ดนัยดุขฎีกุล (2549) วิภาดา เอี่ยมแย้ม (2549) และพิมพ์ชา สุพัตกุล (2551) ที่ศึกษาพบว่า กลุ่มเพื่อน หรือการมีเพื่อนที่มีเพศสัมพันธ์เช่นเดียวกันกับตนเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น ทั้งนี้เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่แสวงหาความเป็นตัวของตัวเอง ต้องการการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน ทำให้วัยรุ่นนี้ง่ายต่อการถูกชักจูงให้ทำกิจกรรมใดๆ เพื่อยอมรับว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม จากการศึกษาพบว่ากลุ่มนักเรียนที่ตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์นั้นจะมีค่านิยมเกี่ยวกับเรื่องเพศในรูปแบบใหม่ โดยมีทัศนคติว่าการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับคนรัก ถือเป็นเรื่องปกติเพราะเป็นการตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติทั้งของตนเองและฝ่ายตรงข้าม ไม่เกิดวันใดก็วันหนึ่งจึงไม่ถือเป็นเรื่องแปลกที่จะมีเพศสัมพันธ์เมื่อมีโอกาส และหากมีเพื่อนในกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ด้วยแล้วยังมีโอกาสในการมีเพศสัมพันธ์สูงขึ้นตามลำดับ

2.4 การพักอาศัยกับบิดามารดา

จากผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่จะพักอาศัยคนเดียวหรืออยู่กับเพื่อนในหอพัก อพาร์ทเมนต์ หรือคอนโด สอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศแบบ "อยู่ก่อนแต่ง" ของเอแบคโพลล์ (2547, อ้างถึงใน สุขุโน ภิกขุ, 2553) ที่พบว่าการใช้ชีวิตอิสระห่างไกลพ่อแม่เป็นปัจจัยอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อปรากฏการณ์ "อยู่ก่อนแต่ง" โดยสำรวจเยาวชนอายุระหว่าง 11 - 26 ปี ใน 29 จังหวัด ทั่วประเทศ พบว่าเยาวชนร้อยละ 8.3 พักอาศัยอยู่คนเดียวตามหอพัก อพาร์ทเมนท์ และคอนโดมิเนียม และเมื่อเปรียบเทียบกับผลสำรวจก่อนหน้านี้ ในปี 2546 พบว่าเยาวชนที่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา มีสัดส่วนลดลงจากร้อยละ 76.2 เหลือร้อยละ 69.3 ซึ่งการอยู่ห่างไกลพ่อแม่นำมาสู่การพักกันเป็นคู่แบบสามี - ภรรยา ซึ่งมีทั้งที่พ่อแม่รับรู้และพ่อแม่ไม่รับรู้ และมีหลายกรณีที่ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายหาเลี้ยงผู้ชาย

สอดคล้องกับการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร ของ ระวีวรรณ

ดัชนีดัชนี (2549) ที่พบว่าการมีสัมพันธภาพที่ดีกับครอบครัว เป็นปัจจัยที่สามารถทำนายการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ได้ถึง ร้อยละ 73.20

2.5 การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์

สำหรับการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์กับการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ทุกครั้งก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน สอดคล้องกับการศึกษาของ วิภาดา เอี่ยมแยม (2549) เกศราภรณ์ มีมงคล (2551) และพิมพิชา สุพัตกุล (2551) ที่พบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่สำคัญที่สุดคือ การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์จากการศึกษาวิจัยที่ผ่านมาพบว่า นักศึกษาที่เคยดื่มสุราหรือเครื่องดื่มที่ผสมแอลกอฮอล์จะถูกชักจูงให้ปฏิบัติตามคำชักชวนของคนรอบข้างโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อนหรือเพื่อนสนิท และยิ่งส่งผลต่อระบบประสาทส่วนกลางทำให้ผู้ดื่มมีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไป เกิดการขาดความยับยั้งชั่งใจ ทำให้มีพฤติกรรมทางเพศเกิดขึ้น รวมถึงมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามมา (สิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์, 2548)

2.6 การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

ในการได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศกับพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จะได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศทุกครั้งก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่ไม่ได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน สอดคล้องกับการศึกษาของ วิภาดา เอี่ยมแยม (2549) เกศราภรณ์ มีมงคล (2551) และพิมพิชา สุพัตกุล (2551) ที่พบว่าปัจจัยหนึ่งซึ่งส่งผลให้เกิดพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนคือ การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ

2.7 การเที่ยวสถานบันเทิง

จากการสัมภาษณ์ถึงสถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างเจอกับคู่นอนก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ผลพบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนเจอกู่นอนข้ามคืนที่สถานบันเทิงต่าง ๆ เช่น ผับ เคาท์ ที่ตนไปเที่ยวก่อนจะมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วย มีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่รู้จักกับคู่นอนผ่านการคุยทางอินเทอร์เน็ต (มากกว่าการไปเที่ยวสถานบันเทิง) เมื่อคุยและเห็นรูปแล้วถูกใจ จึงจะนัดเพื่อไปมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วย เช่นเดียวกับการศึกษาของ วิภาดา เอี่ยมแยม (2549) เกศราภรณ์ มีมงคล (2551) และ พิมพิชา สุพัตกุล (2551) ที่พบว่า การเที่ยวสถานบันเทิงเป็นกระบวนการที่น่ากลุ่มตัวอย่างไปสู่การเกิดพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนทั้งสิ้น โดยการศึกษาของวิภาดา เอี่ยมแยม (2549) พบว่าปัจจัยรองลงมาคือ การติดต่อทางโทรศัพท์กับบุคคลที่เพื่อนแนะนำ และการไปงานเลี้ยงสังสรรค์ที่บ้านเพื่อนหรือเที่ยวต่างจังหวัด เป็นต้น

ตอนที่ 2 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

จากการศึกษาพบว่าเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 18.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.53 ในขณะที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.99 และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่ พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าสูงกว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงบรรทัดฐานเชิงซ้อน (Double standard) ในเรื่องเพศของสังคมไทยดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้แล้วในการอภิปรายข้างต้น ที่แสดงให้เห็นว่าสังคมปัจจุบันสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป ทำให้ชายและหญิงมีโอกาสได้อยู่ใกล้กันมากขึ้น ค่านิยมทัศนคติที่เปลี่ยนแปลงเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้วัยรุ่นชายและหญิงมีเพศสัมพันธ์กันเร็วขึ้น รวมถึงมีค่านิยมและพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างออกไปจากเดิม เช่น พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน แต่อย่างไรก็ตามหากบุคคลได้ล่วงละเมิด ฝ่าฝืนหรือกระทำพฤติกรรมทางเพศที่ไม่อยู่ในกรอบจารีต ประเพณีของสังคม หรือไม่ปฏิบัติตามบรรทัดฐานที่สังคมได้วางบทบาททางเพศของเพศชายและเพศหญิงไว้สังคมจะติเตียนผู้ชายน้อยกว่าผู้หญิงหากมีการกระทำพฤติกรรมดังกล่าวเกิดขึ้น ดังนั้นจึงเป็นสาเหตุทำให้ในกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีพฤติกรรมฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ทางเพศของสังคมหรือมีพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม คือ มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายยังคงมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองที่สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่ทำพฤติกรรมทางเพศแบบพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืน เช่นเดียวกับกับตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ เกศราภรณ์ มีมงคล (2551) ที่ศึกษาเจตคติของเยาวชนต่อการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงมีแนวโน้มที่จะไม่ยอมรับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และในกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีแนวโน้มจะไม่ยอมรับผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมาเป็นคู่อุปถัมภ์หรือแต่งงานด้วยได้ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงสามารถยอมรับผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมาเป็นแฟนหรือคู่อุปถัมภ์มากกว่า รวมถึงการพัฒนาความสัมพันธ์จนถึงขั้นแต่งงาน พบว่าผู้หญิงสามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้ชายที่เคยมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจนถึงขั้นแต่งงานได้มากกว่าที่ผู้ชายสามารถพัฒนาความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมาแต่งงานได้ โดยมีความแตกต่างด้านเจตคติดังกล่าวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตอนที่ 3 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

เมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนพบว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.34 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.26 ในขณะที่กลุ่มที่ไม่มีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 15.72 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.61 และเมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไม่มีความแตกต่างกันกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ พิมพิชา สุพัตกุล (2551) ที่ศึกษาพบว่าวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและวัยรุ่นตอนปลายทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกัน เช่นเดียวกับการศึกษาของฐิติมา ยินดี (2550) ที่พบว่าการรับรู้ตนเองด้านร่างกาย ด้านศีลธรรมจรรยา ด้านครอบครัว และคนใกล้ชิด และการรับรู้ตนเองด้านสังคม ระหว่างวัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มีคู่นอนคนเดียวและมีคู่นอนมากกว่า 1 คน ไม่มีความแตกต่างกัน นอกจากนี้ยังพบว่าการรับรู้ตนเองด้านความมีเสน่ห์ดึงดูดใจต่อเพศตรงข้ามของวัยรุ่นที่มีคู่นอนมากกว่า 1 คนสูงกว่าวัยรุ่นตอนปลายที่มีคู่นอนเพียงคนเดียวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อีกด้วย

จากผลการศึกษาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่มีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีระดับการเห็นคุณค่าในตนเองไม่แตกต่างกันกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ทั้งนี้เป็นผลมาจากค่านิยม และทัศนคติของวัยรุ่นในปัจจุบันที่มองว่าพฤติกรรมดังกล่าวไม่ใช่พฤติกรรมที่เสียหาย หรือส่งผลกระทบต่อตนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคตแต่อย่างใด ดังนั้นเมื่อบุคคลมองว่าพฤติกรรมที่ตนเองกระทำไม่ใช่เรื่องผิดหรือเสียหายจึงไม่ส่งผลให้ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลลดลงหรือน้อยกว่าบุคคลที่ไม่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ตอนที่ 4 การศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

จากการศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนนั้น พบว่าด้านการรับรู้ของพ่อแม่ที่มีต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายพ่อแม่มีการรับรู้ต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่พ่อแม่ไม่รู้ถึงพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

สำหรับวิธีการป้องกันตนเองของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่ ใช้ถุงยางในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ รองลงมาคือให้ฝ่ายหญิงกินยาคุม และไม่ป้องกันจำนวน 2 คน ในขณะที่เพศหญิงใช้วิธีการกินยาคุมเท่ากับให้ฝ่ายชายใช้ถุงยาง และไม่ป้องกันจำนวน 1 คน เมื่อถามถึงความมั่นใจในตัวของคุณนอนพบว่า เพศชายส่วนใหญ่ไม่มีความมั่นใจในตัวคุณนอน ขณะที่เพศหญิงมีความมั่นใจในตัวคุณนอนเท่ากับไม่มั่นใจ และเมื่อถามถึงผลกระทบหรือความกังวลกับการติดโรคจากการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนหรือการตั้งครรภ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิงมองว่าไม่กังวล พฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนไม่ส่งผลกระทบต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และไม่กังวลว่าจะตั้งครรภ์ รวมทั้งเชื่อว่าการใส่ถุงยาง กินยาคุม และการหลังภายนอก เป็นวิธีการที่ปลอดภัยต่อการป้องกันโรคและการตั้งครรภ์ สำหรับเหตุผลที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงไม่ป้องกันตนเองนั้น คำตอบคือ มั่นใจ และเชื่อมั่นในตัวคุณนอนว่าจะมีไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ โดยดูจากรูปร่าง หน้าตาภายนอก รวมถึงก่อนการมีเพศสัมพันธ์จะล้างทำความสะอาดอวัยวะเพศทั้งของตนเองและคุณนอนให้สะอาด จากความเชื่อดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดที่ว่าวัยรุ่นจะมีความคิดของการยึดตนเองเป็นศูนย์กลาง (Erickson, 1968 อ้างถึงใน ญันฐนันท์ คงคาหลวง, 2548) ที่เชื่อว่าตนเองแข็งแรง เป็นวัยที่อยู่ห่างไกลจากความตายจึงมีความวิตกกังวลในเรื่องความเจ็บป่วยน้อย และรับรู้ว่าคุณนอนห่างไกลจากผลลัพธ์ทางด้านลบจากพฤติกรรมที่ตนเองกระทำ ความตายเป็นสิ่งที่ยังไม่มาถึงในเวลาอันใกล้ จึงไม่วิตกกังวลกับความตายของตนเอง สอดคล้องกับการศึกษาของ วิลไลลักษณ์ เสรีตระกูล (2538) ที่พบว่าวัยรุ่นส่วนมากคิดว่าตนเองปลอดภัยและอยู่ห่างไกลจากความเสี่ยงต่อการติดโรค และเมื่อถามถึงความคิดว่าตนเองมีโอกาสเสี่ยงต่อการติดโรคเอดส์มากน้อยเพียงใด พบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่จะตอบว่า เสี่ยงน้อย หรือไม่มีโอกาสติดเลย โดยสัดส่วนของวัยรุ่นหญิงที่ตอบว่าไม่มีโอกาสติดเลยจะสูงกว่าในวัยรุ่นชาย

ทัศนคติของพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อการมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะเลิกพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนหากมีคนรักมาก ในขณะที่บางส่วนก็ยังไม่เลิกพฤติกรรมดังกล่าว สำหรับผลของการมีการเพศสัมพันธ์แบบ

ข้ามคืนกับการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคต พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มองว่าไม่มีผลกระทบต่อชีวิตครอบครัว ในขณะที่ผลกระทบจากพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับภาพรวมของชีวิตด้านต่าง ๆ ในอนาคต พบว่ามีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่ไม่รู้สึกว่าพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจะส่งผลกระทบต่อชีวิตด้านต่าง ๆ ในอนาคต ซึ่งตรงกันข้ามกับเพศหญิงส่วนใหญ่คือ รู้สึกว่าพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจะส่งผลกระทบต่อชีวิตด้านต่าง ๆ ของตนในอนาคต โดยเหตุผลส่วนใหญ่คือ รู้สึกผิด รู้สึกแยะเวลาที่นึกถึงพฤติกรรมดังกล่าว

จากผลการศึกษาแสดงให้เห็นถึงความเชื่อ และทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศที่เปลี่ยนแปลงไปรวมถึงการมองตนเองเกี่ยวกับอนาคตภายหลังการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนว่าไม่มีผลกระทบต่อตนเองหากตนเองไม่กล่าวถึง จากความคิดและความเชื่อดังกล่าวทำให้เด็กวัยรุ่นในปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์กันก่อนแต่งงานมากขึ้น (Brown, 1966 อ้างถึงใน อมรา พงศาพิชญ์, 2548) สำหรับการพูดคุยเกี่ยวกับเรื่องเพศของตนเองกับบิดามารดา สอดคล้องกับการศึกษาภาคสนามของ อมรา พงศาพิชญ์ (2548) ที่พบว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่มักเก็บเรื่องดังกล่าวเป็นความลับ และหลีกเลี่ยงที่จะพูดเรื่องดังกล่าวกับผู้ปกครอง แต่เนื่องจากความเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบันทำให้วัยรุ่นกล้าที่จะพูดคุยกับผู้ปกครองมากขึ้น แต่ก็เกิดขึ้นกับวัยรุ่นเพศชายเท่านั้น สอดคล้องกับผลกระทบที่เกิดขึ้นกับการใช้ชีวิตด้านต่าง ๆ ในอนาคตที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มองว่าไม่ส่งผลกระทบ ตรงข้ามกับเพศหญิงที่ส่วนใหญ่มองว่าส่งผลกระทบ ทั้งนี้เพราะบรรทัดฐานในสังคมไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบรรทัดฐานทางเพศมีลักษณะเป็นมาตรฐานเชิงซ้อน (Double Standard) นั่นคือการพิจารณาโดยเกณฑ์อันหนึ่งประเมินพฤติกรรมของชายและใช้เกณฑ์อีกอันหนึ่งประเมินพฤติกรรมของเพศหญิง ทำให้เพศชายและเพศหญิงถูกตัดสินอย่างแตกต่างในพฤติกรรมเดียวกัน รูปแบบพฤติกรรมทางเพศที่มีมาตรฐานเชิงซ้อนอยู่เบื้องหลังจึงเปิดโอกาสให้ผู้ชายได้แสวงหาความสุขทางเพศ เน้นความพึงพอใจของตนเองและมีความสุขทางกาย แต่เข้มงวดในพฤติกรรมทางเพศของผู้หญิงโดยเฉพาะความบริสุทธิ์ของเพศหญิง หญิงไทยจะถูกคาดหวังว่าควรจะต้องหวงแหนพรหมจรรย์เพื่อมอบให้สามีในอนาคต มักไม่ค่อยมีอิสระในเรื่องชีวิตส่วนตัว และคู่ครองเนื่องจากต้องอยู่ในกรอบจารีตประเพณี บรรทัดฐานที่กำหนดบทบาทของเพศหญิงจึงมีลักษณะเข้มงวด และขัดเกลาเพศหญิงให้มีความระมัดระวังควบคุมพฤติกรรมให้อยู่ในกรอบประเพณีมากกว่าผู้ชาย โดยเฉพาะเรื่องพฤติกรรมทางเพศที่มองว่าเป็นเรื่องน่าอายและต้องสำรวม รวมทั้งให้ความสำคัญอย่างมากต่อการรักษาความบริสุทธิ์ของหญิงสาวเพราะเป็นการวัดคุณค่าความเป็นผู้หญิง ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าบรรทัดฐานทางเพศของผู้หญิงมักจะเกี่ยวกับข้อห้ามทางเพศเป็นส่วนใหญ่ ถึงแม้สังคมจะมีการเปลี่ยนแปลงไปตามกระแสวัฒนธรรมตะวันตก ความเชื่อและทัศนคติที่มีต่อเรื่องดังกล่าวจะมีการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง และมีการยอมรับและปฏิบัติหลายชั้น แต่ก็ยังอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์เหล่านี้ (มานพ คณะโต, 2541) โดยเฉพาะความเชื่อว่าพรหมจรรย์เป็นตัวกำหนดคุณค่าความ

เป็นเพศหญิง สอดคล้องกับผลการศึกษาของผู้วิจัยที่คำตอบของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มองว่า พฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนส่งผลกระทบต่อตนเองในชีวิตด้านต่างๆและการมีครอบครัว เช่น กลัวว่าสามีจะรู้และหากู้จะรังเกียจ ทำให้รู้สึกผิดเวลาที่นึกถึง รู้สึกแยกับตนเอง รวมทั้ง อาจทำให้ครอบครัวแตกแยก ซึ่งความวิตกกังวลภายหลังการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ดังกล่าวสอดคล้องกับผลการศึกษาของ วิภาดา เอี่ยมแย้ม (2549) ที่พบว่าผลของการมี เพศสัมพันธ์ข้ามคืนที่พบมากเป็นผลทางจิตใจ เช่น การเกิดความรู้สึกผิดภายหลังการมี เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

นอกจากนี้ความเชื่อว่าพรหมจรรย์เป็นตัวกำหนดคุณค่าความเป็นเพศหญิงยังสอดคล้อง กับการศึกษาภาคสนามของ อมรา พงศาพิชญ์ (2548) ที่พบว่าวัยรุ่นชายทุกชนชั้นไม่ได้วาง บรรทัดฐานในการตัดสินว่าผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานจะเป็นคนดีหรือไม่ แต่มองว่าการ มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับปัจจุบัน และสามารถยอมรับผู้หญิงที่มี เพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานได้มากกว่าคนรุ่นก่อน แต่วัยรุ่นชายทุกคนก็ยังคงมีความคิดเหมือนกัน ว่าต้องการให้ผู้หญิงคงความบริสุทธิ์ไว้มากกว่า ถึงแม้ปัจจุบันแนวโน้มการยอมรับการมี เพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานจะเป็นสิ่งธรรมดาที่เกิดขึ้นในสังคมไทยมากขึ้นก็ตาม

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
3. เพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
4. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็น นักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอายุระหว่าง 18 - 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวนทั้งสิ้นรวม 58 คน (ชาย 42 คน และหญิง 16 คน) โดย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีอายุระหว่าง 18 - 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง ที่เคยมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และอาจจะมีการอยู่แล้วหรือไม่มีก็ได้ จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน เพื่อใช้ในการหาค่าคะแนนเฉลี่ยแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง และเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองระหว่างนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน กับนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึกถึงเหตุผลของพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ผลกระทบที่เกิดขึ้นภายหลังจากการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน และวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน
2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐบาลหรือเอกชนและพักอาศัยอยู่ในกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุ

ระหว่าง 18 – 24 ปี ทั้งเพศชายและเพศหญิง จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คนและเพศหญิง 8 คน สำหรับหาค่าคะแนนเฉลี่ยแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง เพื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างที่มีพฤติกรรมการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ของคูเปอร์สมิท (Coopersmith Self – Esteem Inventory: Adult form – Coopersmith, 2002) ฉบับแปลเป็นภาษาไทย โดย ณัฐนันท์ คงคาหลวง (2548)
2. แบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้าง (Semi – Structure Interview) นำมาจาก พิมพิชา สุพัตกุล (2551) เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เชิงลึกเป็นรายบุคคล (In-depth Interview)

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีดำเนินการวิจัยมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. นำเสนอโครงร่างวิจัยให้กับศูนย์วิจัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ภายหลังจากการได้รับอนุมัติหรือพิจารณาแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คน เพศหญิง 8คน และนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน จำนวน 29 คน แบ่งเป็นเพศชาย 21 คน และเพศหญิง 8 คน
2. ให้นักศึกษาทั่วไปที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนจำนวน 29 คน ดังกล่าวในข้อ 1 ทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ เพื่อหาค่าคะแนนเฉลี่ยของแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง
3. ผู้วิจัยชี้แจงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย และขอความร่วมมือในการตอบแบบประเมินให้ตรงตามความเป็นจริง รวมถึงอธิบายวิธีการตอบแบบประเมินโดยละเอียด
4. ตรวจสอบความถูกต้องของแบบประเมิน พร้อมมอบของที่ระลึกให้กับกลุ่มตัวอย่าง
5. คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ที่ได้จากนักศึกษาที่เคยสอนหรือกำลังสอนอยู่ รวมถึงกลุ่มตัวอย่างคนแรกที่แนะนำกลุ่มตัวอย่างคนอื่นๆไปให้

6. ติดต่อพูดคุยทางโทรศัพท์และผ่านเพื่อนของกลุ่มตัวอย่าง เพื่ออธิบายถึงวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ประโยชน์ที่ได้จากงานวิจัย และขอความร่วมมือในการให้สัมภาษณ์ พร้อมทั้งกล่าวถึงจรรยาบรรณในการเก็บรักษาความลับในการทำวิจัยของผู้วิจัยอย่างเคร่งครัดว่าจะไม่มีการอัดเทป ถ่ายภาพ ระหว่างสัมภาษณ์ รวมทั้งเปิดเผยหรือเผยแพร่ให้เกิดผลเสียต่อกลุ่มตัวอย่างโดยเด็ดขาด
7. ภายหลังจากกลุ่มตัวอย่างเข้าใจถึงวัตถุประสงค์และรายละเอียดในการสัมภาษณ์แล้ว ผู้วิจัยให้เวลากลุ่มตัวอย่างตัดสินใจในการให้สัมภาษณ์ 1 วัน จากนั้นหากกลุ่มตัวอย่างยินยอมที่จะให้สัมภาษณ์จึงจะนัดพบเพื่อสัมภาษณ์อย่างเป็นทางการอีกครั้งในครั้งถัดไป โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้กำหนดวัน เวลา และสถานที่ในการให้สัมภาษณ์ด้วยตนเอง แต่หากกลุ่มตัวอย่างไม่สะดวกที่จะเจอและให้สัมภาษณ์ผู้วิจัยแบบตัวต่อตัว ผู้วิจัยจะขออนุญาตสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์แทน ซึ่งหากกลุ่มตัวอย่างยินยอม ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างคนดังกล่าวผ่านทางโทรศัพท์
8. ผู้วิจัยดำเนินการสัมภาษณ์โดยยึดหลักจรรยาบรรณอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ระหว่างการสัมภาษณ์ กลุ่มตัวอย่างสามารถซักถามในประเด็นที่สงสัยหรือไม่แน่ใจในคำถามได้ พร้อมทั้งแจ้งว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถที่จะไม่ตอบคำถามในกรณีที่ไม่ต้องการตอบคำถามในประเด็นนั้นๆ และหากรู้สึกอึดอัดในการให้สัมภาษณ์สามารถบอกยุติการให้สัมภาษณ์ได้ตลอดเวลา
9. ขอความร่วมมือในการทำแบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองสำหรับผู้ใหญ่ของกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งอธิบายถึงวิธีการตอบโดยละเอียด สำหรับกรณีกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ ผู้วิจัยจะอ่านข้อความคำถามผ่านทางโทรศัพท์ และให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามผ่านโทรศัพท์ และกลุ่มตัวอย่างบางคนผู้วิจัยจะส่งแบบสอบถามผ่านทางนักศึกษาที่ผู้วิจัยสอนซึ่งเป็นเพื่อนกับกลุ่มตัวอย่างอีกครั้ง
10. ภายหลังจากการสัมภาษณ์สิ้นสุด ผู้วิจัยจะกล่าวขอบคุณพร้อมทั้งมอบของที่ระลึกให้กับกลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์ทุกคน
11. ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลเชิงเนื้อหา ข้อมูลเชิงพรรณนา และหาค่าสถิติที่ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 4 ตอน ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษาดังนี้

1. การศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content analysis) เพื่อแปลงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ จากนั้นผู้วิจัยจะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เช่น ค่าเฉลี่ย ร้อยละในการบรรยายผลการศึกษาข้อมูลที่ได้ เพื่อแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมทางเพศและเหตุผลที่ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคีนมากที่สุด
2. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t - test
3. การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติ t - test
4. เพื่อศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์จะถูกนำมาวิเคราะห์ในเชิงเนื้อหา (Content analysis) เพื่อแปลงเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ จากนั้นผู้วิจัยจะใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive statistics) เช่น ค่าเฉลี่ย ร้อยละ เช่นเดียวกับวัตถุประสงค์ข้อ 1 ในการบรรยายผลการศึกษาข้อมูลที่ได้ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา เพื่อแสดงให้เห็นถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน

สรุปผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 การศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และเหตุผลของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคีน

1.1 ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชน โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยรัฐบาลจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 และน้อยที่สุดคือ อื่นๆ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 4.76 ตามลำดับ

เกรดเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในเพศชายและเพศหญิงอยู่ระหว่าง 2.01 – 2.50 โดยในเพศชายมีจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 42.85 และเพศหญิงมีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 รองลงมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายได้เกรดเฉลี่ย ต่ำกว่า 1.5 เท่ากันกับเกรดเฉลี่ย 1.51 – 2.00 จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 19.05 ตามลำดับ

กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงที่มีที่มาของรายได้จากพ่อแม่เป็นส่วนใหญ่ โดยในเพศชายมีจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และในเพศหญิงจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75 ตามลำดับ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ในทั้งเพศชายและเพศหญิงเฉลี่ยอยู่ที่ 5,001 – 10,000 บาทต่อเดือน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 47.62 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ด้านที่อยู่อาศัยในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงมีความแตกต่างกันโดยพบว่าในเพศชายกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่กับพ่อแม่มากกว่าไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่อยู่กับพ่อแม่มีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่มากกว่าอยู่กับพ่อแม่ โดยกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 ตามลำดับ

ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังมากกว่าไม่มีการพูดคุย โดยมีการพูดคุยจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้กับบิดามารดาฟังเท่ากันกับไม่มีการพูดคุยในเรื่องต่างๆให้บิดามารดาฟังคือจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ด้านการเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนนั้น ในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงไม่มีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเท่ากันทั้งในเพศชายและเพศหญิง คือเพศชายจำนวน 21 คนและเพศหญิงจำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 100

ด้านการมีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักของกลุ่มตัวอย่างในปัจจุบันนั้น มีความแตกต่างกันระหว่างเพศชายและเพศหญิง กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างเพศชายไม่มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักในปัจจุบันจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 ไกล่เคียงกับผู้มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่มีความสัมพันธ์แบบคู่รัก/คนรักในปัจจุบันจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

1.2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

อายุที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างนั้น ในเพศชายกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 15 ปี จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 28.57 ในขณะที่เพศหญิงกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกเมื่ออายุ 18 ปี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 37.5

เมื่อพิจารณาจากอายุที่น้อยที่สุดที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกของกลุ่มตัวอย่างนั้นพบว่า อายุที่น้อยที่สุดในกลุ่มตัวอย่างเพศชายที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกคือ 13 ปี ในขณะที่อายุที่น้อยที่สุดของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงที่มีประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกคือ 14 ปี และบุคคลในกลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ทางเพศด้วยในครั้งแรกทั้งในเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความเหมือนกันคือ คนรัก/แฟน โดยกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีระยะเวลาในการคบก่อนมีเพศสัมพันธ์ในครั้งแรกอยู่ที่ 0 - 3 เดือน

สำหรับความรู้สึกที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมาในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน โดยในกลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความรู้สึกทางด้านบวกต่อประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ผ่านมา

1.3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน และพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

บุคคลในกลุ่มตัวอย่างมีเพศสัมพันธ์ด้วยในปัจจุบันทั้งในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน คือ แฟนและคู่นอนข้ามคืน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

ความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ต่อสัปดาห์ของกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน กล่าวคือทั้งกลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความถี่ในการมีเพศสัมพันธ์ 1 - 3 ครั้งต่อสัปดาห์ โดยเพศชายมีจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 57.15 และเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

จำนวนคู่นอนในแต่ละเดือนของกลุ่มตัวอย่าง พบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงส่วนใหญ่ไม่มีความแตกต่างกัน คืออยู่ระหว่าง 1 - 4 คนต่อเดือน โดยกลุ่มตัวอย่างเพศชายมีจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 76.19 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศของกลุ่มตัวอย่างพบว่ามีความแตกต่างกันในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่ได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศมีจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 85.71 ตรงกันข้ามกับกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง ส่วนใหญ่ไม่ได้สื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5

การมีเพื่อนในกลุ่มที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่มีเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนจำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 66.67 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีเพื่อนที่มีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเท่ากับไม่มี คือจำนวน 4 คน โดยคิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ในกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งเพศชายและเพศหญิงอิทธิพลจากสังคมไม่มีผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน โดยเพศชายมีจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 66.67 และเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

สำหรับรูปแบบของคู่นอนที่กลุ่มตัวอย่างทั้งเพศชายและเพศหญิงเลือกจะเข้าไปทำความรู้จักส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกัน คือ Physical Attraction โดยในเพศชายมีจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และในเพศหญิงมีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

การเปิดเผยตนเองกับคู่นอนข้ามคืนพบว่ามีความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างเพศชายและกลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายเปิดเผยตนเองกับคู่นอนข้ามคืนมีจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 ใกล้เคียงกับไม่เปิดเผยตนเองมีจำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 ไม่เปิดเผยตนเองกับคู่นอนข้ามคืน

สถานที่ที่กลุ่มตัวอย่างเพศชายเลือกไปมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมากที่สุดคือ บ้าน/หอฝ่ายชาย จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 47.62 ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงเลือกไปมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนที่บ้าน/หอฝ่ายหญิงมากที่สุด จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5

ด้านความมั่นใจในคู่นอนว่าไม่มีโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 12 คน ไม่มั่นใจในคู่นอน คิดเป็นร้อยละ 57.14 ขณะที่กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมั่นใจในตัวคู่นอนเท่ากับไม่มั่นใจในตัวคู่นอน จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 50 ตามลำดับ

ในการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างทั้งในเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่จะมีการดื่มสุรา โดยในเพศชายดื่มสุราจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 90.48 ขณะที่เพศหญิงดื่มสุราจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

กลุ่มตัวอย่างเพศชายและเพศหญิงส่วนใหญ่มีความคิดที่จะยังคงพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไป โดยในเพศชายมีจำนวน 18 คนคิดเป็นร้อยละ 85.71 ในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีความคิดที่จะยังคงมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนต่อไป มีจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 75

1.4 เหตุผลในการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

จากการศึกษาพฤติกรรมทางเพศดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยสามารถสรุปเหตุผลในการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนได้ 2 ปัจจัยคือ

1. ปัจจัยภายในตัวบุคคล

ปัจจัยภายในตัวบุคคลได้แก่ ค่านิยมและทัศนคติต่อการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ความพึงพอใจในตัวคู่นอน ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ในอดีต และการมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต

2. ปัจจัยภายนอกตัวบุคคล

ปัจจัยภายนอกตัวบุคคลได้แก่ การสื่อสารภายในครอบครัว การพักอาศัยกับบิดามารดา การเห็นแบบอย่างจากสังคม การทำแบบอย่างจากกลุ่มเพื่อน การดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ การได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศ และการเที่ยวสถานบันเทิง

ส่วนที่ 2 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

พบว่า เพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 18.10 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.53 ในขณะที่เพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 14.63 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.99 และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายเมื่อเปรียบเทียบกับนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศชายที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมีค่าสูงกว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาเพศหญิงที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนที่ 3 การศึกษาเพื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

พบว่า เมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนพบว่า ระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.34 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.26 ในขณะที่กลุ่มไม่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีค่าเฉลี่ยระดับการเห็นคุณค่าในตนเองเท่ากับ 15.72 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.61 และเมื่อเปรียบเทียบระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนและนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนด้วยค่าสถิติที่พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่าระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไม่มีความแตกต่างกันกับนักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

ส่วนที่ 4 การศึกษาผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองของนักศึกษาภายหลังจากการมีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน

พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายพ่อแม่มีการรับรู้ต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชายพ่อแม่รู้ถึงการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 52.36 ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่พ่อแม่ไม่รู้ถึงการมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงจะเลิกมีพฤติกรรมทางเพศแบบข้ามคืนหากมีแฟนหรือมีครอบครัวในอนาคต โดยในกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 71.43 และในกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 62.5

กลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 90.48 ใช้ถุงยางในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ รองลงมาคือให้ฝ่ายหญิงกินยาคุม จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 38.10 และไม่ป้องกันจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 9.52 ในขณะที่เพศหญิงใช้วิธีการกินยาคุมเท่ากันกับให้ฝ่ายชายใช้ถุงยางจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 87.5 และไม่ป้องกันจำนวน 1 คนคิดเป็นร้อยละ 12.5

ในด้านทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่มีผลต่อตนเอง ในเพศชายส่วนใหญ่มองว่าการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนเป็นผลดีร้อยละ 66.67 และเป็นผลเสียร้อยละ 52.38 ในขณะที่เพศหญิงมองว่าเป็นผลเสียถึงร้อยละ 87.5 และเป็นผลดีร้อยละ 12.5 ตามลำดับ

ทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ทั้งในเพศชายและเพศหญิงที่มีผลต่อการแต่งงานมีครอบครัวในอนาคตไม่แตกต่างกัน คือไม่มีผล โดยเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศชายจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 52.38 และกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงจำนวน 5 คนคิดเป็นร้อยละ 87.5

ในด้านของทัศนคติของการมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่ส่งผลต่อด้านต่างๆของชีวิตในอนาคต โดยพบว่าในกลุ่มตัวอย่างเพศชายส่วนใหญ่จำนวน 14 คนคิดเป็นร้อยละ 66.67 มองว่าไม่มีผลกระทบ ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่จำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 62.5 มองว่ามีผลกระทบต่อด้านต่างๆของชีวิตในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มีจำนวนจำกัดคือ 29 คน ทำให้ข้อมูลที่ได้อาจไม่เป็นตัวแทนที่ดีของประชากร ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปจึงควรมีการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่มากขึ้น เพื่อให้เป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรที่แท้จริง

นอกจากนี้ควรมีการนำปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนที่ได้จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในขั้นสูงขึ้นไปเพื่อหาอำนาจจำแนกว่าปัจจัยใดบ้างที่ส่งผลหรือมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนในระดับที่มากน้อยอย่างไร

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และระดับการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ดังนั้นจึงควรศึกษาปัจจัยด้านอื่นนอกเหนือจากการเห็นคุณค่าในตนเองว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนหรือไม่อย่างไร

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้มองว่าพฤติกรรมทางเพศดังกล่าวไม่ส่งผลเสียหรือมีผลกระทบต่อตนเอง เช่น ไม่มีผลเสียต่อการเรียน และกลุ่มตัวอย่างบางส่วนมีความเชื่อว่าไม่มีผลต่อการมีครอบครัวในอนาคต เพราะเชื่อว่าหากไม่หลุดถึงอดีตของตนเอง ก็จะไม่มีความรู้ จึงทำให้กลุ่มตัวอย่างไม่คิดที่จะเลิกพฤติกรรมดังกล่าว ซึ่งแนวคิดนี้เป็นทัศนคติที่กลุ่มตัวอย่างมีมุมมองต่อพฤติกรรมของตนเอง ดังนั้นจึงควรมีการศึกษาทัศนคติของบุคคลทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนของนักศึกษา รวมถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างจากที่กลุ่มตัวอย่างมองตนเองอย่างไร

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- เกศราภรณ์ มีมงคล. (2551). เจตคติของเยาวชนต่อการมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์แบบ
ข้ามคืน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกศรินทร์ กาญจนภิรมย์. (2547). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับการอยู่ร่วมกัน
ก่อนสมรสของนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
วิทยานิพนธ์สาขาสังคมศาสตร์เพื่อการพัฒนา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราช
ภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา.
- จามรี ศรีรัตนบัลล์. (2543). เจตคติทางบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตภาคเหนือของ
ประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชนิดา จันแจ้ว. (2547). การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของคนโสดและคนที่
สมรสแล้วในวัยผู้ใหญ่ตอนกลางในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชลิดาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2551). ประวัติศาสตร์ของเพศวิถี : ประวัติศาสตร์เรื่องเพศ/เรื่อง
เพศในประวัติศาสตร์ไทย. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง
(สคส.) และสถาบันวิจัยประชากรและสังคม (วปส.). มหาวิทยาลัยมหิดล
- ชวนพิศ สันติโรจน์ประไพ. (2534). การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของวัยรุ่นที่มี
การรับรู้บทบาททางเพศแตกต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จิตติมา ยินดี. (2550). การรับรู้ตนเองของวัยรุ่นหญิงตอนปลายที่มีคู่นอนคนเดียวและมีคู่นอนมากกว่า 1 คน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณัฐนันท์ คงคาหลวง. (2548). เหตุผลของการมีพฤติกรรมทางเพศที่ขาดการป้องกันในสตรีวัยรุ่นตอนปลายและวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ทรงเกียรติ ล้นหลาม. (2550). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแบบวิตกกังวล การมองโลกในแง่ดี และการเห็นคุณค่าของตนเองของนิสิตมหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

นภาพร ชโยวรรณ. (2546). รายงานเบื้องต้นโครงการภาวะเศรษฐกิจกับการเปลี่ยนแปลงทางประชากรและครอบครัวในประเทศไทย. เอกสารวิทยาลัยหมายเลข 288/46. กรุงเทพมหานคร

ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร. (2530). จิตวิทยาวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปิยะวดี ตันติชำนาญกุล. (2550). การเห็นคุณค่าในตนเองของพนักงานขายหญิงวัยรุ่นผู้ใหญ่ตอนต้นที่มีความพึงพอใจในการทำงานต่างกัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2549). ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พิมพ์วัลย์ บุญมงคล และคณะ. (2551). เพศวิถีในสื่อนิยม : บริบทเสียงและเสริมต่อสุขภาวะทางเพศ. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.) และสถาบันวิจัยประชากรและสังคม (วปส). มหาวิทยาลัยมหิดล.

พิมพ์วัลย์ บุญมงคล. (2541). พฤติกรรมเสี่ยงและพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อ
เอชไอวี. องค์ความรู้ของงานวิจัยเอชไอวีด้านสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์. นครปฐม :
โรงพิมพ์รุ่งแสง

พิมพ์ิชา สุพัตกุล. (2551). การเห็นคุณค่าในตนเอง ความรู้เรื่องโรคเอดส์ และเหตุผล
ของวัยรุ่นตอนปลายที่มีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มานพ คณะโต. (2541). พฤติกรรมทางเพศ. สำนักพัฒนาวิชาการแพทย์ กรมการแพทย์
กระทรวงสาธารณสุข. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก.

ระวีวรรณ ดนัยดุษฐ์กุล. (2549). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของ
วัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. เอกสารประกอบการประชุมวิชาการ
ประชากรศาสตร์แห่งชาติ. สมาคมนักประชากรไทย. กรุงเทพฯ.

วันทนีย์ วาสิกะสิน และคณะ. (2546). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเพศศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3.
กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

วิภาดา เอี่ยมแย้ม. (2548). การมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาเพศศาสตร์ (สหสาขาวิชา) บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วิไลลักษณ์ เสรีตระกูล. (2438). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อ
ความรู้เรื่องโรคเอดส์และการใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทาง
เพศสัมพันธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ในสถาบันอุดมศึกษา ในเขต
กรุงเทพมหานคร. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย.

ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2545). จิตวิทยาพัฒนาการทุกช่วงวัย. พิมพ์ครั้งที่ 8.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

สถิตย์ ภัทระ. (2535). ปัจจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับความภาคภูมิใจในตนเองของบุคคล
วัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

สมประสงค์ พระสุจันทร์ทิพย์ และ อัญชลี ปิยะตานนท์. (2544). **นักเรียนเรทอาร์ นักศึกษาเรทเอ็กซ์. พิมพ์ครั้งที่ 4.** กรุงเทพฯ : บี เค อินเตอร์พริ้นท์.

ลิทธิพงศ์ วงศ์วิวัฒน์. (2548). **ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในกรุงเทพมหานคร.** วิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุพร เกิดสว่าง. (2541). **การส่งเสริมความรู้สึกถึงคุณค่าของตนเองและความคาดหวังในอนาคตที่ดีของหญิงบริการทางเพศ.** สถาบันวิจัยประชากรและสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.

สุมน โภกขุ. (2553). **"เด็กไทยในมิติวัฒนธรรม".** วารสารวัฒนธรรมเพื่อชีวิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. ปีที่ 1, ฉบับที่ 6. มิถุนายน. 38 – 39.

อมรา พงศาพิชญ์. (2548). **เพศสถานะและเพศวิถีในสังคมไทย.** กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรชума พุ่มสวัสดิ์. (2539). **การเปรียบเทียบการเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กวัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง.** วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

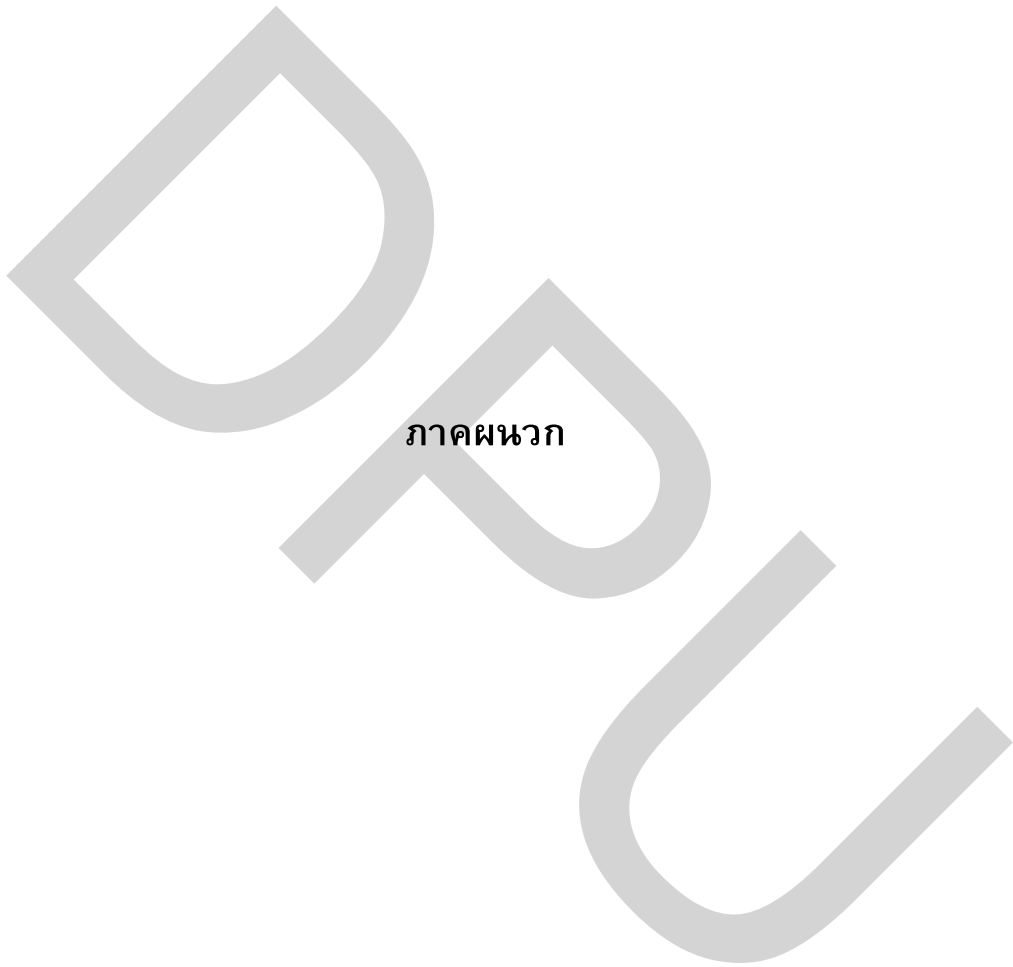
ภาษาอังกฤษ

Adams, R. G. (1994). **Adolescence Life Experience.** California: Brooke/Cole.

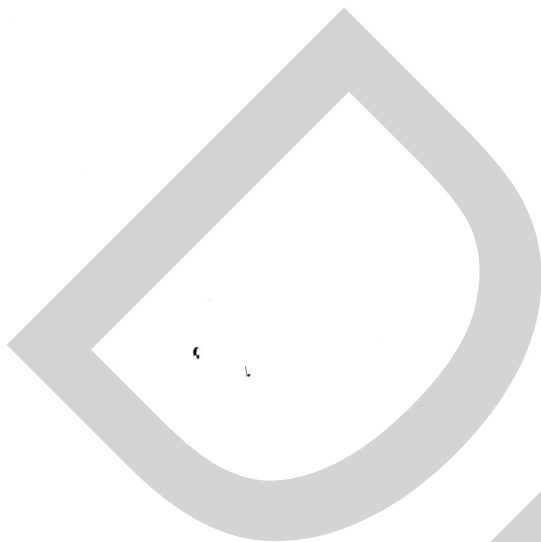
Hurlock, E. B. (1972). **Child Development.** (5th ed.). New York: McGraw- Hall.

Roger, D. (1972). **The Psychology of Adolescence.** (2nd ed.). New York: Appleton Century Croffs.

Schwartz, M. J. (1988). **Jewish adolescent self-esteem in contemporary society.** Dissertation Abstract Internationa. 48(9). March. 2804.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสอบถามในการทำวิจัย

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง “การศึกษาพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมทางเพศ และการเห็นคุณค่าในตนเองของนักศึกษาที่มีประสบการณ์เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้จะ ถือเป็นความลับ ไม่มีการเปิดเผยชื่อสกุล หรือข้อมูลส่วนตัวใดๆซึ่งจะส่งผลกระทบต่อตัวท่าน ทั้งนี้ผู้วิจัยขอความกรุณา กรอกข้อมูลในแบบสอบถามตามความเป็นจริง เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลมีความถูกต้องและสมบูรณ์มากที่สุด

แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 2 ตอน กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ ดังนี้

ตอนที่ 1 , ข้อมูลส่วนบุคคล

ตอนที่ 2 แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self - esteem)

ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือในครั้งนี้

ผู้วิจัย

คำนิยามของศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

- **นักศึกษา** หมายถึง ผู้ที่กำลังเรียนอยู่ในระดับอุดมศึกษาหรือปริญญาตรีในคณะหรือชั้นปีใด ๆ ที่ศึกษาอยู่ทั้งในมหาวิทยาลัยรัฐบาลและมหาวิทยาลัยเอกชน และมีอายุระหว่าง 18 – 24 ปี
- **เพศสัมพันธ์แบบข้ามคืน (one night stand)** หมายถึง การมีความสัมพันธ์ทางเพศของชายและหญิงที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่ยินยอมและพร้อมที่จะมีความสัมพันธ์ทางเพศในระยะสั้นภายในเวลา 1 วันหลังจากรู้จักกัน และไม่มีสัมพันธ์ภาพต่อเนื่องหลังจากนั้น

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล

คำอธิบาย ให้ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย หน้าข้อความที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ

ชาย

หญิง

2. อายุ

18 ปี

19 ปี

20 ปี

21 ปี

22 ปี

23 ปี

24 ปี

3. มหาวิทยาลัยที่คุณกำลังศึกษา

รัฐบาล

เอกชน

ราชภัฏ

อื่นๆ

4. เกรดเฉลี่ยล่าสุดของคุณ

ต่ำกว่า 1.50

1.51 – 2.00

2.01 – 2.50

2.51 – 3.00

3.01 – 3.50

มากกว่า 3.51 ขึ้นไป

5. ปัจจุบันคุณมีคนรัก (แฟน) หรือไม่

มี

ไม่มี

6. คุณเคยมีเพศสัมพันธ์หรือไม่

เคย

ไม่เคย

7. คุณเคยมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนหรือไม่

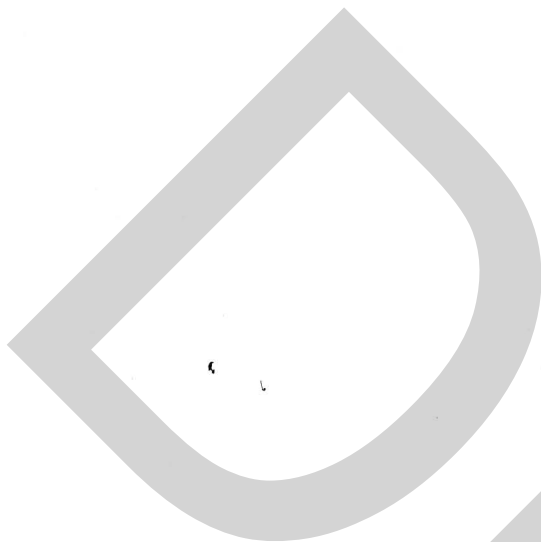
เคย

ไม่เคย

ตอนที่ 2 แบบประเมินการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem)

แบบประเมินชุดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินการเห็นคุณค่าในตนเองของบุคคลว่ามีความคิดและทัศนคติต่อตนเองอย่างไร ดังนั้นจึงไม่มีคำตอบว่า ถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ขอให้ท่านตอบทุกข้อตามความเป็นจริงและตอบให้ครบทุกข้อ โดยทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อที่ตรงกับตัวท่านมากที่สุด

ใช่	ไม่ใช่	ข้อความ
		1. ฉันตัดสินใจได้โดยไม่ต้องลังเล
		2. ฉันไม่มั่นใจถ้าจะต้องพูดต่อหน้ากลุ่มคน
		3. มีหลายอย่างในตัวฉันที่ฉันไม่ชอบและอยากเปลี่ยนแปลง
		4. ฉันมั่นใจในการตัดสินใจของฉัน
		5. ฉันเป็นคนที่ใครๆก็อยากอยู่ด้วย
		6. ฉันหงุดหงิดง่ายกับคนที่บ้าน
		7. ฉันต้องใช้เวลาอย่างมากในการปรับตัวยอมรับกับสิ่งใหม่ๆในชีวิต
		8. ฉันเป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนวัยเดียวกัน
		9. คนในครอบครัวมักจะคำนึงถึงความรู้สึกของฉัน
		10. ฉันคล้อยตามความคิดผู้อื่นได้ง่าย
		11. ครอบครัวของฉันตั้งความคาดหวังสูงเกินไปสำหรับฉัน
		12. ชีวิตของฉันตั้งแต่ความยากลำบาก
		13. ชีวิตของฉันมีแต่ความยุ่งเหยิงวุ่นวาย
		14. ฉันมักจะมีความคิดเห็นดีๆที่ทำให้ผู้อื่นคล้อยตามได้
		15. ฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีดีอะไร
		16. มีหลายครั้งที่ฉันรู้สึกอยากจะหนีไปให้พ้นๆ
		17. ฉันมักจะรู้สึกไม่พอใจกับผลงานของตัวเอง
		18. ฉันดูดีสู้คนอื่นไม่ได้
		19. ฉันสามารถพูดในสิ่งที่ฉันอยากจะพูดได้
		20. ครอบครัวของฉันเข้าใจฉัน
		21. คนส่วนใหญ่จะมีคนมารักใคร่ชอบพอมากกว่าฉัน
		22. ฉันรู้สึกว่าครอบครัวสร้างความกดดันให้ฉัน
		23. ฉันมักห่อหุ้มกับสิ่งที่ฉันทำอยู่
		24. ฉันไม่ชอบตัวเอง ฉันอยากจะเป็นคนอื่น
		25. ฉันไม่สามารถเป็นที่พึ่งของใครได้

ภาคผนวก ข

แบบบันทึกการสัมภาษณ์

วันที่บันทึกการสัมภาษณ์...../...../.....

เวลาน. ถึง น.

สถานที่สัมภาษณ์.....

ด้านที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคล

1. เพศ.....
2. ปัจจุบันอายุเท่าไรคะ.....
3. รายได้ปัจจุบันได้จากไหนคะ.....
ประมาณเท่าไรคะ.....
4. ปัจจุบันพักอยู่กับใคร ที่ไหนคะ.....
5. ปกติได้พูดคุยเรื่องต่างๆให้พ่อแม่ฟังบ้างหรือเปล่านั้น
 พูดคุย ในเรื่องใดบ้างคะ.....
 ไม่ได้คุย แล้วปกติเวลามีเรื่องอะไรจะพูดคุยกับใครคะ.....
6. แล้วตอนนี้มีคู่วัก (แฟน) หรือไม่คะ
7. คุณเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนที่จะมีพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือเปล่านั้น
.....
8. คุณมีความคิดเห็นอย่างไรต่อการมีเพศสัมพันธ์คะ (ทัศนคติต่อการมี
เพศสัมพันธ์).....
.....

ด้านที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในอดีต

1. คุณมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกอายุเท่าไรคะ.....
2. คุณมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกกับใครคะ.....
3. คบกันนานแค่ไหนก่อนมีเพศสัมพันธ์กัน.....
4. ทำไมถึงเลิกกะแฟน/คนที่เราเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยครั้งแรกคะ
.....
.....
แล้วใครเป็นคนบอกเลิกคะ.....

5. รู้สึกอย่างไรกับประสบการณ์ทางเพศที่ผ่านมาของคุณคะ

.....
.....

6. คุณเคยมีประสบการณ์ที่ไม่ดีเกี่ยวกับความรักหรือคู่รัก (แฟน) หรือไม่คะ

- ไม่เคย
 เคย ช่วยอธิบาย/เล่าให้ฟังได้หรือไม่คะ

.....
.....

ด้านที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในปัจจุบัน

1. ปัจจุบันคุณมีเพศสัมพันธ์กับใครบ้างคะ

- แฟน คู่นอนข้ามคืน อื่นๆ.....

2. คุณมีเพศสัมพันธ์บ่อยแค่ไหน ประมาณได้หรือไม่คะ

- แฟน
- คู่นอนข้ามคืน
- อื่นๆ

3. คุณเปลี่ยนแฟนหรือคู่นอนบ่อยแค่ไหนคะ (ประมาณใน 1 สัปดาห์).....
แล้วมีการย้อนกลับมาคบคนเดิมหรือไม่คะ

- มี เพราะ
- ไม่มี เพราะ.....

4. คุณได้รับสื่อกระตุ้นอารมณ์ทางเพศบ้างไหมคะ

- เคย จากไหนบ้างคะ โทรทัศน์ / วิทยุ / สิ่งพิมพ์ / อินเทอร์เน็ต /)
บ่อยแค่ไหนคะ (ประมาณใน 1 สัปดาห์).....
เป็นลักษณะอย่างไรบ้างคะ
- ไม่เคย

ด้านที่ 4 พฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืน ภายใน 6 เดือนที่ผ่านมา

1. ในความคิดของคุณ คำว่า “เพศสัมพันธ์ข้ามคืน” หมายความว่าอย่างไรคะ
.....
.....
.....
.....
2. คุณเคยมีพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่คะ
 เคย ไม่เคย
3. ในระยะเวลา 6 เดือนที่ผ่านมา คุณเคยมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่คะ
 เคย ไม่เคย
4. คุณรู้สึกอย่างไรต่อพฤติกรรมที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนของคุณ
.....
.....
.....
5. เพื่อนที่คบในกลุ่มเดียวกันมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนเหมือนกันหรือไม่คะ
 มี ไม่มี
6. พฤติกรรมจากสังคม เช่น ดารา นักร้อง เป็นแบบอย่างทำให้คุณมีพฤติกรรมทางเพศแบบเพศสัมพันธ์ข้ามคืนหรือไม่คะ
 มี ไม่มี
7. คุณมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนกับใครบ้างคะ
8. คุณมีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนบ่อยแค่ไหน (ประมาณใน 1 สัปดาห์)
 ทุกวัน 2-3 ครั้ง 3-4 ครั้ง 4-5 ครั้ง 5-6 ครั้ง
9. จำนวนคู่นอนข้ามคืนของคุณในแต่ละเดือนเท่าไรคะ
10. คู่นอนข้ามคืนแบบไหนที่จะทำให้คุณเลือกที่จะเข้าไปทำความรู้จักคะ
 Physical Attractive เช่น หล่อ สวย หุ่นดี น่ารัก ขาว เช็กซี หน้าอกใหญ่.....
 Option เช่น มีรถ มีคอนโด.....
11. คุณเปิดเผยตัวเองกับคู่นอนข้ามคืนแค่ไหนคะ (เช่น ชื่อ มหาวิทยาลัย บ้าน)
 เปิดเผย เพราะ.....
 ไม่เปิดเผย เพราะ

12. สถานที่นัดไปมีเพศสัมพันธ์กัน เป็นที่ไหนคะ
- ใครเป็นคนเลือกคะ.....
13. เวลาที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนมีการทำออรัล (oral sex) ให้กันหรือไม่คะ
- มี ใครเป็นฝ่ายทำให้คะ
- ไม่มี เพราะอะไรคะ
14. คุณมั่นใจแค่ไหนว่าคุณนอนของคุณไม่มีโอกาสติดโรคทางเพศสัมพันธ์ เช่น โรคเอดส์
- มั่นใจ ไม่มั่นใจ
15. เมื่อมีเพศสัมพันธ์เสร็จแล้ว ต้องมีของตอบแทนให้อีกฝ่ายหรือไม่คะ
- มี เป็นอะไรคะ
- ไม่มี
16. เมื่อติดต่อกับคู่นอนข้ามคืนแล้ว ยังคงเก็บเบอร์ติดต่อเอาไว้เพื่อติดต่อในครั้งต่อไปอีกหรือไม่คะ
-
17. เคยบังเอิญเจอคนที่มีเพศสัมพันธ์ข้ามคืนด้วยซ้ำหรือไม่คะ
- เคย แล้วได้ทักทายกันหรือไม่คะ
- ไม่เคย
18. ในการมีเพศสัมพันธ์แต่ละครั้งได้มีการดื่มสุราหรือแอลกอฮอล์ด้วยหรือไม่คะ
- ดื่ม ไม่ดื่ม
19. คิดว่าจะมีเพศสัมพันธ์แบบข้ามคืนไปอีกนานแค่ไหนคะ
- เพราะอะไรคะ
20. คุณคิดว่าเหตุผลสำคัญที่สุดที่ทำให้คุณมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืน คือ
-
-
-

ด้านที่ 5 ผลกระทบที่เกิดขึ้นและวิธีการป้องกันตนเองภายหลังการมีพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ข้ามคืน

1. พ่อกับแม่รู้เรื่องนี้หรือไม่คะ
- รู้ แล้วพ่อกับแม่ให้ความเห็นอย่างไรบ้างคะ
- ไม่รู้ แล้วคิดว่าถ้าพ่อแม่รู้จะรับได้หรือไม่คะ
- และจะทำอย่างไรไม่ให้พ่อกับแม่รู้เรื่องนี้คะ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล อาจารย์พัชรภา ตันติชูเวช

วันเดือนปีเกิด วันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2524

ประวัติการศึกษา

- ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.) จากคณะจิตวิทยา สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) จากคณะครุศาสตร์ สาขาวิทยาศาสตร์ทั่วไปและจิตวิทยา การปรึกษาและการแนะแนว จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลงานทางวิชาการ

งานวิจัย

1. งานวิจัยเรื่อง "การศึกษารูปแบบ และลักษณะการจัดการศึกษาในรายวิชาการศึกษาทั่วไปของสหรัฐอเมริกา และประเทศในเอเชีย" (2553) ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
2. งานวิจัยในชั้นเรียน เรื่อง "การใช้หนังสือธรรมะพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาจิตวิทยาเพื่อคุณภาพชีวิต" (2553) โดยได้รับความอนุเคราะห์หนังสือธรรมะจากวัดสุหน้ทวาราม อ.ไทรโยค จ.กาญจนบุรี
3. วิทยานิพนธ์เรื่อง "การพัฒนาโปรแกรมเสริมสร้างความพึงพอใจในความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรสาววัยรุ่น" (2548) คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทความ

1. บทความวิชาการ และนำเสนอบทความวิชาการระดับชาติ เรื่อง "การศึกษาทั่วไปกับคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ในประเทศมาเลเซียและสิงคโปร์ ศึกษาโดยเปรียบเทียบประเทศไทย" ในการประชุมวิชาการระดับชาติ ณ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในวันที่ 9 กรกฎาคม 2553

2. บทความวิชาการ และนำเสนอบทความวิชาการระดับชาติ เรื่อง "การศึกษาทั่วไปในสหรัฐอเมริกา สิงคโปร์ และมาเลเซีย" ในการประชุมวิชาการการศึกษาทั่วไประดับชาติ ของเครือข่ายการศึกษาทั่วไปแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 5 ในระหว่างวันที่ 22 - 23 มีนาคม 2553 ณ โรงแรม มารวยการ์เด็นท์ กทม.
3. บทความวิชาการนานาชาติ และนำเสนอบทความนานาชาติ เรื่อง "The development of students' motivation in General Education Course" ตีพิมพ์ในหนังสือประกอบการประชุมวิชาการนานาชาติ IHERD ในเดือน กรกฎาคม 2552 ณ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
4. บทความวิชาการ เรื่อง "หลักสูตรและรายวิชาในหมวดศึกษาทั่วไป : กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด" ตีพิมพ์ในวารสารการศึกษาทั่วไปแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 1 ปีที่ 1 ประจำเดือน มกราคม - มิถุนายน 2553
5. บทความวิชาการเรื่อง "การพัฒนาแรงจูงใจของนักศึกษาในรายวิชาการศึกษาทั่วไป" ตีพิมพ์ในวารสารการศึกษาทั่วไปแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 1 ปีที่ 1 ประจำเดือน มกราคม - มิถุนายน 2553

ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง เลขานุการหมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์